

23rd November 1955] [Sri M. A. Manickavelu]

officer may examine each case and remit the penalty in full, if he is satisfied that by reason of seepage, the land could not possibly have been cultivated with dry crops. This concession will be for each fasli year until observational data is collected for some years and will be subject to revision and cancellation at any time and from any fasli and subject to the condition that canal water will not be allowed in excess of what is required for an irrigated dry crop, the lands being classified only as "dry" till a final decision is reached. While localising the ayacut of 10,000 acres, the claims of the percolation-affected dry lands will be kept in view and hard cases, if any, will be included in the 10,000 acres provided for paddy crops under the project.

As regards the cultivation of other crops in the Project area, restrictions have been imposed on the cultivation of certain crops in the area. The grievances of the ryots in that regard were met as far as possible without prejudice to the main purpose and scope of the Project as a dry crop scheme. It has been ordered that the cultivation of groundnut and gingelly might also be allowed in addition to cotton and millets subject to the understanding that no water would be made available before the 15th September or so when the canals could be opened for irrigation. The Government have also ordered that cultivation of tobacco, chillies, turmeric, castor, tapioca, yams and pulses might be allowed in the Project area in fields which have the support of wells. No new wells or deepening of existing wells would, however, be permitted in the Project area for the present, that is, until the Project has been functioning for some years. The cultivation of tobacco, chillies, turmeric, castor, tapioca, yams and pulses would be limited to 25 per cent of the maximum extent irrigated under the well in any one fasli during the last ten faslis. If, during the same fasli, the same piece of land has been irrigated for two crops or more, its extent would be counted only once for determining the maximum extent. On the remaining 75 per cent of the ayacut under wells, all the crops permitted for the Project in general, viz., cotton, millets, groundnut, gingelly, etc., would be allowed and also pulses and castor as mixed crops. In the case of mixed crops, only the appropriate highest water cess would be charged. The cultivation of sugarcane, betels and plantains has been prohibited except that backyard cultivation of plantains and vegetables has been allowed to the extent of 10 cents for each existing well without any penalty. Further, scattered fruit trees, coconuts and plantains have also been allowed but not on a field scale, i.e., trees not exceeding ten in number per acre. The above orders were passed after a thorough examination and local inspection by an officer of the rank of Board Member, discussion at a high level conference in the Secretariat and consultation with the project ryots, a majority of whom had expressed their satisfaction in respect of the concessions proposed. It will therefore be seen that the request to raise any crop without any restriction if granted will prejudice the main purpose and scope of the Project. If any specific

[Sri M. A. Manickavelu] [23rd November 1955]

case of indiscriminate levying of water rates in respect of the lands which have not yet got the supply of the project water even though they are included in the ayacut, is brought to the notice of the Government, it will be examined.

III.—GOVERNMENT MOTION.

MOTION UNDER RULE 23 (1) (ii) OF THE ASSEMBLY RULES

10-20

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, I beg to move—

“ That rule 23 (1) (ii) of the Assembly Rules be suspended and the House do resolve to transact Government business on Thursday, the 24th November 1955.”

SRI K. T. RAJU : On a point of order, Sir, நான் கொடுத்த பொது முக்கிய விஷயப் பிரேரேபணையில் கண்ட penalty சம்பந்தமாக, rule 40-படி கனம் மந்திரியார் அவர்கள் படித்த ஸ்டேட்மெண்டில் ஒன்றுமே இல்லை. அதைப்பற்றி ஏன் பதில் இல்லை என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

MR. SPEAKER : Under rule 40, a Member may call the attention of a Minister to any matter of urgent public importance and the Minister may then make a brief statement on the matter or ask for time to make a statement later. The Member calling attention cannot say that the Minister had not said this or the other and ask for further elucidation. I do not think it is a point of order. Motion moved—

“ That rule 23 (1) (ii) of the Assembly Rules be suspended and the House do resolve to transact Government business on Thursday, the 24th November 1955.”

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR : It is only for seeking some information that I am raising. I want to know whether this arrangement was discussed in the Business Advisory Committee and an agreement arrived at.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : This was discussed in the Business Advisory Committee and a unanimous decision was taken that on the 24th Government business should be transacted.

SRI V. GOPALA GOUNDER : Has any day been allotted in this sitting for the transaction of non-official business?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I spoke about this day before yesterday on the floor of this House. On the 26th November, the rest of the day after the discussion of the Appropriation Bill will be allotted for non-official business.

MR. SPEAKER : The question is—

“ That rule 23 (1) (ii) of the Assembly Rules be suspended and the House do resolve to transact Government business on Thursday, the 24th November 1955.”

The motion was put and carried.

23rd November 1955]

IV.—REPORT OF THE STATES REORGANIZATION COMMISSION, 1955
(DISCUSSION)—*cont.*

MR. SPEAKER: I must tell the Members that there are a large number of Members desiring to participate in the discussion. So we will have to ration time rather strictly. Ten minutes will be allotted for each speaker.

* SRI M. S. MOGRAL: Mr. Speaker, Sir, the recommendation of the States Reorganization Commission to merge the entire Kasaragod taluk in the proposed Kerala State has cast a gloom over the people of the South Kanara district and especially over the people in Kasaragod taluk. The very principles adopted by the Commission in the scheme of reorganization are, to quote their own words, as follows:—

“ In our scheme of reorganization, we have adopted the district as the basic unit for making territorial readjustments. We have departed from this rule only when, for ensuring geographical contiguity or for some other important administrative or economic considerations, detachment of part of a district has become imperative.”

These principles have unfortunately not been adhered to in deciding the future of Kasaragod taluk. To the factor of geographical contiguity and administrative and economic considerations should be added the social and cultural set-up of the people of the area. The application of any one of these tests will hardly justify the conclusion arrived at by the Commission. A proper and balanced consideration of all these factors stressed by the Commission should lead one to the inevitable conclusion that the Kasaragod taluk should be left as it is. The merger of Hosdrug sub-taluk with the Kerala State may be justified. But this does not in any way stand in the way of the claim of the main Kasaragod taluk to be with Karnataka. From ancient times, the Chandragiri river was the boundary separating the Karnataka from the Kerala. This is quite clear from the following passages on pages 338 and 392 of the *East-India Gazetteer* by Walter Hamilton (Second Edition), Volume I, London:—

“ Canara South—The northern division of the province is situated between the 12th and 14th degrees of north latitude. The country to the north of the river Chandragiri where Malabar ends, is called Tuluva by the Hindoos and South Kanara by the British.

Chandragiri (the moon mountain)—A large square fort in the Malabar province, thirty miles from Mangalore, situated on the south side of the river of the same name, which is the northern boundary of Malayala or Malabar.”

From the above extracts it is clear that the recommendation of the Commission to merge the entire Kasaragod taluk with the proposed Kerala State is historically perverse and unsound. Kasaragod taluk consists of five revenue firkas, namely, Manjeshwar, Kumbbla, Kasaragod, Hosdrug and Nileshtar. The first three firkas constitute the Kasaragod main taluk and the last two firkas

[Sri M. S. Mogral] [23rd November 1955]

constitute the Hosdrug sub-taluk. Kasaragod taluk is contiguous to the Puttur and Mangalore taluks and the Hosdrug sub-taluk is contiguous to Malabar district. These two portions form distinct units and each has an independent administrative set-up. Every office in the main taluk has its counterpart in the sub-taluk, such as the District Munsif's Court, the Treasury and Taluk office, the Sub-Magistrate's office, the Police station, the Deputy Registrar's office and so on. It is a misnomer to call Hosdrug a sub-taluk. It is not a sub-taluk; it is an independent taluk by itself. The language in the Civil, Criminal and Revenue Courts of the Hosdrug sub-taluk is Malayalam, while that in the Kasaragod main taluk, is Kannada. Malabar Tenancy Act has been made applicable to Hosdrug sub-taluk. If Kasaragod taluk is merged with the Kerala State, it will definitely lead to administrative confusion.

• Language was one of the factors that was considered by the Commission in redistributing the areas. But I find that the Commission have not adhered to but deviated from this principle in certain cases. They say in their report—

“The mere fact that a certain language group has a substantial majority in a certain area should not be the sole deciding factor.

Linguistic considerations have been subordinated to other compelling reasons.

We are not inclined to concede any demand on the sole ground of language. We have therefore to weigh the linguistic factor with other relevant considerations bearing on the well-being of the people of this region.”

As I have already pointed out, the social and cultural set-up of the people inhabiting an area should also be considered, because it is the most reliable and conclusive guide to determine to what State that area should be allotted. Many things are included in the term ‘cultural set-up’ such as dress, customs and manners, mode of living, observance of festivals, popular games and recreation, historical traditions, literary pursuits and land tenure. Certain other factors also should be taken into consideration such as commercial interests, transport facilities, administrative cohesion, medium of thought in everyday life and instruction in educational institutions. If there is a combination of all these factors in a State, such a State will be a homogeneous and viable administrative unit and will be able to withstand the ravages during periods of stress and strain. Applying these tests, I am absolutely certain that the Kasaragod main taluk, which lies north of the Chandragiri-Payasani river, should form an integral part of the Karnataka State.

Yesterday an hon. Member read out the names of some villages lying to the north of the Chandragiri river where the majority of the people were stated to be speaking Malayalam. May I tell him with all seriousness that the language spoken in those villages is not all Malayalam? It is an admixture of the regional language Kannada and a local dialect Thulu

23rd November 1955] [Sri M. S. Mogral]

with a superficial coating of Malayalam. A Malayalee from the Travancore-Cochin State or Kerala will not be able to understand this language. He will be very much confused to hear some of us speak the so-called Malayalam language. It is relevant to note that out of 164 schools in Kasaragod taluk lying to the north of the Chandragiri river 139 schools have Kannada as the medium of instruction. Out of the remaining 25 schools, five schools have both Kannada and Malayalam as the media of instruction and of the total of 22,445 students attending the schools, 19,583 students are taught in Kannada. Out of 4,000 documents registered in a year, 3,990 documents are registered in Kannada. Out of 36 panchayat boards, 35 have passed resolutions recommending the merger of this part of the taluk with the Karnataka State. These statistics bear ample testimony to the unreasonableness of tacking on this part of the taluk to Kerala by sheer compulsion and contrary to the declared wishes of the people. Under these circumstances, I submit to this Government to recommend to the Central Government to merge the northern portion of Chandragiri-Payasani river with the Karnataka State.

SRI E. L. RAGHAVA MUDALIAR : Mr. Speaker, Sir, I wish to add a few remarks to those that have already been made by my Colleagues. Having decided on the reorganization of States on linguistic basis, I think that we must take language as the most dominant consideration, if not the only consideration. Having decided on various considerations that the district should be the unit, the Commission itself has come to the conclusion that smaller units like taluks and firkas have to be taken into consideration in reorganizing the States. The only parts over which there is some dispute are the nine taluks or rather the four taluks in Travancore-Cochin, one taluk in South Kanara and one taluk in Coimbatore district. With regard to the two taluks in Travancore-Cochin State, though there is a predominant Tamil population, the Commission seems to circumvent it by an argument which is fallacious. From a reading of the Report, I find that having come to the conclusion, they want to find out some arguments to support that conclusion and that they have not come to the conclusion on grounds that are already existing. It is admitted that the Tamil population is predominant in those two taluks but they simply brush it aside saying that a large portion of the Tamil population have migrated into that area for purposes of doing some cooly work. In the same breath they say that during the last elections the candidates put up by the Travancore Tamil Nad Congress have come out successful. That shows that the Tamil population is indisputably in a majority there and that there is no reason for retaining these two areas in Travancore-Cochin State. Further, instead of having these linguistic minorities which are always a trouble and which are always creating a political crisis in that State, it is better from the administrative point of view also to add them to the Madras State than keeping them in the Kerala State. The Commission itself says, 'The demand for Tamil-speaking taluks has a history behind it and has assumed a form that prejudices the political

[Sri E. L. Raghava Mudaliar] [23rd November 1955]

and administrative stability of this area.' Last year also we saw that members coming from this area were the cause of many a political crisis in that State and the downfall of many a Ministry. So, from an administrative point of view and in the interests of peaceful administration of that State, it is better that our Kerala friends agree to add these four taluks to Tamil Nad. With regard to Kollegal, even the Hon. the Leader of the House has stated that, no doubt, there is a predominant population of Karnataka people there and that he has no objection for that area to be added on to Karnataka but that, taking into consideration our depleted forest wealth, it is better that that forest area is retained in Tamil Nad. Somehow, we have been having the knack of losing all our forest wealth. During the separation of Andhra we lost the zamin forests which lay on the borders of our State. About 22 villages where there were some mamool rights over the forests are retained in the Tamil State, but the forest has been given to the Andhras. Not only the forest but also the irrigation sources that lie within the forests which are irrigating lands in Madras State are in the Andhra State and very often troubles arise with regard to the enjoyment of these irrigation rights and the exercise of mamool rights in the forests. So, let us not commit the same mistake again and let us request our Karnataka friends to be generous enough to allow us to retain this forest area in our State. That is a matter between the Tamils and the Karnataka people alone and I hope the Karnataka friends will be generous enough to treat this as part of Madras State.

With regard to Kasaragod taluk, it is a matter for our Karnataka friends and Kerala friends to settle between themselves. I think I need not say anything about that area. I am very little acquainted with that area. Therefore, it will be impertinent for me to offer any remarks about that. I am glad that we have avoided unseemly scenes which are obtaining to-day in Bombay and other places. We have lived together as brothers for centuries and I hope that we will part with great goodwill towards each other and remain as ideal neighbours. With these few remarks, I resume my seat.

Thank you, Sir.

10-40
a.m.

* DR. P. VARADARAJULU NAIDU : கனம் தலைவர் அவர்களே இந்த நாட்டை பிரிக்கவேண்டுமென்று நியமிக்கப்பட்ட கமிஷனின் ரிப்போர்ட்டு வந்து இருப்பதால், இங்கு பேசிய நண்பர்கள் எல்லாம், பாஷாவாரியாக இந்த நாட்டை பிரிப்பதற்காகத்தான் இந்த கமிஷன் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்ற எண்ணத்துடன் பேசி இருக்கிறார்கள். இந்த நாட்டு அரசியல், நிர்வாகம் எப்படி இருக்கவேண்டும், அதற்காக மாகாணங்களைப்பிரித்து அமைக்கவேண்டும் என்பதை தீர விசாரித்து ரிப்போர்ட்டு, செய்வதற்காகத்தான் இந்த கமிஷனை ஏற்படுத்தினாயெழிய பாஷாவாரியாக இந்தநாட்டை பிரிக்கவேண்டுமென்று இந்த கமிஷனை ஏற்படுத்தவில்லை என்பதை நாம் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால் அப்படி நாட்டை பிரிக்கும்போது, கூடுமான வரையில் ஒரே பாஷை பேசுபவர்கள் ஒரு ராஜ்யத்தின், unit-ன் கீழ் தரவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் அந்த கமிஷன் ஆலோசனை செய்து, ரிப்போர்ட்டு சமர்ப்பித்திருக்கிறது. பல பாஷைகள் பேசப்படும் இந்த நாட்டிலே, குறிப்பாக ஒரே பாஷை பேசப்படும் இடம் இருக்கிறதென்றால், அதுதான் தமிழ் நாடு. தமிழ் நாடுதான் compact-ஆக தமிழ் பேசும் பிரதேசமாக இருக்கிறது.

23rd November 1955] [Dr. P. Varadarajulu Naidu]

இந்த தமிழ் பிரதேசத்திலே நூற்றுக்கு 82 பேர் தமிழ் பேசுகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். இங்கே தெலுங்கு பேசுகிறவர்கள் 40 லட்சமும் கன்னடம் பேசுகிறவர்கள் 8 லட்சமும் இருக்கிறார்கள். இன்னும் செளராஷ்டிரர்கள் ஒரு லட்சம் ஜனங்கள் இருக்கிறார்கள். இது தவிர உருது, மலையாளம் பேசுகிறவர்களும் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். ஆகையினாலே நாட்டை, ராஜ்யங்களாக பிரிக்கும்போது சில ஓரங்களிலுள்ள கிராமங்களில் தெலுங்கு பேசுபவர்கள் இருக்கலாம், சித்தூர் ஜில்லாவில் இருப்பதுபோல், கோயம்புத்தூர் பக்கத்தில் மலையாளம் பேசுகிறவர்களும் இருக்கலாம். இப்படி எல்லாம் இருக்கும்போது, கமிஷன் நன்றாக யோசித்து, அந்தந்த சர்க்கார் நிர்வாகம் நல்ல முறையில் நடப்பதற்காகவும், ஒழுங்கான ரீதியில் நடக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்தை மனதில் கொண்டே, ராஜ்யிய புனரமைப்பு செய்திருக்கிறது. இன்னொரு விஷயம் முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டும். ஆந்திர தேசம் பெரிதாக இருக்கிறது. அந்த ராஜ்யத்தின் ஜனத்தொகை ஏராளமாக இருப்பதால், அந்த நாடு பெரிதாக இருக்கிறது. அப்படி இருப்பது நம் தேச நிர்வாகத்திற்கு நல்லதல்ல. அதேமாதிரி உத்திர பிரதேசம் பிரம்மாண்டமான ராஜ்யம் ஆகப்போகிறது. இப்படி பெரிய ராஜ்யங்களாகவும் சிறிய ராஜ்யங்களாகவும் நாட்டைப் பிரிப்பதால், மத்திய சர்க்காரின் நிர்வாகம் பாதிக்கப்படலாம். ஆகவே, சென்ட்ரல் கவர்ன்மென்ட் ஒழுங்காகவும் நல்ல முறையிலும் நடக்க, சென்ட்ரல் பார்லிமெண்டில் இருக்கும் பிரதிநிதித்வம், மாகாணங்களுக்கு ஒரே மாதிரி அளவில், கொடுக்கப்படவேண்டும். அப்படி ஒரேமாதிரியாக பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப்படாவிட்டால், தெலுங்கு நாட்டிற்கு அதிக இடங்களும், இந்தி பேசும் நாடுகளுக்கு அதிக இடங்களும் பார்லிமெண்டில் கிடைத்துவிடும். பிறகு அதிக பிரதிநிதித்துவமுள்ள நாடுகளின் செல்வாக்குத்தான் மத்திய சர்க்காரின் நிர்வாகத்திலிருக்கும். கேரள நாட்டிற்கு, கம்மி ஸ்தானங்கள்தான் பார்லிமெண்டில் ஏற்படும். ஆகவே, துமாதிரி பெரிய விஷயங்களில் புத்தியை செலுத்தவேண்டும். இந்த தாலுகா தெலுங்குக்கு போய்விட்டது, தெலுங்கர் பூமி தமிழ் நாட்டுக்கு போய்விட்டது என்ற சில்லரை விஷயங்களில் புத்தியை செலவிடாமல், எந்த நாட்டு மனிதர்களையும் இன்னாட்டு மனிதர்கள், அடக்கியாளாமல், பாதுகாக்க வழிபெறச் செய்யவேண்டும். இப்போது பெங்களூரை எடுத்துக் கொள்வோம். இந்த ஊர் தமிழ் நாட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது, தவிர இந்த ஊரில் இருப்பவர்களில் பாதி பேர் தமிழர்களாக இருக்கிறார்கள். இருந்தாலும், பெங்களூர் தமிழ் தேசத்துடனேயே சேர்க்கவேண்டுமென்று கேட்பது நியாயமாகாது. மற்ற ஜில்லாக்களிலும் இம்மாதிரியான தொல்லைகள் இருந்துகொண்டிருக்கும். ஒரூரை எடுத்துக்கொண்டால் நண்பர் முனி ரெட்டியார் அவர்கள், ஒருரை தெலுங்கு நாட்டுடன் சேர்க்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அங்கே இருக்கும் ஜனங்கள், தெலுங்கு, கன்னடம், தமிழ் பேசுபவர்கள், இவர்களில் ஒவ்வொரு பாதைக்காரரும் அவ்வூர் ஜனத்தொகையில் மூன்றில் ஒருபங்கு இருக்கிறார்கள். ஒருரைச் சேர்ந்தவர்கள் தமிழ் நாட்டை விட்டுப்போவதென்றால், மைசூருக்குத்தான் போகவேண்டும், தெலுங்கு நாட்டுக்கு போகமுடியாது. நீலகிரியில், குறிப்பிட்ட ஒரு பாதை பேசுபவர்கள் இல்லாததால், அங்கு இருப்பவர்கள் தமிழ் நாட்டுடன்தான் இருக்கவேண்டுமென்று கமிஷன் ரிப்போர்ட்டில் சொல்லியிருக்கிறது. சிலர் சொல்லுவார்கள், கமிஷனிலுள்ள மெம்பர்கள், ஏதோ சுயநல எண்ணங்கொண்டு, இவ்விதமான ரிப்போர்ட்டு சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள் என்று. அதுவும் குறிப்பாக பணிக்கர் அவர்களுக்கு, பீரமேடு, தேவிசுளத்தில் சொத்துக்கள் இருப்பதால் அவ்வூர்களை, கேரள ராஜ்யத்தில் சேர்த்துவிட்டார்கள் என்று சொல்லுவார்கள். அதிலே உண்மையே கிடையாது. பணிக்கர் அவர்களுக்கு அங்கு சொத்து கிடையாது. திருவாங்குளிலே காவனம் என்ற இடத்தில்தான் அவருக்கு சொத்து இருக்கிறது. எல்லா நாட்டவர்களும் கூடி வாழவேண்டுமென்ற நல்லெண்ணத்துடன் தான் கமிஷன் இந்த ராஜ்யிய புனரமைப்பை செய்திருக்கிறது. ஆகவே, நமக்கு சாத்தியமில்லாத இடங்களை மற்றவர்களுக்கு விட்டுக்கொடுத்து நாம் எல்லோரும் அண்ணன் தம்பியோல் நடந்து கொள்ளவேண்டும். நூற்று ஐம்பது வருஷங்களாக நம் நாட்டில் பலமாக ஊன்றிக்கொண்டிருந்த அந்நிய வெள்ளைக்காரனை எதிர்த்து போராட்டம்

[Dr. P. Varadarajulu Naidu] [23rd November 1955]

நடத்தி சுதந்திரத்தை பெற்றோம். இந்த சுதந்திரம் தேசத்திற்கு வந்த பிறகு, ஆந்திரர்கள், தமிழர்களை விரோதித்துக்கொண்டும், தமிழர்கள் மலையாளிகளை விரோதித்துக்கொண்டிருந்தால் இந்த மாதிரியான விரோத எண்ணங்கள் நாட்டிலே பரவுமானால், நம் நாட்டில் எப்படி சென்ட்ரல் கவர்ன்மென்ட் சமூகமாக நடத்த முடியும்? இது இன்றையதினமே போரும் விஷயம் அல்ல. நீடித்து ராஜாங்கத்தை நடத்தவேண்டி இருப்பதால், இந்த சில்லரைச் சச்சரவுகள் நம்மிடையே நீடித்திருக்க விடக்கூடாது.

காங்கிரஸ் காரிய கமிட்டி மகாராஷ்டிர தேசத்தில், பம்பாய் தனி ராஜ்யமாக, ஆக்கவேண்டுமென்று சொன்னபோது, சென்னை நகரத்திற்கும், அதே அளர்த்தம் பிடிக்குமென்று நினைத்தேன். ஆனால் காங்கிரஸ் கமிட்டி தீர்மானத்தை மகாராஷ்டிரர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. எப்போதுமே அவர்கள் காங்கிரஸ் சொல்வதை மறுப்பதுதான் வழக்கம். மகாத்மா காந்தியைக்கூட அவர்கள் நம் தேசத்திலேவர் என்று எண்ணி, அவர் சொல்லுவதை ஏற்றுக்கொள்ளுவதில்லை. இந்தமாதிரி எல்லாம் ஒன்றும் ஏற்படாமல் தமிழர்களுக்கு தனி ராஜ்யம் ஏற்படப்போகிறது. பம்பாய் நகரம் தனி ராஜ்யமாகப் போகிறதோ இல்லையோ அதை விட்டு விடுவோம். ஆனால், நானிய தினம், பம்பாய் நகரம் ஒரு தனி State ஆனால், சென்னை நகரத்தின் கதியும் அதேதான் என்பதை நாம் ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும். அதேமாதிரி கல்கத்தா நகரமும் ஆகலாம். இந்த மாதிரி சிக்கல்கள், காங்கிரஸ் கமிட்டியின் முடிவுகளால் வருகின்றன. 1921-ம் வருஷம், மாகாண காங்கிரஸ் கமிட்டிகளை பாஷாவாரியாக பிரிக்க வேண்டுமென்று அகில இந்திய காங்கிரஸ் முடிவு செய்தபோது, நான் மகாத்மா காந்தியிடம், 'அப்படி காங்கிரஸ் கமிட்டிகளை அமைக்கக்கூடாது provincial காங்கிரஸ் கமிட்டிகளாகவே இருக்கவேண்டு' என்று சொன்னேன். அப்போது நான் சிறு வயதாக இருந்தேன். மகாத்மா காந்தி அவர்கள், பாஷாவாரி காங்கிரஸ் கமிட்டிகள் ஏற்படுத்தினால்தான் காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் நாட்டில் நன்றாக வேலை செய்ய முடியும் என்று சொன்னார்கள்.

விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் இருந்தபோது, 250 வருஷ காலம் மலையாளிகள், தமிழர்கள், கன்னடியர்கள், ஒன்றாகவே இருந்தோம். 150 வருஷம் வெள்ளைக்காரன் ஆட்சியில் நாம் ஒன்றாகவே இருந்தோம். ஆகவே, இப்போது, இந்த ராஜ்யப் புனர் அமைப்பால் ஒரு சின்ன தாலுக்கா அல்லது கிராமம் வேறு ஒரு ராஜ்யத்திற்கு போய்விட்டதே என்று, விரோதித்து, அந்த ராஜ்ய மக்களுடன் மோதிக் கொள்ளக்கூடாது.

தற்போது தமிழ் தேசம் சின்னதாகப் போய்விட்டது. தமிழ் தேசத்திற்கு செங்கோட்டை காட்டைத் தவிர வேறு ஒரு காரும் கிடையாது. இந்த ரிப்போர்ட்டுபடி, எல்லா கால்களும் கோள நாட்டில் சேர்த்துவிட்டது. இருந்தாலும், சாத்தியமான முறையில், பொருளாதாரம், பாஷை இவைகளை கவனித்து, எல்லா மக்களுக்கும் எல்லா உரிமைகளும் இருக்கும்படியாக ராஜ்யங்களை அமைக்க வேண்டும். தமிழ் பேசும் இடங்கள் எல்லாம் தமிழ் நாட்டுடன் இருக்க வேண்டுமென்று சில நண்பர்கள் நினைக்கிறார்கள். அது முடியாத காரியம். தெலுங்கு தேசத்தில் தமிழர்கள் இருக்கக்கூடாதென்று சொல்லுவதும் தவறாகும். தமிழ் நாட்டில் தெலுங்கர்களோ மற்றவர்களோ இருக்கக்கூடாதென்று சொன்னால், அதுவும் முடியாத காரியம். ராஜ ராஜ சோழன் காலத்தில் கோதாவரி நதிக்கரையில் நம்மவர்கள் குடியேறி அங்கேயே இப்போதும் இருக்கிறார்கள். நாக்பூரில் Tent street-ல் 10 ஆயிரம் தெலுங்கு மக்கள் குடியேறி வசிக்கிறார்கள். நாங்களுக்கூட வீட்டில் தெலுங்கு பேசுகிறோம், ஆனால் தற்போது வெளியே தெலுங்கு பேசுவதையே விட்டுவிட்டோம். ஆகவே அர்த்த மில்லாத பாஷைச் சண்டை போடாமல், கூடுமான வரையில், விவகாரத்திலுள்ள பிரதேசங்களின் விஷயமாக ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுத்து ராஜ்யப் புனர்மைப்புக்கான இந்த ரிப்போர்ட்டை அங்கீகாரம் செய்ய வேண்டும்.

நம் தமிழ் நாட்டுக்கு ஏற்கனவே திருப்பதிதான் Outpost எல்லையாக இருந்தது, அதாவது நெல்லூர் நமக்கு Outpost-ஆக இருந்தது, பக்கத்தி

23rd November 1955]

[Dr. P. Varadarajulu Naidu]

இவ்வளவு தெலுங்கு ஜனங்கள் அங்கு வந்து குடியேறியதால், இப்போது அவ்விடங்களைப்பற்றிய விவகாரம் வந்துவிட்டது. பாஷாவாரி என்ற அடிப்படையில் சித்தூரை விட்டுவிட்டோம். அது இப்போது தெலுங்கு தேச பகுதி ஆகிவிட்டது. அதே மாதிரி கொச்சின்-சித்தூர் பகுதிகளை கேரளாவுக்கு கொடுத்துவிடவும் தயார். ஆனால் தேவிகுளம், பீர்மேடு, பாகங்கன் நமக்கல்லை. ராஜ்ய புனரமைப்பு கமிஷன், இந்த இடங்களைப்பற்றி என்ன சொல்லி இருக்கிறது என்றால், தேவிகுளம், பீர்மேட்டில் நிறைய தேயிலை, காப்பித் தோட்டங்கள், சிறியன் கிருஸ்தவர்களுக்கும் வெள்ளைக்காரர்களுக்கும் சொந்தமாக இருக்கின்றன. அங்கே வேலை செய்பவர்கள் எல்லாம் தமிழர்கள், தமிழ் கூலிகள். இந்த தமிழ் கூலிகள் வருஷத்தில் சில மாதங்கள் அத்தோட்டங்களில் வேலை செய்துவிட்டு மறுபடியும் திரும்பி தங்கள் தமிழ் தேசத்துக்கு திரும்பி வரிகிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டுவிட்டு, அந்த காரணத்தாலே, அந்த இடங்களை தமிழ் நாட்டுடன் சேர்க்காமல், கேரள நாட்டுடன் சேர்க்க, கமிஷன் சிபாரிசு செய்திருக்கிறது. இதைப்பற்றி எல்லாம் நாம் சச்சரவு செய்துகொள்ள வேண்டியதில்லை. கணம் நிதி மந்திரி அவர்கள், இதைப்பற்றி கவனிக்க இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எப்படி முடிவு செய்கிறார்களோ, அதன்படி நாம் நடக்க வேண்டும். இதற்காக, ஸ்ரீ விநாயகம் போன்றவர்கள் வீண் கிளர்ச்சி செய்யாமல், நாம் எல்லோரும் நல்லவர்கள் என்று உலகத்திற்கு எடுத்துக் காட்டவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த அறிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

10-50
a.m.

* DR. (SRIMATHI) T. S. SOUNDARAM RAMACHANDRAN :

சபாநாயகர் அவர்களே, மொழிவாரி மாகாணங்கள் வேண்டுமா, வேண்டாமா என்ற பிரச்சனை இப்போது கிடையவே, கிடையாது. ஏனென்றால் பல வருடங்களுக்கு முன்னாலேயே மொழி அடிப்படையில் மாகாணங்களை அமைப்பது என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ராஜ்ய சீரமைப்பு கமிஷன் செய்திருக்கிற தீர்மானங்கள், ஓரளவிற்கு சென்னை ராஜ்யத்தை பொறுத்த வரையில் எவ்வளவு நன்றாக இருக்க வேண்டும் என்று ஆலோசித்து செய்திருக்கிறார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. எவ்வளவு தூரம் மொழிவாரி மாகாணங்கள் பிரிந்தாலும், இந்தியா முழுவதிலும், ஒவ்வொரு ராஜ்ய எல்லையோரங்களில் மட்டுமல்ல, நகரங்களிலும், கலாசாலைகளிலும், ஆஸ்பத்திரிகளிலும், உத்தியோகங்களிலும் பல்வேறு மொழி பேசுபவர்கள் என்றென்றைக்கும் இருக்கத்தான் செய்வார்கள். ஆகவே நாம் எல்லோரும் சகோதர மனப்பான்மையுடன் வாழ வேண்டுமென்பதில், யாருக்கும் அபிப்பிராய பேதம் இருக்கவே முடியாது. ஏகதேசம், நமது கலாசார அபிவிருத்தி, வேலையில்லா திட்டாட்ட ஒழிப்பு, கல்விச் சலுகைகள் அளித்தல், இவை போன்ற காரியங்களுக்காகத் தான் மொழிவாரி மாகாணங்கள் அமைக்கப் படுகிறதே தவிர, ஒருவருக்கு ஒருவர், இது என்னுடைய தேசம், அது உன்னுடைய தேசம் என்று அடித்து கொண்டு, பண்டைக் காலத்தில் இந்தியாவில் 56 தேசங்கள் இருந்தது என்று சொல்லுகிறார்களே அந்த முறையில் வைக்க அல்ல என்பதை நண்பர்களுக்கு நான் வற்புறுத்திக்கூற விரும்புகிறேன்.

இப்போது தென் திருவிதாங்கூரிலுள்ள ஐந்து தாலுக்காக்கள் தமிழ் நாட்டுடன் இணைய வேண்டியது என்பது தீர்ந்து போன விஷயம் என்று நான் நம்புகிறேன். பத்து வருடங்களுக்கு முன்னாலேயே, அதாவது 1945 லேயே, கஸ்தூரிபா நிதி, மற்றும் எங்ஙனைய சமூக நல திட்டம் இவை சம்பந்தப்பட்ட வரையில், சர்க்காருடைய ஆதரவு இல்லாமல் நடக்கும் போதே, நாகர்கோவில் பகுதி திருநெல்வேலி ஜில்லாவுடன் இணைக்கப் பட்டு, அங்கிருந்து இதுவரை நூற்றுக் கணக்கான சகோதரிகள் இங்கு வந்து பயிற்சி பெற்று, திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலும், நாகர்கோவில் பகுதியிலும் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரை, நாகர்கோவில் பகுதி முழுவதையும் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் இணைத்தாகி விட்டது. தமிழ்நாடு கஸ்தூரிபா நிதிக்கு போன வருஷம் நாகர்கோவில் வட்டாரத்தில் சில ஆயிர ரூபாய்கள் வசூல் செய்திருக்கிறோம். இதை ஏன் சொல்லுகிறேன் என்றால், திருவிதாங்கூர் ராஜ்ய பெண்களுக்கு நான் சொன்ன வேலைகளுக்கு பயிற்சி

[Dr. (Srimathi) T. S. Soundaram Ramachandran]

[23rd November 1955]

கொடுப்பது என்றால் அவர்கள் கேரள கஸ்தூரிபா நிதியில் திருச்சூரில் பயிற்சி கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ் பெண்கள் இங்கு தான் வர விரும்புகிறார்கள். அதே போல் ஆண்களும் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து தான் படிக்க விரும்புகிறார்கள்.

தவிர, எல்லையோர பிரதேசங்களை எடுத்துக் கொண்டால், பனக்குடி போன்ற கிராமங்கள் எல்லாம் கைமாறிக் கொண்டிருந்திருக்கின்றன. தென் திருவிதாங்கூர் பிரதேசங்கள் என்றென்றும் மலையாளிகள் கையில் இருந்தது என்று சொல்ல முடியாது. நாகர்கோவில் ஆதியிலிருந்து திரு விதாங்கூரில் இருந்திருக்கிறது என்று சொல்லுவார்களேயானால், அது சரித்திரப்படி சரியாகாது. நாகர்கோவில், திருவாங்கூர் ராஜாக்களின் ஆட்சியின்கீழ் கொஞ்ச காலம் இருந்து வரும், அப்புறம் மாறும், இப்படி மாறி மாறி வந்திருக்கிறது. ஆகவே தென் திருவிதாங்கூரில் உள்ள தமிழ் பகுதிகள் எதோ சில வருஷங்களாக அவர்கள் ஆதிக்கத்திலிருந்தது என்பதற்காக விட்டுக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்பது சரியாகாது.

அடுத்தபடியாக, எல்லா மாகாணங்களும், ஓரளவிற்கு வாழ்க்கை வசதிகள், நீர்ப்பாசன வசதிகள், மலைவளம், administrative convenience இவற்றை வைத்துத் தான் பிரிக்கப்பட வேண்டுமென்பதில் அபிப்பிராய பேதம் இருக்க முடியாது. அந்த முறையில் தமிழ் நாட்டை எடுத்துக் கொண்டு பார்த்தால் மலைவளமேயில்லை. மலைவளம் ஒன்றுமில்லாது போனால் தமிழ்நாடு எதிர்காலத்தில் எப்படி தன்னுடைய காரியங்களை நடத்திக் கொண்டு போக முடியும். ஆகவே, இந்த விஷயத்தை நாம் வற்புறுத்த வேண்டியது மிகவும் அவசியம் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

பீர்மேடு, தேவிக்குளத்தை எடுத்துக்கொண்டால், நேற்று ஸ்ரீ சுப்பராஜ் அவர்கள் சொன்னது மாதிரி, 50 பட்டாக்கள் மலையாளிகளுக்கு இருந்தால், 2,500 பட்டாக்கள் தமிழர்களுக்கு இருக்கின்றன. நான் அந்த பகுதிகளிலும் கொஞ்சம் சுற்றியிருக்கிறேன். அங்கு எங்கே போனாலும் தமிழர் நாடு போல் காட்சியளிக்கும் தவிர, மலையாள பிரதேசமாக தோன்றுது. அந்த பகுதி மக்களுடைய தொடர்பு தமிழ் நாட்டுடன் தான் சமீப காலம் வரை இருந்து வந்திருக்கிறது. சில வருடங்களுக்கு முன்பு தான் முண்டகாயம் வழியாக பீர்மேடு, குழிப் பக்கத்திற்கு ரோடுகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. பத்து வருடங்களுக்குள்ளாகத் தான் மலையாள விவசாயிகள் குடியேற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை என்னைப்போன்று அந்தப் பக்கம் போகின்றவர்கள் பார்க்கலாம். இதைச் சொல்லும்போது, திருவிதாங்கூர் பிரதேசத்திலும், மலபாரிலும் ஜன நெருக்கம் அளவுக்கு மிஞ்சி இருக்கிறது, அவர்களுக்கு சில வசதிகள் வேண்டும், இட வசதி வேண்டும், என்பதையெல்லாம் நான் மறந்து பேசுகிறேன் என்று நினைக்க வேண்டாம். ஆனால் அதே சமயத்தில், இந்த தேவிகுளம், பீர்மேடு பகுதிகள் எவரால் சீர்படுத்தப்பட்டன, எவரால் அங்குள்ள தோட்டங்கள் பல வருஷங்களாக உண்டாக்கப்பட்டன என்பதை மலையாளிகள் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். இன்னமும் இந்த பிரதேசங்களுக்கு உணவுப் பொருள்கள் தமிழ் நாட்டிலிருந்து, அதாவது மதுரை பக்கத்திலிருந்து போகிறது. மலையாளத்தோடு இணையக்கூடிய வசதி இன்னும் அவர்களுக்கு வரவில்லை. அதோடு கூட, தமிழ் நாட்டுக்கு வேண்டிய தண்ணீர் வசதிக்கு இந்த பகுதிகளை எதிர்பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, இந்தக் கருத்துக்களில் தேவிகுளம், பீர்மேடு ஆகிய பிரதேசங்களை தமிழ் நாட்டுடன் இணைப்பது சரியென்றாலும், மலையாளிகள் அங்கேயிருக்கக் கூடாது, உள்ளவர்களும் போய் விட வேண்டும் என்று நாங்கள் சொல்லுகிறோம் என்ற மனப்பான்மை கொள்ளக்கூடாது. எல்லையோரங்களில் இரண்டு பக்கத்தவரும் சுமுகமாகவும், சந்தோஷமாகவும் இருக்க முடியும். திருவாங்கூர் தெற்கு ஜில்லாக்களை விட்டு விட்டு, மற்ற ஜில்லாக்களில் போனாலும், உதாரணமாக சென்டரல் திருவாங்கூரில் ஓரப்பாடு, மாங்காணம் முதலிய இடங்களில் நூற்றுக்கணக்கான தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் contiguous area-தான் தமிழ் பிரதேசத்துடன் சேர்க்கப்படவேண்டும்.

[Dr. (Srimathi) T. S. Soundaram Ramachandran]
23rd November 1955]

பீர்மேடு, தேவிகுளத்தில் உள்ள தமிழர்கள் floating population-ஐ சேர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் ஒரு விஷயத்தை தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மலையாளிகளும் காடுகளை திருத்தும் காலத்திலும், விவசாயம் செய்யும் காலத்திலும் வந்துபோகிறார்கள். ஆகவே, அந்த முறையில், இரு தரப்பினருக்கும் floating population என்று சொல்லுவது பொருத்தமே தவிர, எதோ மலையாளிகளுக்கு சேர்ந்த நாட்டில் தமிழர்கள் போய்விட்டு வருகிறார்கள் என்று சொல்லுவது மிகவும் தவறான விஷயம். நாகர்கோவிலும் இதே பிரச்சனை கிளப்பப்பட்டது. தமிழர்கள் வந்து விவசாய கூலிகளாக குடியேறினார்கள் என்று ஆரம்பத்தில் சொல்லப் பட்டது. இப்போது சொல்லமாட்டார்கள். தவிர, தமிழ் நாட்டுக்கு வாய் வகைவேண்டும் என்றால், சுற்றுமுற்றும் இருப்பவர்கள் தண்ணீர் வசதி, மின்சார வசதி கொடுக்கமாட்டேன் என்றால், நாமும் நமக்கு மலைவளம் வேண்டும், நீர்வளம் வேண்டும் என்று அழுத்தமாக கேட்கவேண்டிய அவசியமிருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக, கூடலூரைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூறி என் னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆந்திரத்திற்கும் நமக்கும் உள்ள பிரச்சனைகள் சில எல்லை கிராமங்களால்தான் வருகிறது. இந்த பிரச்சனைகளை எல்லைக் கமிஷன் வந்து தீர்மானிக்கப்போவதாக பேப்பரில் பார்த்தேன். ஆகவே அந்த பிரச்சனைகளை நிர்வாகத்தில் உள்ளவர்களுக்கே விட்டுவிடுகிறேன். கூடலூரை எடுத்துக்கொண்டால், அது எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தது என்று கூறுவதில் கஷ்டம் இருக்கிறது. கூடலூர் காடுகளுக்கு நான் போயிருக்கிறேன். உன்னே புகுந்து பார்த்திருக்கிறேன். அது ஒரு காலத்தில் நிலம்பூர் ராஜாவின் நிலமாக இருந்ததுதான். பிறகு நீலகிரி ஜில்லாவோடு சேர்க்கப்பட்டது. அங்கு இருக்கக்கூடிய ஜனங்கள் மலையாளி கள் என்று யாராவது தீர்மானமாக சொல்லமுடியுமா என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். அங்கு ஜனங்கள் பல இடங்களில் இங்கும் அங்குமாக குடியேறியிருக்கிறார்கள். பட்டப்பிலும், மற்ற எல்லா துறைகளிலும் மிக வும் நேசம். செட்டி, வேடுவர் என்ற மாதிரி பல ஜாதியினர் இருக்கின் றனர். அவர்களது பழக்க வழக்கங்கள் சில பகுதிகளில் Badagas மாதிரியும், வேறு பகுதியில் தமிழர்கள், கன்னடியர்கள் மாதிரியும் இருக்கின்றன. நிலம்பூர் ராஜாவின் கீழ் ஜென்மியின் ஆதிக்கத்தில் இருந்ததால், சில பகுதி களில் சில மலையாள பழக்க வழக்கங்களும் இருக்கின்றன. எனவே, அங்குள்ள மக்கள் மிசர் ஜாதியை சேர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லமுடியுமே தவிர, தீர்மானமாக இன்ன ஜாதியை சேர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லமுடியாது. ஆகவே, கூடலூரை பற்றி நான் கூறவிரும்புவது எல்லாம், நீலகிரி மலை தமிழ் நாட்டுடன் சேரவேண்டுமென்றால், அதைச் சேர்த்து, கூடலூரையும் அத்துடன் சேர்க்கவேண்டுமென்பதுதான். இரண்டும் ஒரே ஜில்லாவாக தமிழ் நாட்டுடன் இணையவேண்டுமென்பதை நான் ஆதரிக்கிறேன்.

எல்லைக்கோடு வகுக்கும்போது, தீவு தீவாக அங்கும் இங்கும் சேர்க்காமல், தொடர்ச்சியாக ஒரு வரையறை வகுத்து, islands, pockets, enclaves, ஒன்றுமில்லாமல், எக தேசம் கிராமத்தை அடிப்படையாக வைத்து எல்லைக்கோடு வகுக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் எல்லைக்கோடுகள் சரி யானதாக அமையும்.

நெய்யாற்றங்கரை பற்றி இறுதியாக கூறி என்னுடைய பேச்சை முடித் துக்கொள்ளுகிறேன். எனக்கு இந்த பிரதேசம் பரிச்சயப்பட்ட பிரதேசம். நான் சொல்லப்போவது தமிழர்களுக்கு பிடிக்காததாய் இருந்தாலும் கூட, சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். மிஸ்டர் ஜி. ராமச்சந்திரன், நெய்யாற்றங் கரையில் ஒரு பகுதியிலிருந்து போனதடவை அசெம்பிளி எலெக்ஷன்கு நின்றபோது, நான் பல கிராமங்களை சுற்றிப் பார்த்தேன். நெய்யாற்றங்கரை தாலுகாவில் உள்ள எல்லா கிராம விவரங்களும் எனக்குத் தெரியாது என்றாலும் நான் புள்ளி விவரங்களை பார்த்தமட்டில் சுமார் 60 சத விகிதத்திலிருந்து 65 சதவிகிதம் வரை மலையாளிகள் அந்த தாலுகாவில் இருக்கின்றனர். நெய்யாற்றங்கரைக்கு தெற்கே உள்ள கிராமங்களில் தமிழர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்களா என்று எனக்கு தெரியாது. ஆனால்

[Dr. (Srimathi) T. S. Soundaram Ramachandran]

[23rd November 1955]

நெய்யாற்றங்கரை தாலுகாவை மொத்தமாக எடுத்துக்கொண்டால், அதில் மலையாளிகள் நிச்சயமாக 65 சதவிகிதத்திற்கு மேல் இருக்கிறார்கள் என்று census புள்ளிவிவரங்களில் பார்த்தேன். இப்படி இந்த கமிஷன் ரிப்போர்ட்டின் மீது தான் பேசும்போது கேள்வி வந்தால் பதில் சொல்லவேண்டும் என்பதற்காக பார்த்தேன். குழித்துரை தாலுகாவைச் சேர்ந்த கிராமங்களில் தமிழர்கள் அதிகமாக இருக்கலாம். எனக்கு கிராம புள்ளிவிவரம் தெரியாது என்று முதலிலேயே கூறினேன். ஆகவே, எல்லைக் கோடுகளை வகுக்கும் போது, கிராமத்தை அடிப்படையாக வைத்து, கிராமத்தை துண்டுபோடாமல் அதேசமயத்தில் இங்கும் அங்கும் திட்டுப் பகுதிகள் விட்டுப் போகாமல், அதோடு மலையாளிகளுக்கும் கஷ்டம் ஏற்படாமல், நாமும் வாழக்கூடிய வகையில், எல்லைக்கோடுகளை வகுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எல்லைகள் எப்படியிருந்தாலும், மொழிவாரி மாகாணங்கள் வந்தாலும், ஆந்திரர்களும், தமிழர்களும், மலையாளிகளும் எப்போதும் மனதில் வேற்றுமையில்லாமல், ஒன்றாக வாழும் முறையில் நம்முடைய நடத்தை இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

11 SRI R. V. SWAMINATHAN : கனம் தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுது பாஷாவாரி அடிப்படையில் மாகாணங்களைப் பிரிப்பது என்ற நிலைமைக்கு வந்துவிட்டோம். பாஷாவாரி அடிப்படையில் மாகாணங்களைப் பிரிப்பது நியாயமா, சரியா என்பதைப்பற்றி என்னுடைய சொந்த அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

எந்தக் காலத்திலும் சிலர் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய விஷயங்களை, அதுவும் காலத்தையொட்டி எழுகின்ற மக்கள் கருத்தை ஒட்டிய அது சரியோ, தப்போ—பேசுவது வழக்கம். தங்களுடைய கருத்து எதற்காவது எதிர்ப்பு இருக்கும் என்று தெரிந்தால் அதை சொல்லவேமாட்டார்கள். ஆனால் சிலர் தப்போ, சரியோ தங்கள் மனதில் படுகின்ற கருத்தத்தான் தைரியமாக எடுத்துச் சொல்வார்கள். நானும் அப்படி தான். என் மனதில் எது சரியென்று படுகிறதோ அதையே எடுத்துச் சொல்வது வழக்கம்.

குறிப்பாக இன்றையதினம் பாஷாவாரி அடிப்படையில் மாகாணங்களைப் பிரிப்பது என்பது மிகவும் தவறானது என்பதே என் கருத்து. '1920-ம் வருஷத்திலேயே மகாத்மா காந்தி மொழி அடிப்படையில் ராஜ்யங்களை அமைக்கவேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டார். ஆகவே 1955-ம் வருஷத்தில் மொழி அடிப்படையில் மாகாணங்களை அமைக்கிறோம்' என்று சொல்வது சரியல்ல. இன்றைக்கு உணர்ச்சிவசப்பட்டு மாகாணங்களை மொழி அடிப்படையில் பிரித்துவிட்டாலும்கூட நாளைக்கு தேசமக்கள் எல்லோரும் தாங்கள் ஒரு பெரிய தவறை செய்துவிட்டோம் என்பதை நிச்சயமாக உணர்ந்து கொள்ளத்தான் போகிறார்கள் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். 1920-ம் வருஷத்தில் பாஷாவாரி அடிப்படையில் மாகாணங்களை அமைக்கவேண்டுமென்று மகாத்மா காந்தி சொன்னபொழுதே, அது மிகவும் தவறான கருத்து என்று தான் சொன்னதாக ஸ்ரீமான் வரதராஜலு நாயுடு அவர்கள் சொன்னார்கள். அது உண்மை. இருப்பினும் 1920-ம் வருஷத்திலேயே சொல்லிவிட்டார்களே, ஆகவே அதை இப்பொழுது நிச்சயமாகச் செய்யத்தான் வேண்டுமென்று சொல்வது கொஞ்சம்கூட சரியல்ல. 1920-ம் வருஷத்தில் அந்தக் கருத்து சற்று நியாயமானதாகக்கூட இருக்கலாம். ஆனால் 1955-ம் வருஷத்தில் அந்தப் பத்தாம் பசலிக் கருத்தை காரியத்தில் நிறைவேற்றுங்கள் என்றால் அதனால் எவ்வளவோ திமை பின்னால் ஏற்படப் போகிறது என்பதை இன்றே எச்சரிக்க விரும்புகிறேன்.

கடந்த இருநூறு நூற்றாண்டுகளாக தமிழர்கள், தெலுங்கர்கள், மலையாளிகள், கன்னடர்கள் ஆகிய எல்லோரும் சேர்ந்தே சென்னை ராஜ்யத்தில் இருந்தார்கள் என்றால் அதனால் என்ன திமை விளைந்துவிட்டது என்று கேட்கிறேன். இதுவரையில் நாம் ஒற்றுமையாக இல்லையா? எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து இருந்ததினால் அவரவர்களுடைய பாஷை வளராமல்

23rd November 1955] [Sri R. V. Swaminathan]

போய்விட்டது என்று ஒரு சிலர் சொல்லுகிறார்கள். எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து இருந்ததினால் தமிழ் வளர்ச்சி குன்றி இருக்கிறதா என்று கேட்கிறேன்? இல்லவே இல்லை. எல்லோரும் சேர்ந்து இருந்ததினால் தெலுங்கு வளர்ச்சி குன்றி இருக்கிறதா என்று கேட்கிறேன்? இல்லவே இல்லை. ஆனால், அதனால், ஏற்பட்ட நன்மை என்ன? தெலுங்கர்களுடைய கலாசாரம், பழக்க வழக்கம் இவற்றை தமிழர்கள் அறிந்து கொள்ளவும், தமிழர்களுடைய கலாசாரம், பழக்க வழக்கம், நாகரீகம் இவற்றை தெலுங்கர்கள் அறிந்து கொள்ளவும் முடிந்தது. இதேபோலத்தான் மலையாளிகளுடைய, கன்னடர்களுடைய நாகரீகம், பண்பாடு, கலாசாரம் இவற்றை நாம் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. அதேபோல அவர்களும் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. அதனால் நம் எல்லோருடைய அனுபவமும் வளர்ந்திருக்கிறது. ஆனால் நாட்டில் உள்ள ஒரு சில அரசியல் கட்சிகள் எப்படியாவது தங்களுடைய செல்வாக்கை தேடிக்கொள்ளவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு மக்களுடைய உணர்ச்சிகளை தூண்டிவிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பாம்பேயில் என்ன நடந்தது? மகாராஷ்டிர ராஜ்யம் வேண்டுமென்று மகாராஷ்டிரர்கள் கேட்டால் அந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு கம்யூனிஸ்டுகள் பெரிய கிளர்ச்சியை ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அதனால் லட்சக் கணக்கான ரூபாய்கள் சேதம். அதேபோல இன்றைக்கு ஒரு சிலர் பாஷாவாரி மாகாணங்கள் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற கிளர்ச்சியை ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் இந்த நாட்டிற்கு எவ்வளவோ தீங்கு விளைவித்திருந்தாலும்கூட ஒரே ஒரு நன்மை செய்திருப்பதை நாம் எல்லோரும் மறந்துவிடமுடியாது. பல மொழி பேசக்கூடியவர்களையெல்லாம் கொண்டு மாகாணங்களை அவர்கள் அமைத்ததினால்தான் நாம் ஒருவரோடு ஒருவர் நெருங்கிப் பழகவும், ஒருவர் கருத்தை மற்றொருவருக்கு விளக்கவும் முடிந்தது. அதனால் தேச ஐக்கியமும் ஏற்பட்டது. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமே கடைசியாக நம்முடைய ஒற்றுமையைக் குலைக்க முயன்று தோல்வி அடைந்து ஒடிவிட்டார்கள். அந்த ஒற்றுமையை என்றென்றைக்கும் குலைக்க முடியாதபடி காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ சர்தார் வல்லபாய் பட்டே செய்துவிட்டு போனார். சிறிது சிறிதாக சிதறிச் சிதறிச் சமஸ்தானங்களையெல்லாம் இந்திய யூனியனுக்குள் ஸ்ரீ வல்லபாய் பட்டே கொண்டுவந்துவிட்டார் என்பதை நாமும், நமது வருங்காலைச் சந்ததிகளும் ஒருபோதும் மறக்கமுடியாது.

ஆனால் இன்றையதினம் ஸ்ரீ சர்தார் வல்லபாய் பட்டே இல்லை. மீண்டும் ஜாதி வெறி, ஜாதி பித்து, மாகாணப் பித்து யாவும் தலைவிரித்தாட ஆரம்பித்துவிட்டது. இன்றைக்கு மட்டும் ஸ்ரீ சர்தார் வல்லபாய் பட்டே இருந்திருப்பாரேல் இந்த ஜாதி வெறி, ஜாதி பித்து, மாகாணப் பித்து யாவற்றுக்கும் மண்டையில் அடித்து, நாட்டில் இவை தலைதூக்க விடாமல் அடித்திருப்பார். ஆனால் இன்றைக்கு மொழிவழி அடிப்படையில் மாகாணங்களைப் பிரிப்பதினால் ஏற்படும் நன்மை தீமைகளைத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ நாம் மொழி அடிப்படையில் ராஜ்யங்களைப் பிரிப்பது என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டோம்.

ஆனால் உங்களுக்குத் தெரியும். இப்படிப்பட்ட தவறை எப்படி காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் செய்தது என்று ஸ்ரீ கே. பி. மேனன் கேட்டார்கள். காங்கிரஸ் கமிட்டி எவ்வித தீர்மானம் செய்யும் என்றும் சொன்னார்கள். பெரிய தேசிய ஸ்தாபனம் நாட்டு மக்களுக்கு வழி காட்டுவது எப்படி தவறு என்று தெரியவில்லை.

கம்யூனிஸ்டு கட்சியைச் சேர்ந்த ஸ்ரீமான் ஜீவானந்தம் அவர்களும் பேசினார்கள். ஸ்ரீமான் ஜீவானந்தம் அவர்களை 1927-ம் வருஷத்திலிருந்து நான் அறிவேன். அப்பொழுது அவர் காங்கிரஸில் இருந்தார். அவரும் நானும் கிராமம் கிராமமாகச் சென்று தொண்டாற்றி இருக்கிறோம். அவரோடு நான் தொடர்பு கொண்ட நான் முதலாக அவரைப்பற்றி நான் அறிந்துகொண்டது ஒன்றுதான். அதாவது எந்தக் கருத்தையாகட்டும் அவர் “வெட்டு ஒன்று, துண்டு இரண்டு” என்கின்ற முறையில்தான் எடுத்துச் சொல்லுவார்கள். ஆனால் அப்படிப்பட்ட பழக்கம் உடையவர் நேற்றையதினம்

[Sri R. V. Swaminathan] [23rd November 1955]

இந்த ராஜ்யப் பிரிவினை விஷயமான பிரச்சனையின் மீது பேசும் போது 'வழுவழா கொழுகொழா' என்று பேசினார்கள். அவர்கள் பேசியதி லிருந்து அவருடைய கட்சி இப்பிரச்சனையின்மீது தெளிவாக ஒரு முடிவுக்கு வரவில்லை என்பதுதான் புரிகிறது. எப்படியோ மக்களது உணர்ச்சியை நாட்டில் கிளப்பிவிட்டு பலாத்காரத்தில் மக்களை இறங்கும்படி செய்து நாட்டில் குழப்பத்தை உண்டு பண்ணுவது என்றுதான் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் கொள்கை என்று நினைக்கும்படித்தான் இருக்கிறது. பம்பாயில் நடந்த நிகழ்ச்சியும் இதைத்தான் குறிக்கிறது.

பாஷாவாரி அடிப்படையில் மாகாணத்தைப் பிரிப்பது என்றால் தமிழ் பேசக்கூடியவர்கள் எங்கெங்கே இருக்கிறார்களோ அவர்கள் வசிக்கும் பிரதேசங்களை எல்லாம் தமிழ் ராஜ்யத்துடன் சேர்ப்பதே நியாயம். தமிழ் ராஜ்யத்துடன் சேர்க்கவேண்டிய பகுதிகளில் திருவாங்கூர்-கொச்சியிலுள்ள 9 தாலுகாக்களில் 5 தாலுகாக்களை எவ்வித சச்சரவு இன்றியும் கொடுத்து விட்டார்கள். ஆனால் பீர்மேடு, தேவிசுளம் போன்ற தாலுகாக்களை கொடுக்கத் தயங்குகிறார்கள். ஒன்று பாஷை அடிப்படையில் மாகாணங் களைப் பிரிப்பது என்று முடிவு செய்துவிட்டால் பாஷை அடிப்படையிலேயே மாகாணங்கள் பிரிக்கப்படவேண்டும். அதை விட்டு, பொருளாதாரம், நிர்வாகம் இவற்றையும் கணக்கில் கொண்டு பிரிக்கிறோம் என்று சொல்வது பொருந்தாது. பாஷை அடிப்படையில் மாகாணங்களைப் பிரித்தால் சில ராஜ்யங்கள் பொருளாதாரத் துறையில் வளம் குன்றிப் போகும் என்றால் மத்திய அரசாங்கத்தார் அந்த ராஜ்யங்களுக்கு அதிக உதவி அளித்துக் கொண்டு போகலாம். அதற்காக மற்றொரு ராஜ்ய மக்கள் பாதிக்கப்படும் படியாக சிபார்சு செய்வது சரியல்ல. இப்படிச் செய்வதால் தமிழ்நாட்டின் பொருளாதாரம் பாதிக்கப்படாதா என்று கேட்கிறேன். இன்றைக்கே திருவாங்கூர்-கொச்சி வழியாக ஓடி அரபிக்கடலில் விழும் நதிகளை சென்னை ராஜ்யப் பக்கம் கொண்டுவரலாம் என்றால் அதன் தண்ணீர் முழுவதும் வீணாகும் சரி, ஒரு சொட்டு தண்ணீர் கூட கொடுக்கமாட்டோம் என்று அந்த ராஜ்ய முதன் மந்திரி அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இத்தகைய மனப்பான்மை கொண்டவர்களோடு தமிழ் பகுதிகளை சேர்ப்பதினால் தமிழ் பகுதியிலுள்ள மக்களுக்கு எவ்வித தீமை ஏற்படும் என்பது நமக்குத் தெரியும்.

கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் பேசும்போது ஜன சங்கியில் கொடுக்கப் பட்டிருக்கும் புள்ளி விவரங்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள். தேவிசுளம், பீர்மேடு முதலியவற்றில் 1931-ம் வருஷம் மூவாயிரம் பேர்கள் இருந்தார்கள், 1951-ல் அறுபதாயிரம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால் இதன் பொருள் என்ன? மலையாளிகள் பிரஜா உற்பத்தியில் சிறந்தவர்கள் என்பது நமக்குத் தெரியும். அதேபோல் தமிழர்கள் பிரஜா உற்பத்தியில் மலையாளிகளுக்குச் சளைத்தவர்கள் அல்ல என்பதையும் நாம் மறக்கக் கூடாது. (சிரிப்பு.) ஆகவே மலையாளிகள்தான் பெரும்பாலும் அங்கே வந்து குடியேறி இருக்கிறார்கள் என்பது நமக்குத் தெரிகிறதே தவிர தமிழர்கள் புதியதாகயாரும் அங்கே போய்க் குடியேறவில்லை. அங்கேயுள்ள தமிழர்கள் வந்து போகக்கூடிய கூலியாட்கள் என்று சொல்லுவது மிகவும் வருந்தவேண்டிய விஷயம். தமிழர்கள் கூலிகளாக வருகிறார்கள் என்றால் அதைப்போலவே மலையாளிகளும் கூலிகளாகத்தான் வந்து போகிறார்களே தவிர அங்கே மலையாளிகள்தான் ஜாஸ்தி இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுவது சரியல்ல. விட்டுக்கொடுப்பதைப் பார்த்த மனப்பான்மை என்று சொல்லக்கூடாது. தமிழர்களுக்கு சேரவேண்டிய பகுதிகளையெல்லாம் தமிழ் ராஜ்யத்துடனேயே சேர்க்க தக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

அதைப்போலவே நெய்யாற்றங்கரைப் பிரதேசத்தில் மலையாளிகள் தான் ஜாஸ்தி என்று சொன்னார்கள். அதுகூட தவறான கணக்குத் தான். அங்கே தமிழர்கள்தான் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். குறிப்பாக ஒரு பெயரைப் பாருங்கள். ஒருவர் பெயர் குஞ்சன் நாடார் என்று இருக்கிறது. குஞ்சன் என்றால் மலையாளியின் பெயர் போல் இருக்கிறது. ஆனால் நாடார் என்பது தமிழருக்குள்ள பெயர்.

23rd November 1955] [Sri R. V. Swaminathan]

அந்த எல்லை ஓரங்களில் இருக்கக்கூடியவர்கள் பெரும்பாலும் இரு மொழியும் பேசக்கூடியவர்கள். வீட்டில் தமிழ் பேசுபவர்கள் வெளியே போய் மலையாளம் பேசுகிறார்கள் என்றால் அவர்களையெல்லாம் மலை யாளிகள் என்று எப்படிச் சொல்லுவது என்று கேட்கிறேன்.

மாகாணங்களையே பாஷாவாரியாகப் பிரிப்பது என்பது மிகவும் தவ றுனது. எப்படியோ அந்தப் பெரிய பாவத்தைச் செய்வது என்று முடிவு செய்து விட்டோம் என்றுல் அந்தப் பெரிய பாவத்தைச் செய்கிறபோது ஓரளவுக்கு நியாயமாகவாவது அதைச் செய்வோம். ஆகவே தமிழ் பிர தேசம் யாவும் தமிழ் நாட்டுடன் சேர வேண்டு மென்று கேட்டுக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* SRI M. NARAYANAN NAMBIAR : മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സർ, സ്റ്റേറ്റ് പുനഃഘടനാക്കമ്മീഷൻ കാസർഗോഡ് രാജ്യക്കു മുമ്പാകെ കേരളത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി യിട്ടുള്ളതിനെ കാസർഗോഡ് രാജ്യക്കിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും സന്തോഷത്തോടു കൂടി സ്വാഗതം ചെയ്യുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ കാസർഗോഡ് രാജ്യക്കിനെ വെട്ടിമുറിക്കണമെന്നും ചന്ദ്രഗിരിപ്പുഴയ്ക്കു വടക്കുള്ള ഭാഗങ്ങളെ കണ്ണാടക സംസ്ഥാനത്തോടു ചേർക്കണമെന്നും തെക്കുള്ള ഭാഗങ്ങൾ മാത്രമേ കേരളസംസ്ഥാനത്തിൽ ചേർക്കാവൂ എന്നും ഒരു വലം കന്നടകാർ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. കാസർഗോഡ് രാജ്യക്കിൻ ചന്ദ്രഗിരിപ്പുഴയുടെ വടക്കുഭാഗത്തു താമസിക്കുന്ന ഒരുവനെന്ന് നിലയി ലാണ് ഞാൻ ഇപ്പോൾ സംസാരിക്കുന്നത്. മലയാളികൾ അഭിലഷിച്ചതും ആവശ്യ പ്പെട്ടതുമായ കേരളത്തിന്റെ അതിർത്തി വടക്കു നേതാവറി നീക്കിയതിനും, പക്ഷെ, അത്തരം ഒരു കേരളസംസ്ഥാനമല്ല ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നത്. കാസർഗോഡ് രാജ്യക്കു മാത്രമേ കേരളത്തോടു ചേർക്കാൻ കമ്മീഷൻ ശുപാർശ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. ഭാഷയും ഭൂമിശാസ്ത്ര പരമായ ബന്ധവും സാമീപ്യവും ഭരണസൗകര്യവുമെല്ലാം നോക്കിയിട്ടാണ് കമ്മീഷൻ ഇങ്ങനെ രീതമാനിച്ചത്. ഇത് ധാർമ്മികന്റെ റിപ്പോർട്ടിലും അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വസ്തുതയാണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ കാസർഗോഡ് രാജ്യക്കിനെ കേരളത്തോടു ചേർക്കണമെന്ന കമ്മീഷൻ രീതമാനിച്ചത് ഭരണസൗകര്യത്തെ മാത്രം നോക്കിയിട്ടാണെന്നും ഭാഷയെയൊ മറ്റു പലവിധ സാമീതികളെയൊ പരിഗണിച്ചിട്ടില്ലെന്നുമാണ് കാസർഗോഡ് രാജ്യക്കു മുമ്പാകെ അല്ലെങ്കിൽ ചന്ദ്രഗിരിപ്പുഴയ്ക്കു വടക്കുള്ള ഭാഗമെങ്കിലുമൊ കണ്ണാടകത്തിൽ ചേർക്കണമെന്ന അവശ്യപ്പെടുന്നവർ ഉന്നയിച്ചിരിക്കുന്ന വാദം. ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രി ഇവിടെ ഹാജരാക്കിയ കണക്കുകൾസരിച്ചു കാസർഗോഡ് രാജ്യക്കു ഭൂമിശാസ്ത്ര ഏകതാൽ മലയാളികളുടെ സംഖ്യ 295,707 ആണ്. ബാക്കിയുള്ളവർ, കന്നടം, തുളു, മറ്റു ഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്നവർ, എങ്കിലും ചേന്നാലും, 115,057 മാത്രമേയുള്ളൂ. കണ്ണാടകം മാത്രം സംസാരിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യ കണക്കാക്കിയാൽ ആകെ മനസ്സുവെട്ടാൻ ശതമാനമേയുള്ളൂ. ഇനി ചന്ദ്രഗിരിപ്പുഴയ്ക്കു വടക്കുള്ള ഭാഗം മാത്രം എടുത്തുനോക്കിയാലും 111,237 വേർ മലയാളം സംസാരിക്കുന്നവരാണു്. കണ്ണാടകം സംസാരിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യ വെറും 18,419 ആണ്. അതായത്, മലയാളം സംസാരിക്കുന്നവർ 51,74 ശതമാനവും കന്നടം സംസാരിക്കുന്നവർ 9.05 ശതമാനവും. തുളുഭാഷയ്ക്കു കണ്ണാടകത്തോടാണ് ബന്ധമെന്നും അതുകൊണ്ടു് തുളു സംസാരിക്കുന്ന ആളുകളെക്കൂടെ കണ്ണാടകക്കാരെ കൂടുതൽ ചേർക്കണമെന്നും വാദിക്കുന്നുണ്ട്. ആ വാദത്തിന്നു രെടിസ്ഥാനമില്ല. വാദത്തിനുമേന്തി അതു സമ്മതിച്ചാലും കന്നടം സംസാരിക്കുന്നവരും തുളു സംസാരിക്കുന്നവരും ചേന്നാൽ 35 ശതമാനമേ വരുന്നള്ളൂ. തുളുവിന്നു കണ്ണാടകത്തോടാണ് ബന്ധമെന്ന വാദം ശരിയല്ല. തുളു മലയാളത്തിന്റെതന്നെ ഒരു ദേശ്യരൂപമാണ്. Languages of India Series ൽ എലിസ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് “Tulu is a dialect of Malayalam” എന്നാണ്. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനംവരക്കും മലയാളലിപിയിലായിരുന്നു തുളുപുസ്തകങ്ങൾ അച്ചടിച്ചിരുന്നതു്. പുതുതായി കേരളമധ്യനാണ്ടുലികൾ കണ്ടുപിടിച്ചതല്ല ഇതു്.

11-10
a.m.

സർ, ചന്ദ്രഗിരിപ്പുഴയ്ക്കു വടക്കുള്ള ഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന മലയാളികളുടെ അഭിലാഷങ്ങൾക്കനുസരിച്ചിട്ടുള്ളതും അവരുടെ രാഷ്ട്രങ്ങളെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതുമായ ഒരു വാദമാണ് നമ്മുടെ കണ്ണാടകസേനാനിന്ദ്രൻ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതു്. അവരുടെ വാദത്തിന് പിന്തുണയായി കുറെ വിചിത്രമായ കണക്കുകളും ഹാജരാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അവിടെയുള്ള 164 സ്കൂളുകളിൽ 144 സ്കൂളുകളിലും അദ്ധ്യയനഭാഷ കന്നട

[Sri M. Narayanan Nambiar] [23rd November 1955]

മാനേണം 20 സ്കൂളുകളിൽ മാത്രമേ മലയാളം അദ്ധ്യയനഭാഷയായിട്ടുള്ളൂവെന്നും അതു ആ പ്രദേശം കർണ്ണാടകത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്നതിന് തെളിവാണ് എന്നും പറയുന്നതു്. ഒരു ലക്ഷത്തിപ്പതിനേറായിരത്തിന് മേൽ വരുന്ന മലയാളികൾക്ക് കേവലം 20 സ്കൂളുകളും പതിനെണ്ണായിരം വരുന്ന കണ്ണാടകക്കാർക്ക്, തുളുവംകൂടെ ചേർത്താലും എഴു പതിനായിരം മാത്രം വരുന്ന ആളുകൾക്ക്, 146 സ്കൂളുകളുമാണ് അവിടെയുള്ളതെന്നു പറഞ്ഞാൽ മലയാളികൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാൻ ചുമതലപ്പെട്ട കണ്ണാടകജില്ലാ ഭരണാധികാരികൾക്കാണ് അതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം. മലയാളികൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ തെക്കൻ കണ്ണാടകജില്ലാ ഭരണാധികാരികൾ കാണിക്കുന്ന ഉദാസീനതയും നിരുത്തരവാദിത്വവുമാണ് ഇതു് വിളിച്ചറിയിക്കുന്നതു്. കാസർഗോഡ് രാജ്യം മുഴുവൻ കേരളസംസ്ഥാനത്തോടു ചേർന്നാൽ പരയുന്നതിന്റെ മൂല്യകാരണങ്ങളിലൊന്നും ഇതുതന്നെയാണ്. ഇന്നത്തെ കൊണ്ടിയിൽ ശ്രീ എം. പി. ഗോവിന്ദ മേനോൻ ചന്ദ്രഗിരിപ്പഴയ്ക്കു് വടക്കുള്ള കൂക ഗവണ്മെന്റ് ഹൈസ്കൂളിൽ മലയാളമാണ് അദ്ധ്യയനഭാഷയെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർ ശ്രീ നരസിപ്പയ്യ അവിടെ അങ്ങനെയൊരു സ്കൂളേ ഇല്ലെന്ന് ഖണ്ഡിച്ചു പറഞ്ഞതായി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ നേരെ വിശലമായ ഇടരും പ്രസ്തുതവകുൾ കണ്ണാടക നേതാക്കൾ നിന്നും വരുന്നതു് മീതര വേദകേരമാണെന്നു് പാഴാക്കി നിവൃത്തിയില്ല. ഈ ഒരു സ്കൂളുതന്നെ ഉണ്ടായ തെങ്ങനെയെന്നു പറയുവാൻ ഇന്നാഗ്രഹിക്കുന്നു. കാസർഗോഡ് ഒരു ഹൈസ്കൂളിൽ പാലാൽ ക്ലാസ്സ് വേണമെന്നു് 1937 മുതൽക്കു തുടർച്ചയായി അഭ്യർത്ഥകൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നിട്ടും അവിടത്തെ ഹൈസ്കൂളിൽ പാലാൽ ക്ലാസ്സ് ആരംഭിക്കുവാൻ ഉള്ള ശുഭാശ്വാസം തെക്കൻ കണ്ണാടകത്തിലെ ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് ബോഡ് പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല. ഒരു വരിൽ മുമ്പ് അസംസ്ഥിതിക്ക് മെമ്പറായിരുന്ന പരേതനായ മുമ്മത്തു ശെമ്മാട് സാഹിബ് ഗവണ്മെന്റിനെ സമീപിച്ച് പരശുഭങ്ങൾ നടത്തിയതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ഇങ്ങനെ ഒരു ഹൈസ്കൂൾതന്നെ അവിടെ സ്ഥാപിക്കാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളതു്. അവിടത്തെ ആളുകൾ ഭൂരിപക്ഷം മലയാളം സംസാരിക്കുന്നവരാണ്. അപ്പോൾ വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ജില്ലാ ബോഡ് എത്രമാത്രം അനാസ്ഥയും അവഗണനയുമാണ് കാണിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു ഇതുകൊണ്ടു് തെളിയുന്നുണ്ടു്.

സർ, മനോരമ ന്യായം ഇവിടെ ഉന്നയിച്ചിരിക്കുന്നതു് അവിടെയുള്ള 34 പഞ്ചായത്തു ബോർഡുകളിൽ 33-ാം കണ്ണാടകത്തൽ ലയിക്കുന്നതിന്നു അനുകൂലമായി പ്രമേയങ്ങൾ പാസ്സാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നും ഒരു പഞ്ചായത്തു മാത്രം, അതായതു്, എന്റെ രാജസംസ്ഥലമായ മുട്ടുവാർ പഞ്ചായത്തു മാത്രം. ആണ് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു നിലപാടു് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നുമാണ്. ഘാട്ടി അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പഞ്ചായത്തു തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ സ്ഥാനാർത്ഥികൾ മത്സരിച്ചതും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും. പഞ്ചായത്തു തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഭാഷ ഒരു പ്രശ്നമായിരുന്നില്ല. ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തെ ലുപ്തം തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ നടന്നിട്ടുള്ളതു്. ഇന്നത്തെ പഞ്ചായത്തു ബോർഡ്ഗങ്ങളെല്ലാം രാജിവെച്ചിട്ടു് ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഭാഷയെ ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പു പ്രശ്നമാക്കിക്കൊണ്ടു് വീണ്ടും തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്നു നില്ക്കൻ തയ്യാറാണോ എന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു. കണ്ണാടകലയനവാദികളിൽ ഒരാൾററയാൾക്കും ആ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വിജയിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന് ഞാൻ തീർത്തു പറയുന്നു. ഈ വെല്ലുവിളി സ്വീകരിക്കാൻ അവർ തയ്യാറാണോ? സർ, ചന്ദ്രഗിരിപ്പഴയുടെ വടക്കു് മലയാളികൾക്കാണ് ഭൂരിപക്ഷമെങ്കിലും കൂടുതൽ വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവരും കൂടി, കൂലവും തുടങ്ങിയവയിലും സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയിലും മുന്നിട്ടു നില്ക്കുന്നവരുമായ കന്നടക്കാരിലാണ് സ്വാധീനശക്തിയും പ്രാവല്യവും നിലകൊള്ളുന്നതു്. അതുകൊണ്ടാണ് പഞ്ചായത്തുകളിലും ഇത്രയധികം കന്നടക്കാർ കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ളതു്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ പഞ്ചായത്തു ബോർഡുകൾ പ്രമേയം പാസ്സാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു വാദത്തിന്റെ പൊള്ളത്തരം വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. കാസർഗോഡ് മേജർ പഞ്ചായത്തു ബോർഡിലെ അംഗങ്ങളെല്ലാം രാജിവെച്ചു ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കേരളത്തിൽ ലയിക്കേണ്ടതോ കണ്ണാടകത്തോടു ചേരണമോ എന്നു പ്രശ്നം ജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു പുതിയ തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്നു അവർ തയ്യാറാണോ എന്നു് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു. തയ്യാറാണെങ്കിൽ ആ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ കണ്ണാടക ലയനവാദികൾക്കു ഒരാൾററ സ്ഥാനംപോലും കിട്ടുകയില്ലെന്നു ധൈര്യവുമേതം ഞാൻ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു.

23rd November 1955] [Sri M. Narayanan Nambiar]

സർ, എന്റെ ബഹുമാന്യ സ്പീക്കർ ശ്രീ എം. എസ്. മോശാൻ, അദ്ദേഹം ഒരു മലയാളിയാണെങ്കിലും, കാസർഗോഡ് രാജ്യം കണ്ണടകത്തോടു ചേർക്കേണ്ടതാണെന്നു ഇവിടെ വാദിക്കുകയുണ്ടായി. ഒരു മലയാളികൂടെയായ അദ്ദേഹം ഈ മട്ടിൽ സംസാരിച്ചതിൽ എനിക്കു വളരെ ലോഭമുണ്ട്. മലയാളഭാഷയായ അവാഹേളിച്ചു കൊണ്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗം ലോകരൂപം നിഷ്പാദകവുമാണെന്നു പറയാതെ തരമില്ല. ഈ സന്ദർഭത്തിലും ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നു. രാജിവെച്ചിട്ട് ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയോജകമണ്ഡലത്തിൽ ഒരു പുതിയ തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്നു നില്ക്കാൻ അദ്ദേഹവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂട്ടാളികളും തയ്യാറുണ്ടോ എന്നാണ് എന്റെ ചോദ്യം.

സർ, കണ്ണടകയെന്നതിന് അനുക്രമമായി ഉന്നയിച്ചിരിക്കുന്ന വാദങ്ങളിൽ മറ്റൊന്നു റജിസ്ട്രാക്കിടയ്ക്കു ആധാരങ്ങളുടെ ഭാഷ തിരിച്ചുള്ള കണക്കിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. നാലായിരം ആധാര റജിസ്ട്രാക്കിടയ്ക്കുള്ളകൂട്ടത്തിൽ പത്തു ശതമാനം മാത്രമേ മലയാളത്തിലുള്ളവെന്നും ബാക്കി മുഴുവൻ കന്നടത്തിലാണെന്നും അത്ര ആ പ്രദേശത്തെ ഇടവാട്ടുകളും വ്യവഹാരങ്ങളുമെല്ലാം കന്നടത്തിലാണെന്നുള്ളതിന് തെളിവുണ്ടെന്നുമാണ് പറയുന്നതു്. ആധാരങ്ങൾ അധികവും കന്നടത്തിലാണ് എഴുതുന്നതെന്നുള്ളതു് വാസ്തവം തന്നെ. പക്ഷെ എന്താണ് അതിന്റെ കാരണം? അവിടെ ആധാരം എഴുതാൻ അറിയുന്നവരിലധികം ആളുകളും കന്നടക്കാരാണ്. മലയാളത്തിൽ അധാരമെഴുതുന്നവർ അവിടെയില്ല. മലയാളത്തിലെഴുതുന്നവരിൽ 25 ശതമാനമുള്ള കാര്യങ്ങളോടു പോകണം. അതിനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടും ചെലവും അന്തിതാണ് ആളുകൾ കന്നടത്തിൽ തന്നെ എഴുതിയാൽ മതിയെന്നുവരുന്നതു്. കഴിഞ്ഞ മാസത്തിൽ ഞാൻതന്നെ കരയാരം എഴുതിച്ചു് കന്നടത്തിലാണ്. ആധാരത്തിന്റെ ഭാഗത്തോടി ആളുകളുടെ ഭാഷ നിശ്ചയിച്ചതുപോലെ അസംബന്ധം മറന്നിട്ടില്ല. നാലായിരം ആധാരങ്ങളിൽ 90 ശതമാനവും കന്നടത്തിലെഴുതിയതാണുപോലും. ശരി സമ്മതിച്ചു. ഈ ആധാരങ്ങൾ എഴുതിച്ചവരാരാണ്? അത്ര പരിശോധിച്ചാൽ 75 ശതമാനത്തിലധികവും മലയാളികളാണെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടും. മലയാളത്തിൽ എഴുതിക്കിട്ടാൻ സൗകര്യമില്ലാത്തതു കൊണ്ട് കണ്ണടക ഭാഷ ഉപയോഗിക്കണമെന്നല്ലാതെ ഈ ആളുകളെല്ലാം കന്നടക്കാരാണെന്നോ കണ്ണടകത്തോടു് കൂറുള്ളവരാണെന്നോ അതുകൊണ്ടു വരുന്നില്ല.

സർ, ഭൂവ്യവസ്ഥിതിയെ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ളതാണ് മറ്റൊരു വാദം. ചന്ദ്രഗിരിപ്പുഴക്കു വടക്കും തെക്കുമുള്ള ഭൂവ്യവസ്ഥിതികൾക്കു് തമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്നും അവ രണ്ടും ഭിന്നമാണെന്നുമാണ് പറയുന്നതു്. ഈ വാദത്തിന്നു യാതൊരുടിസ്ഥാനവുമില്ല. കാസർഗോഡ് രാജ്യം മാത്രമല്ല തെക്കൻ കണ്ണടകത്തെ കുന്നുകെ എടുത്തുനോക്കിയാലും അവിടത്തെ ഭൂവ്യവസ്ഥിതി മലബാറിലേതു തന്നെ ഭിന്നമാണെന്നു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. മലബാറിലെ മറ്റുംപാട്ടും, ശാശോപാട്ടും എന്നിങ്ങനെയുള്ള പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്നതു തെക്കൻ കണ്ണടകത്തിൽ ചാലഗിരി മുതൽനിന്നു മുതലായ പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. പേരുകൾക്കു മറ്റൊന്നുണ്ടെന്നല്ലാതെ വ്യവസ്ഥിതികൾക്കു സത്യമായൊരു യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. ഹോസ്ദുർഗ് സബ്ബ് രാജ്യത്തിൽ മാത്രമേ മലബാർ കടിയായു നിയമം ബാധകമാക്കിയിട്ടുള്ളവെന്നും മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിൽ മലബാർ കടിയായു നിയമം ബാധകമാക്കിയിട്ടില്ലാത്തതു് അവിടങ്ങളിലെ ഭൂവ്യവസ്ഥിതി ഭിന്നമായതുകൊണ്ടാണെന്നുമാണ് പറയുന്നതു്. ഹോസ്ദുർഗ് സബ്ബ് രാജ്യത്തിൽ പെട്ടെത്തും കാസർഗോഡ് മെയിൻ നാലു കിഴക്കിൽ പെട്ടതായ നാലു ഗ്രാമങ്ങളിലും, അതായതു, ബന്തുകു, തേടകം, കുറിക്കൊൽ, കൊളത്തൂർ എന്നീ ഗ്രാമങ്ങളിൽ മലബാർ കടിയായു നിയമം ബാധകമാണ്. കാസർഗോഡ് രാജ്യത്തിലെ തെക്കു ഭാഗത്തുള്ള 52 ഗ്രാമങ്ങളിലും മലബാർ കടിയായു നിയമം ബാധകമാകേണ്ടതായിരുന്നു. പക്ഷെ ചന്ദ്രഗിരിക്കു തെക്കുള്ള 10 ഗ്രാമങ്ങളേയും ഉൾപ്പെടുത്തി, 52 ഗ്രാമങ്ങളിലേക്കുട്ടി മലബാർ കടിയായു നിയമം ബാധകമാക്കേണ്ടതിന്നു പകരം അന്നു മെമ്പറായിരുന്ന (മുൻമന്ത്രി) ശ്രീകുറുപ്പും ബില്ലുവരിപ്പിച്ചു മന്ത്രിയും തമ്മിൽ യോജിച്ചുകൊണ്ടു് സുരത്തിൽ 19 ഗ്രാമങ്ങളെ പുറത്തുക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. അങ്ങിനെ ചന്ദ്രഗിരിയ്ക്കു വടക്കുള്ള 10 ഗ്രാമങ്ങൾക്കും, തെക്കുള്ള മുമ്പതു ഗ്രാമങ്ങൾക്കും നിയമം ബാധകമാവാതെ പോയി. പരാമർശം ഇതായിരിക്കെ, ഭൂവ്യവസ്ഥിതിയിലുള്ള വ്യത്യാസം കൊണ്ടുമാണ് ആ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു മലബാർ കടിയായു നിയമം വ്യാപിപ്പിക്കാത്തതെന്നു പറയുന്നതിന്നു യാതൊരുതർക്കവുമില്ല.

[Sri M. Narayanan Nambiar] [23rd November 1955]

സർ, ഗ്രാമപുര താലൂക്കിന്റെ കാര്യമെടുക്കാം. അവിടെ മലബാർ കടിയായ നിയമം ബാധകമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഭൂവ്യവസ്ഥിതിയാണ് മുഖ്യപരിഗണനയെങ്കിൽ ഗ്രാമപുര തലിപ്പ് നാട്ടിനോടു ചേർക്കണമെന്ന് പറയുന്നതിനു എന്തിനാണ് നോക്കുന്നത്? കടകിലും മൈസൂരിലും വ്യത്യസ്തമായ ഭൂവ്യവസ്ഥയുണ്ടായിട്ടും കടകിനെ മൈസൂരിനോടു എങ്ങനെ ചേർക്കും? തെക്കൻ കണ്ണാടകത്തിലേയും മൈസൂരിലേയും ഭൂവ്യവസ്ഥ ഒന്നാണോ? ഭൂവ്യവസ്ഥ നോക്കിയാണെങ്കിൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ അഞ്ചു താലൂക്കുകൾ എങ്ങനെ മലിശമായിട്ടോ ചേർക്കും? ലാൻഡ് റെവന്യൂ നോക്കിയാണെങ്കിൽ സംസ്ഥാന പുനഃസംഘടന നടപ്പിൽ വരുത്തുമ്പോൾ തീരെ സാമ്യമില്ലാത്ത മനസ്സിലാക്കാം. പിന്നെ വില്ലേജ് ആഫീസർമാരെല്ലാം കണ്ണാടകകാരാണെന്നുള്ളതാണ് മറ്റൊരു തെളിവ്. വാസ്തവം തന്നെ. രണ്ടു റൂററാണ്ടു കാലം കണ്ണാടക ഭരണകാര്യങ്ങൾ ഭരണത്തിൻ കീഴിലായിരുന്ന ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നെങ്കിലും പിരിയറാണ്ടും മറ്റുമായി കന്നടക്കാരെ ഗ്രാമപുരമായി നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു കണ്ണാടക ഭരണകാര്യങ്ങൾ സൗകര്യത്തിനു വേണ്ടിയും താല്പര്യ സംരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടിയുമായിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. ഈ ഒരു ഒരു കാരണത്താലാണ് കണ്ണാടകകൾ വില്ലേജ് ആഫീസർമാരായിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് വില്ലേജ് ആഫീസർമാരെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വാടം വെറും ബംഗിശമാക്കുന്നത് പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

സർ, വാണിജ്യപരമായി കാസർഗോഡിന് മംഗലാപുരവുമായിട്ടാണ് കൂടുതൽ ബന്ധമെന്നും അതുകൊണ്ട് കാസർഗോഡ് കണ്ണാടകത്തിന്റെ ഭാഗമായിരിക്കണമെന്നാണ് മറ്റൊരു ന്യായം. മംഗലാപുരത്താണ് ഒരു തുറമുഖമുള്ളത്. കാസർഗോഡിനു ഏറ്റവും അടുത്ത തുറമുഖം മംഗലാപുരമാണ്. മുപ്പതു മൈൽ ദൂരമേയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് കാസർഗോഡിനു മംഗലാപുരവുമായി വാണിജ്യബന്ധമുണ്ടായിരിക്കുകയെന്നുള്ളത് സ്വാഭാവികമാത്രമാണ്. പക്ഷെ അതുകൊണ്ട് കാസർഗോഡ് കണ്ണാടകത്തിന്റെ ഭാഗമായിരിക്കണമെന്ന് വാദിക്കുന്നതിനു അടിസ്ഥാനമില്ല. കോയമ്പത്തൂരിലും നീലഗിരിയിലും മധുരയിലുമുള്ള ഉല്പന്നങ്ങൾ കൊച്ചി തുറമുഖത്തേക്കാണ് പോകുന്നത്. കൊച്ചിയുമായി വ്യാപാരബന്ധമുള്ളതുകൊണ്ട് കോയമ്പത്തൂർക്കാരും നീലഗിരിക്കാരും മധുരക്കാരെയെല്ലാം കൊച്ചി തലിപ്പ് നാട്ടിൽ ചേർക്കേണ്ടതാണെന്നു വാദിക്കുമോ? കേരളത്തോടു ചേർന്നുനിന്നാൽ അവിടെയുള്ള കന്നടക്കാരെ ഭാഷയും സംസ്കാരവുമെല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുത്താകുമെന്നാണ് കന്നടക്കാരെ ആവലാതി. വെറും 9 ശതമാനം അതായത് 18,400 ജനസംഖ്യ മാത്രമുള്ള കണ്ണാടകക്കാർ അവരുടെ ഭാഷയും സംസ്കാരവുമെല്ലാം ബാധിക്കപ്പെടുമെന്നു ഭയപ്പെടുന്നതുപോലെയല്ല ഒരു ലക്ഷത്തിപ്പതിനെണ്ണായിരത്തിലധികമുള്ള മലയാളികൾ കണ്ണാടകത്തോടു ചേർന്നുനിന്നാൽ അവരുടെ ഭാഷയും സംസ്കാരവുമെല്ലാം ബാധിക്കപ്പെടുമെന്നു ഭയപ്പെടുന്നതെന്നു എന്റെ കണ്ണാടകസമൂഹത്തോൾ ആലോചിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു ഭയമുണ്ട്. പ്രജാധിപത്യ ഭരണത്തിന്റെ പേരിൽ പ്രസാദിക്കുന്നവർ ഏറ്റവും പ്രാഥമികമായ ഈ വസ്തു വിന്യസിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം എനിക്കു വിന്യയം തോന്നുന്നു.

സർ, കാസർഗോഡ് താലൂക്കിന്റെ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥിതിയും കാക്കിക്കോപ്പനങ്ങളുമെന്തെന്നോക്കിയാലും കാസർഗോഡിന് മലബാറുമായിട്ടാണ് ബന്ധമെന്നു കാണാം. കാസർഗോഡ് താലൂക്കിലെ ഉല്പന്നങ്ങളെല്ലാം മലബാറിലുള്ളവയാണ്. കരമുക്ക്, നാളികേരം, അടയ്ക്ക, കശുവണ്ടി മുതലായി കാസർഗോഡ് താലൂക്കിലെ പ്രധാന ഭക്ഷണങ്ങളെല്ലാം മലബാറിലേയും പ്രധാന ഉല്പന്നങ്ങളാണ്. കാസർഗോഡ് താലൂക്കിനെ മലബാറിനോടു ചേർക്കുന്നതിനുവേണ്ടി 1937 ൽ പ്രഭുക്കോർട് ഉണ്ടായപ്പോൾ സംസ്ഥാന പുനർവിഭജനം നടപ്പിൽവന്നു കാലത്ത് അത് ആലോചിക്കുന്നതാണെന്ന് ഉറപ്പു കൊടുത്തതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് കാസർഗോഡിലെ ജനങ്ങൾ ഉത്രയും കാലം അടങ്ങിയിരുന്നത്. സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പുനർവിഭജനം ഇപ്പോൾ നടക്കുവാൻപോവുകയാണ്. കാസർഗോഡിനെ മലബാറിനോടു ചേർക്കാനുള്ള അവസരം ഇതാണ്. എല്ലാ വാദഗതികളേയും പരിതഃസ്ഥിതികളേയും വേണ്ടപോലെ പരിശോധിച്ചതിനുശേഷമാണ് സംസ്ഥാന പുനഃസംഘടന കമ്മീഷൻ കാസർഗോഡ് ഫോക്സ് മുഴുവൻ കേരള സംസ്ഥാനത്തിൽ ചേരണമെന്നു തീരുമാനമെടുത്തിട്ടുള്ളത്. അതിനെ എതിർക്കുന്നത് ബംഗിശമാണ്. കാസർഗോഡ് മുഴുവനുമൊഴുതിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഭാഗമൊക്കണ്ണാടകത്തോടു ചേർക്കണമെന്നു വാദിക്കുന്നതിനു യാതൊരു ന്യായവുമില്ല. അതിനായി ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെല്ലാം വെറും മുടന്തൻ ന്യായങ്ങൾ മാത്രമാണ്. അവയൊന്നുംതന്നെ സംഗ്രഹമൊ സിദ്ധിക്കാതെ അല്ലെങ്കിൽ ആവർത്തിച്ചുപറയാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

23rd November 1955]

* SRI S. C. VIRUPAKSHIAH : Mr. Speaker, Sir, I wholeheartedly welcome the Report of the States Reorganization Commission. Re-drawing of the map of India is a very arduous and stupendous task. It has been rightly entrusted to three impartial persons who are above politics and the present Report is the outcome of their labours. They have taken a very detached view of things and as such, it is our bounden duty to give due deference to their recommendations. Sir, let me only say that the long-cherished ambition of the Kannadigas has been made to materialise by this Report. The Kannadigas have been shattered and relegated to a backward position in various States for various historical reasons. They have been an ineffective minority in many of the States. At present, there is a ray of hope. Now, let me not dilate much upon the general principles, for the States Reorganization Commission itself has effectively met many of the chimerical apprehensions that have been raised.

Now, let me straightaway refer to the Kollegal taluk in the Coimbatore district which has been recommended for inclusion in the proposed Karnataka State. 'As far as the Kollegal taluk is concerned, the Madras Government had agreed earlier to its transfer to the prospective Karnataka State, but subsequently, on reconsideration, has proposed that only the northern portion, which is contiguous to the existing Mysore State, should be transferred.' This is what is stated in the Report of the Commission. I do not know what prompted this reconsideration. Anyway, the Hon. the Minister for Finance, in his speech, stated that the southern portion of the forest area should be retained in the Madras State. He adduces the argument that the southern area is separate and distinct and it is merely a forest area and even a few villages situated nearby are mainly Tamil villages. Now, let me quote the 1931 Census Report to prove that the facts are not as stated by him. Out of 88 villages in the Kollegal taluk with a total population of 105,257, Tamil language is mentioned only in five villages with a total population of 5,682, the figures varying from 15 to 39 per cent, and these five villages are interspersed within the taluk. They are not a contiguous area and therefore, there is no force in saying that they are Tamil areas.

Then again another reason adduced is that the forest area can be easily separated and since the Kollegal taluk has got much forest wealth, some portion of it can be added on to the Madras State. But my own opinion is that the entire district of Coimbatore has got forests. In this connexion, let me refer again to the same Census Report which says :—

“ A large portion of the district (that is, Coimbatore) is covered with forests. There are two main groups of forests, viz., (1) the hill forests in Kollegal, Bhavani and Gobichettipalayam taluks in the north and (2) the Anamalai forests in Pollachi and Udumalpet taluks in the south.”

[Sri S. C. Virupakshiah] [23rd November 1955]

It has also been stated that the southern portion of the forest area is more valuable and abounds in sandalwood. So, the forests in the northern portion where the Kollegal taluk is situated, are neither valuable nor extensive.

Let me explain to you how the forests are not extensive. There are three forest divisions in Coimbatore district, namely, Coimbatore North, Coimbatore South and Kollegal Forest Divisions. In reply to question No. 285 answered on the floor of this House, it was given out that the net income from the Kollegal Forest Division is only Rs. 80,148 as against a total net income of Rs. 64,75,589 for the entire State. This works out to only 1.4 per cent. The forest wealth in Kollegal taluk is neither valuable nor extensive. It is undesirable to separate the forest area from the rest of the taluk of Kollegal. The main reason is that there are many jungle streams whose sources are situated in these forests. With the water flowing in these jungle streams, nearly four to five thousand acres are cultivated. We are proposing to construct dams across some other rivers, store the waters available in them and utilize them for cultivation purposes. These streams are more valuable to Kollegal than to the rest of the district of Coimbatore. Again all the rivers flow towards Kollegal and the water flowing in these rivers cannot be used for other parts of the district. Incalculable harm will be done to Kollegal if the forest areas are separated and merged with Madras State. I appeal to you not to press your claim. Again, the Hon. the Minister for Finance while referring to the demand for the bifurcation of Shencottah taluk deprecated the idea of the Travancore-Cochin State Government claiming the forest area and added that as the Shencottah taluk was predominantly Tamilian in character, the entire taluk should go to the Madras State. He is blowing hot and cold . . .

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : If Shencottah forests have got to be bifurcated, then the same principle which is to apply to Kollegal forests should apply to them. It cannot then be said that one principle is applied to Shencottah forests that they should not be bifurcated and that another principle is applied to Kollegal forests that they should be bifurcated.

* SRI S. C. VIRUPAKSHIAH : Am I right in presuming that you are not going to press for Kollegal forests if you get the Shencottah forests?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I am going to adopt the same principle in all the areas.

* SRI S. C. VIRUPAKSHIAH : I wish to submit to this House that it is neither fair nor reasonable nor tenable to make such a claim. Besides, Sir, the wishes of the people also have got to be respected. That is the paramount thing. The people have expressed in most unambiguous language on various occasions and at various committees that their desire is that the whole area should go with the Mysore State and that from the point of view of administrative convenience Kollegal is rather a bottleneck in Coimbatore district.

23rd November 1955] [Sri S. C. Virupakshiah]

It cannot be denied that the taluk headquarters is about 112 miles from the district headquarters. This is the main reason for our backwardness. The medical and educational facilities available in other parts of the district could not be availed of by the people of Kollegal taluk. Again, Sir, out of 100 odd schools in Kollegal taluk, only in one school Tamil is being taught and in all other schools Kannada is the medium of instruction. This conclusively proves that this is a Kannada area.

I do not wish to take more of the time of the House. I only wish to say a few words about Thalavadi firka in Gobichettipalayam taluk. As per the 1931 census figures, the percentage of Kannadigas in this firka is about 85 per cent. This area is contiguous to Mysore State and Kollegal taluk. In fact this area formed once part of Kollegal taluk, I think, in 1914. For administrative convenience this firka has been retained in Gobichettipalayam taluk. There are 32 elementary schools in that area and in all of them the medium of instruction is Kannada. Will it not be a problem for the Madras State to organize separately educational facilities for the people of this firka if it were to be retained with the Madras State? After the reorganization of the State, this will become a thorny problem for the Government. In conclusion, I request that a Boundary Commission may be set up to go into all these things so that all Kannada areas may be merged with the Kannadiga State.

* SRI P. T. RAJAN : Mr. Speaker, Sir, I may be permitted to offer my congratulations to the Hon. Leader of the House on the excellent manner in which he has stated the case of Madras State. When I say the Madras State I mean he has stated the case of Tamilians, Malayalees and Kannadigas and he did not make a special pleading for any one of these three categories of people. His speech was frank, sober and dignified and it was characterised by a sense of proportion and propriety. Having stated the case, he said that if no agreement could be reached between the parties, he was for leaving the matter to arbitration. No fairer offer can be made by anybody, especially in these days when feelings are running very high. His approach to this problem is in a violent but pleasant contrast to the approach made by the leaders of other States. If the leaders of other States could be half as frank and sober, the problem that is confronting us—a difficult problem I concede—can easily be solved. If any one has to complain against the approach made by the Leader of the House, it may be the Tamilians who may say that he has not been so strong as other leaders who are piloting the Commission's Report in their respective Legislatures.

The reorganization of States is based mainly on language. It was agreed to by the Congress for this reason that in a democratic set-up where the people have got to take an intelligent interest in the affairs of their own State everything should be done in their own mother-tongue. This does not mean that other factors

[Sri P. T. Rajan] [23rd November 1955]

such as historical, economic, social and geographical, should be ignored. But I should like to say that the main criterion should be language and if there is to be any modification, it should be only when those considerations which have been enumerated above are too strong *vis-a-vis* the language test. After all, Sir, in the reorganization of States on a linguistic basis, we will have to see that the Indian Union does not suffer. What I mean is that there should be voluntary and willing co-operation on the part of those States which form the Indian Union. We cannot force this State or that State.

Having stated all this, I would like to refer to the dispute between Travancore-Cochin or the proposed Kerala State and Tamil Nad, or rather the Madras State. I understood that the Congress Party, the Party which is in power in Travancore-Cochin, had agreed to permit the Tamilians to choose to go to Tamil Nad or remain in the same State. They now seem to have resiled from that stand. A gentleman's agreement which was reached before is being sought to be nullified. Even though they might indirectly concede to the transfer of the five taluks, there is serious objection to the integration of Peermade and Devikulam taluks with Madras State. With your permission, Sir, I would like to quote some figures (they are subject to correction) which deal with the possession of lands by the Tamilians in those areas. In Devikulam and Peermade area, 2,500 cardamom estates to the extent of 65,000 acres are owned by Tamilians. Fifteen tea estates to the extent of 5,500 acres are owned by the Tamilians. As against these cardamom estates to the extent of 5,000 acres are owned by them. If these figures are correct, it cannot be said that the Tamilians living in those areas are labourers. For over hundred years, Tamilians from my district, especially from my Constituency, have spent all their fortune and spent their whole lifetime in bringing those areas under cultivation. They have contributed to the prosperity of those areas. As a matter of fact, the Tamilians, wherever they go, contribute to the economic prosperity of the places to which they go. In this connexion, I may refer to Ceylon, Malaya and South Africa. They have been invited to go and settle in those areas. Without creating any trouble and without making any fuss, they have contributed to the prosperity and well-being of those places. What do they get in return? Nothing but kicks! Such is the gratitude of the people to whose prosperity and well-being the Tamilians have contributed. The people who have inhabited the Devikulam and Peermade areas are Panyan, Mannan, Oorali Muthuvan, Oorali Pandaram, etc. These are all aborigines, if you like to call them so and they speak Tamil and they bear names which are Tamilian in origin like Kumaran, Sannasi, Karuppan, Manickam, Mottayan, Mayan and Kannan. Likewise the women there bear the names of Ponnammal, Valli, Kaliammai, Parvathi, Vellathavee, Shanmugham, Rakkachi, etc. No doubt, some coolies might have gone there. The European

23rd November 1955] [Sri P. T. Rajan]

planters wanted the Tamilians to go and work in the tea estates because the Tamilians alone can work in the tea estates. It is the Tamilians and Tamilians alone who are working in the tea plantations in Ceylon. An attempt was made in Ceylon to replace the Tamilians by the Sinhalese, but it failed. As was pointed out by the Hon. the Leader of the House, in the recent elections held to the Travancore-Cochin Legislative Assembly, the Tamilians who contested the elections on the issue of merger with Madras State have been returned. They went with this poser to the electorate whether they wanted to merge with Madras or remain in Travancore-Cochin. The very people who have been enfranchised by the Travancore-Cochin Government have expressed their opinion in the most unequivocal terms that they wish to merge with the Madras State. What further proof do you require to show that these people are Tamilians? The argument that they are coolies in the sense that they are a floating population who have no stake except doing cooly work occasionally is set at naught by the results of the recent elections.

My Constituency, namely, Cumbum, is very much interested in this question. I have been asked to express my opinion for the last six months or so. I have kept silent. I made up my mind to take part in this debate here only on the 16th of this month after going through the speech of the Chief Minister of Travancore-Cochin State. While people are agitated over the issue as to whether the five taluks and also Devikulam and Peermede taluks should go to Madras or remain in Travancore-Cochin, that gentleman comes out with a threat that no water will be spared to Madras. In a democracy, especially in a nascent democracy, margin is given to politicians for playing to the gallery and for securing votes. But if they are going to abuse that margin and make it a practice and not consider questions on their own merits, we will have to cry halt to such an attitude. What is more? The Travancore-Cochin Government, especially during the regime of Mr. Pattom Thanu Pillai, had chosen to subject the Tamilians to violent treatment at the hands of the police. I do not blame the police; they have to carry out the orders of their boss. Mr. Thanu Pillai himself admitted that he started colonies for Malayalees in Devikulam and Peermede but he failed. Even yesterday the Chief Minister of Travancore-Cochin has warned the Tamilians: "Be careful, otherwise you will have to repent for the rest of your life." It is very easy to warn and threaten. I hesitated to take part in this debate because we have got to reply to people with that type of mentality and pay them in their own coin. He ought to have told the Tamilians: "So far you have remained with us. Why should you not continue to remain with?" In view of this hostile attitude and the threats hurled at the Tamilians and in view of the fact that the Congress Party in Travancore-Cochin has gone back on its promise, we will be committing a grave mistake if we do not safeguard the interests of Tamilians there. We want the people living on the borders of each State to be given the freedom to choose which State they will be in. By giving that freedom, we avoid the

[Sri P. T. Rajan] [23rd November 1955]

minority question. In Eastern Europe, minority question has been the cause of many a trouble. It caused the First World War. Unfortunately the lessons of history are lost on us. In spite of our having taken degrees, we seem to ignore historical events. No doubt Travancore people have given us Periyar water. When the people of Travancore were starving during the time of the last World War, people from Madurai gave them paddy and said : " Do not purchase in the black-market. We will give you paddy, not because you give us water, but because you are our neighbours. In so far as we can share our produce of paddy, we will share it with you." That has been our attitude. But what has been the attitude of our friends? They say : We will not give you water. We say " Let them make money out of water even as they make money out of pepper, cardamom and tea". But they would not listen. They would rather see that the water flows waste into the sea without being used by anybody than give it to the Tamilians. A dog-in-the-manger policy! It is this mentality that makes us uneasy as regards our future relations with Travancore and compel us to take extra precautions to safeguard the interests of Tamilians.

12
noon

Sir, our proverbial tolerance has been misunderstood by our neighbours. Only a few days ago some Telugu gentlemen convened a meeting ostensibly with a view to celebrating some function in which the Deputy Chief Minister of Andhra took part and said, " I cannot take part in your demand for making Madras City a separate State but I wish you success in your attempts " Before these gentlemen went out of Madras, Sri C. Rajagopalachari said : " You remain here. You are welcome to stay with us. We do not want you to go. But if you want to go away, get out of Madras bag and baggage." If they had cared for Madras City so much, they could have given up their agitation for a separate Andhra State and remained here. Nobody asked them to get out. It was the Andhras that wanted a separate University. They had it. We did not stand in the way of the Andhras' having a separate University. Then they had trouble. Our Andhra friends could not make up their minds as to where to locate their headquarters. When they wanted the Andhra State, we said, " Yes, you may have it if you like." They wanted to make Madras the joint capital of the two States. Fortunately for us, Sri C. Rajagopalachari fought against it. The Tamilians should eternally be grateful to him for it. However much he and I may differ in politics, I cannot forget it. He took a firm stand. He said, " Stay here or get out." When they chose to get out, the least they can do is not to meddle in our affair. We are willing to show them any courtesy they want, but let them not abuse our hospitality. It is open to them to shout from housetops in their own State, " Make Madras a separate State." They come to Madras, hold a meeting and say " yet Madras be a separate State." That slogan was taken up by another gentleman from Malabar who sits in the Legislative Council. I wonder whether I should curse my forefathers for having shown this spirit of tolerance to all those who have come to Tamilnad.

23rd November 1955] [Sri P. T. Rajan]

There is the Andhra-Tamil border dispute. Historically, the area from Cape Comorin right up to Tirupati has been Tamil Nad. The Andhras could not produce even one temple in the heart of real Andhradesa like Tamil temples. They wanted Tirupati. Sri Rajagopalachari said, "You can have it." We wanted peace and not to carry on a fight against them. But what we want is that all those people who are Tamilians and who are on the Andhra-Tamil border should be given the right of determining whether they should remain in Andhradesa or come to Tamil Nad. (Interruption.) That is still being discussed. You stand for Indian culture and you want to be one united country. If this is the sign of that culture, I have got to despair of the future. It is a mockery of culture; it is not real culture, if people should be compelled to remain against their own wish in areas wherein they do not feel at home. It is not a question of Tamilians who settle down in the heart of Andhradesa and claim any special right. To such of them, I will say, "Make up your mind to remain there or get out from that place." But in border areas where people have got certain culture and certain habits, they must be given that freedom to choose. If they are asked to remain in another State by compulsion or by force, it won't lead to proper maintenance of law and order in that State and it won't lead to amicable relations between the two States.

I should like to tell the Travancore people that if they are going to threaten us, that if they are going to ill-treat our people, we cannot take it lying down. I have never been a fighter. The charge has been that I have been too mild. But seeing the indignities that have been heaped on the heads of Tamilians, I feel it is high time that we told them that we won't be cowed down by their threats. As I said, we are prepared to pay them in their own coin.

Finally, I wish to give a warning to the Tamilians. Tamilians are scattered over different parts of the world and they and their mother-tongue are given the scantiest courtesy. Whose mistake is it? It is the mistake of the Tamilians. It is nobody else's mistake. Unless they wake up, unless they gird up their loins and say, "We shall live as honourable men and maintain the heritage that has been handed over to us by our forefathers", they will be lost. It does not matter whether they come under Northern dominance, Malavalee dominance or Andhra dominance, if we are going to be slaves. What does it matter whose slaves we are going to be? But I should like to give the Tamils this warning that if they are going to be indifferent about their future, they will be lost and lost irretrievably.

Sir, in making the speech, at least in so far as it deals with the threats of friends, of Travancoreans and Andhras, and any reply thereto, I feel it is against my grain to have done so. I lowered myself in my own estimation. When we are threatened and when the fair name of Tamilnad and the well-being of the Tamilians are at stake, I shall be failing in my duty if I do not warn the Tamilians

[Sri P. T. Rajan] [23rd November 1955]

wherever they may be, especially the Tamilians in Tamil Nad, that they should be more alert. Unless they do so, they will be lost irretrievably. Then no one will shed any tear for us.

SRI H. B. ARI GOWDER : Mr. Speaker, Sir, I move—

Add at the end :

“ and on such consideration this House recommends that three States, namely, Madras, Kerala and Karnataka, be formed and that in so forming the whole of the Nilgiris district be allotted to Karnataka.”

Mr. Speaker, Sir, this report is a very pleasing piece of literature interspersed here and there with embellishments. A map or a few maps are a great desideratum. When it deals with intriguing situations, it tries to present a rosy picture of what it desires to create. Perhaps it has to do so when, for instance, it seeks to reverse a *fait accompli* as in the case of the three taluks of Bellary, which are recommended to be cut off from Karnataka.

Now, coming to the substance of the report, I think the tiny States of the south which will ever remain under sufferance or in an inferior status throughout the future course of history must enter an effective protest against the Frankenstein that is raised in the north. One answer could have been the acceptance of the grand suggestion, namely, the Dakshina Pradesh. But, since the source of that inspiration is a suspect, it will not be accepted. The next suggestion, if one may make, is the revival of the glorious Vijayanagar empire under modern set-up in which both the Tamils and the Karnatians were partners. That also will not be accepted because, I fear, it might sound like a novel idea. The third suggestion which I may humbly make is the detachment of the Nilgiris district and attaching it to the Karnataka State in the interests of the Tamilians themselves because Tamil Nad has reached its saturation point in regard to its population *vis-a-vis* its land holdings. The only opening is Karnataka where there is lot of scope for expansion. If the Nilgiris district is handed over, the entire population of the Tamilians will have an opening for the efflux or surplus population. But, that also is not likely to be accepted because the Tamilians, in general, though very good, are not too well-known for their wisdom.

Now, there is one other thing closely connected with that and that is the vexed question of Gudalur. I am only sorry my friends of Kerala are anxiously agitating for the detachment of Gudalur taluk from the Nilgiris and for the inclusion of that taluk in Kerala. I do not believe it was historically a part of Malabar, though in later years a portion of it came under the ownership of an individual in Malabar. Firstly, it is not entirely inhabited by Keraleans and secondly, I can assure this House and my friends of Kerala that Malayalam speaking people themselves there are not in favour of joining Kerala. That is obvious because, they find, as all of you elsewhere will know, that the Keraleans are far too clever for anybody to get on with them. They have everything to take and

23rd November 1955] [Sri H. B. Ari Gowder]

nothing to give. Therefore, if a poll is taken, you will find the majority of the Malayalees themselves in Gudalur will be voting against that proposition. Personally, I do not like division on linguistic basis. But, since it has come to be accepted as a general principle, let me tell the House that the Nilgiris district including Gudalur was, until the British came to power, a part of Karnataka. Linguistically, historically, culturally and even economically, its fortunes are linked up with Karnataka. I find the Hon. Minister (the Leader of the House) is smiling at me perhaps because he thinks I am not correct when I mentioned "economically".

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I am amazed.

SRI H. B. ARI GOWDER: The two chief exportable commodities are potato and tea. Both of them are consumed more in the north than in the south.

Now, as regards cities, particularly the City of Madras, about which my hon. Friend, Sri P. T. Rajan, waxed eloquent, my humble suggestion is, that all cities including Madras and Bombay should be separated. (Laughter.) Well, I am not surprised because, as I have stated before, it is impossible to postulate great wisdom in most of our own friends.

Now, these cities must be training grounds or nurseries so to say for nationalism. My fear is that parochialism is coming back to us to divide us into opposite camps which have been in this country from the dawn of history. We must have common grounds somewhere for all communities to gather together and nurture the national spirit without which, I am afraid, history will repeat itself. However, generally the Tamilians think that this City (Madras) is a great asset for the Tamilians. If only for the sake of the Tamilians and in the interests of the Tamilians, this City is made an inter-State City by allowing Andhras to come and settle down and enlarge it, it would be much better for the Tamilians themselves. In a greater Madras, the economic condition of the Tamilians all over the State will improve enormously. (At this stage Mr. Speaker sounded the gong.) I shall finish my speech in one or two minutes.

Now, after the reorganization of States, I think, the reorganization of districts will come as a logical sequence, and it will not be much useful if merely boundaries are changed. The districts must be given fiscal and political autonomy to the maximum extent possible. Otherwise, there will be trouble and discontent again which will envelop the whole country. If only autonomy had been given at the State and district levels on the eve of Independence, the worst holocaust of all time in the history of mankind would probably not have been witnessed. The great country that was India, would not have been cut to pieces. And now the process continues, I am afraid, in a milder and different way. At least now one might suggest that the organization should be effected simultaneously with the grant of greater powers to local bodies.

[Sri H. B. Ari Gowder]

[23rd November 1955]

Incidentally, I am reminded of the safeguards proposed in the Report. In some cases safeguards are necessary not from the majority community for the minority communities but for the majority from the minority, as is the case to-day. For instance, if only the sons of the soil were employed in their own districts, there would not have been much discontent. As it is, they are driven to the walls, while others from elsewhere are employed much to the chagrin of the natives of the district. That must be remembered. We must give preference to the people of the State—the district logically follows in the matter of appointment of men in the services. I suppose, that is very well understood here.

(At this stage the Speaker sounded the gong again.)

Thank you, Sir.

12-30
p.m.

SRI P. G. KARUTHIRUMAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்

களை இந்த சபையின் முன்பு சமர்ப்பித்திருக்கும் இந்த ராஜ்ய புனரமைப்பு கமிஷனுடைய யாதாஸ்தை நான் ஆதரிப்பதுடன் கேரள, கர்நாடக, சென்னை ராஜ்யங்களை அமைத்து அதிலே இருக்கும் சில எல்லைத் தகராறுகளை தகர்ப்பதற்காக அதை திருத்தி அமைக்கவேண்டுமென்ற திருத்தத்தை நான் பிரேரேபிக்கிறேன். இதுவரை கனம் அங்கத்தினர்கள் இந்த யாதாஸ்தின் பேரில் விவாதம் செய்ததை பொதுப்படையாக பார்க்கும்போது ஏதோ இந்த யாதாஸ்து ஒரே தவறுகள் மயமாக இருப்பது போலவும் எந்த விதமான நல்ல கவனமும் செலுத்தப் படாமல் தயாரிக்கப்பட்டது போலவும் நினைத்துக்கொண்டு பேசி இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் இப்போது நான் சில புள்ளி விவரங்களை இந்த யாதாஸ்து சம்பந்தமாக சமர்ப்பிக்கிறேன். 1953-ம் வருஷம் இந்த கமிஷன் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அந்த நேரத்திலிருந்து கமிஷன் யாதாஸ்து சமர்ப்பிக்கும் வரையிலும் மகசரின் மூலமாகவும், விண்ணப்பங்களின் மூலமாகவும், தந்திகள் மூலமாகவும், அந்தக் கமிஷனுக்குக் கிடைத்தது 1,52,250 டாக்கமெண்டுகள். முக்கிய புள்ளி விவரங்களுடன் நியாயமாக கவனித்து பரிசீலிக்கக் கூடிய டாக்குமெண்டுகள் இரண்டாயிரம்தான். இன்னும் இரண்டாயிரத்திற்கு மேலுள்ள டாக்குமெண்டுகளில் எப்படி எப்படி நாடு இருக்கலாம் என்று தெரிந்து கொள்ளும்படியான ரிகார்டுகள். அத்துடன் புது டில்லியில் இந்தக் கமிட்டி யால் 1954-ம் மார்ச்சு முதல் தேதியிலிருந்து ஜூலை 55 வரையில் பேட்டிகள் அளிக்கப்பட்டன. அகில இந்தியாவிலும் பிரயாணம் செய்து 104 இடங்களில் அந்தக் கமிட்டி விசாரணை நடத்தி இருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல. அவர்கள் பிரயாணம் செய்தது 38 ஆயிரம் மைல். அப்படி பிரயாணம் செய்து 9 ஆயிரம் மக்களை தனிப்பட்ட முறையிலும் சங்கங்களின் மூலமாகவும் சந்தித்து பேசி இருக்கிறார்கள். ஆகவே இப்படி சிரமப்பட்டு, ஆராய்ச்சி செய்து பெரிய பொருப் பேற்று இப்போர்ப்பட்ட யாதாஸ்தை கமிஷன் சமர்ப்பித்திருக்கிறது. இதை ஒரு சுய நலத்திற்காகவும் அரசியல் காரணத்திற்காகவும் சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள் என்று குற்றம் சாட்டினால் அது பொருத்தமாக இருக்காதென்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். எவ்வளவோ தைரியமாகவும் பொறுமையுடனும் மக்களையும் சங்கங்களையும் விசாரித்து அபிப்பிராயம் தெரிந்துகொண்டு நல்ல முறையில் இந்த யாதாஸ்தை கமிஷன் தயாரித்திருக்கிறது. ஆகவே இந்த யாதாஸ்தை பூரணமாக ஏற்றுக் கொள்ளலாமென்பது எனது அபிப்பிராயம். பிரிட்டிஷார் ஆண்ட காலத்தில் அவர்களுடைய நிர்வாகத்திற்கு ஏற்றவாறு, மொழி பிரச்சனை மட்டும் பார்க்காமல், அவர்களுடைய ஆட்சி நடப்பதற்காக, மூகாணங்களை பிரித்தும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சமஸ்தானங்களை வைத்துக் கொண்டும் ஆண்டு வந்தார்கள். ஆனால் அதற்கு வந்தபிறகு, முதலில் இந்தியாவினுடைய பாக் காப்பு முக்கியமென்று நினைத்து, சுதேச சமஸ்தானங்களை ஒன்றாக இணைத்து, இந்திய நாட்டை 21 ராஜ்யங்களாக அமைத்தார்கள். அப்போது பாஷாவாரி அடிப்

23rd November 1955]

[Sri P. G. Karuthiruman]

பண்டியில் நாட்டை பிரிக்க வேண்டியதில்லை என்று காங்கிரஸ் நினைத்தது. ஆனால் இப்போது இருக்கும் நிலைமையில், நிர்வாகம் ஒழுங்காகவும், சிக்கனமாகவும், நேர்மையாகவும் நடக்கவேண்டுமென்று இந்த ராஜ்ஜிய புனரமைப்புக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. ஏற்கனவே, மாதிரி ராஜ்ஜியமாக பாஷையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆந்திர மாகாணத்தை அமைத்தார்கள். ஆனால் இப்போது கமிஷன் சிபார்சு செய்திருக்கும் ராஜ்ஜியங்கள் முழுக்க முழுக்க, பாஷையை அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல. இந்த கமிஷனானது, கலாசாரம், பொருளாதாரம், நிர்வாகம், இவைகளைப்பற்றியும் யோசித்து ராஜ்ஜியங்களை அமைத்திருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல, இந்த புது ராஜ்ஜியங்களை பிரித்து அமைப்பதில், ஏற்கனவே, நிர்வாகங்களிலுள்ள பாகங்களை சிலதை சேர்த்தும், பிரித்தும் இருக்கிறது. முதலாவதாக, சென்னை ராஜ்ஜியத்திலிருந்து ஆந்திர மாகாணத்தை பிரித்த பிறகு எஞ்சிய சென்னை மாகாணத்தை பிரிப்பதில் ராஜ்ஜிய புனரமைப்புக் கமிட்டி நன்றாக நல்ல முறையில் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. மைசூர் ஸ்டேட்டும், கன்னடியர்கள் இருக்கும் இடங்களை சேர்த்து, கர்நாடக ராஜ்ஜியம் அமைத்திருக்கிறார்கள். அடுத்தபடியாக திருவாங்கூர்-கோச்சி ராஜ்ஜியத்துடன் மலபார் ஜில்லாவை சேர்த்து ஏற்கனவே இருக்கும்படியான நிர்வாகத்தை ஐக்கிய கேள் ஆட்சியாக ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். நம்மிடமிருந்து தென் கன்னட ஜில்லாவைப் பிரித்து, மைசூர் ராஜ்ஜியத்துடன் சேர்த்து கர்நாடக ராஜ்ஜியத்தை அமைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு குடும்பம் ஒற்றுமையாக இருக்கும் வரையில் நன்றாகத்தானிருக்கும். தனித்தனியாக பிரிவேண்டுமென்ற எண்ணம் ஏற்பட்ட பிறகு ஒன்றாக இருக்க முடியாது. ஆந்திரர்கள் தனியாக போக வேண்டுமென்று நினைத்தார்கள். நமக்குப் பணக் கசப்பு ஏற்படுவதற்கு முன்னால் அவர்களை தனியாக பிரித்து விட்டோம். இப்போது சட்டசபை நடக்கும்போது, இங்கு ஒரு பாஷைதான் பேசப்படவேண்டும். பல பாஷைகள் பேசப்பட்டக் கூடாது. ஆகையால் நாம் பாஷைவாரி மாகாணங்களாக பிரிந்து போக வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். சில சமயங்களில், சில நண்பர்களும், மற்றும் அரசியல் கட்சிக்காரர்களும், தற்போதுள்ள சூழ்நிலையில் வெவ்வேறு விதமாக மாகாணங்களை பிரிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இங்கு ஐந்தாண்டு திட்டத்தைப் பற்றி விவாதித்த போது, மலபார் நண்பர்களும், தென் கன்னட ஜில்லாகாரர்களும், தங்கள் ஜில்லாக்களுடைய அபிவிருத்திக்கு பொதுமான பணம் செலவழிக்கப்படவில்லை, இந்த ஜில்லாக்கள் மிக பிற்போக்காக இருக்கின்றன, சென்னை பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த பகுதிகளுக்குத்தான் நிறைய செலவழிக்கப்பட்டது, தங்களுடைய ஜில்லாக்களுடைய அபிவிருத்திக்கான திட்ட புள்ளி விவரங்கள் காணப்படவில்லை என்று எல்லாம் புகார் கூறினார்கள். ஆனால் அதே ஜில்லாவைச் சேர்ந்தவரும் அரசியல் தலைவருமான டாக்டர் கே. பி. மேனன் அவர்கள், மலபார் ஜில்லா மதகுல் மாகாணத்துடனேயே இருக்கவேண்டுமென்று இப்போது சொல்லுகிறார்கள். இதிலிருந்து, அந்த ஜில்லாக்களைப் பற்றி முன்னால் பேசப்பட்டது சரியா, அல்லது இப்போது அந்த ஜில்லா சென்னையுடன் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லுவது சரியா என்பதைப்பற்றி யோசிக்க வேண்டுகிறேன். மற்றும் இந்த மாகாணத்தை சிறு சிறு ராஜ்ஜியங்களாக தண்டிப்பதால், அநேக தொந்தரவுகள் ஏற்படும் என்ற எண்ணத்தின் பேரில், தமிழ், மலையாளம், கர்நாடக பிரதேசங்களை எல்லாம் ஒன்று சேர்த்து ஒரு பலமான தக்ஷிண பிரதேசமென்ற மாகாணத்தை ஏற்படுத்தலாமா என்றும் யோசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இப்போது நாட்டிலிருக்கும் சூழ்நிலைமையை உத்தேசித்தும், மக்கள் அபிவிருத்திகளை கவனித்தும் தக்ஷிண பிரதேச அமைப்பைக் கைவிட்டு, கமிஷனானது, சென்னை, கேரள, கர்நாடக ராஜ்ஜியங்கள் அமைக்க ஏற்பாடு செய்யத்திருக்கிறது. ஒரு குடும்பத்தை எப்போது பிரிக்கிறோமோ, அப்போது பிரிக்கப்படும் பங்கும் நியாயமான, நேர்மையான முறையில் இருக்கவேண்டும். இப்படி ராஜ்ஜியங்களைப் பிரிக்கும்போது, பாஷை மட்டுமல்ல, பிரதேசங்களின் தொடர்ச்சி, கலாசாரம் பொருளாதாரம், இவைகள் எல்லாம் கூடுமான வரையில் அப்பிரதேசங்களில் ஒரே மாதிரியாகவும் இருக்கவேண்டும் என்று கமி

[Sri P. G. Karuthiruman]

[23rd November 1955]

ஷன் சொல்லி இருக்கிறது. சென்னை மாகாணத்திலுள்ள கன்னடியர் பிரதேசத்தை எடுத்துக்கொண்டால், கொல்லேகால் தாலுக்கா பூரா வும் மைசூருக்கு, அதாவது கர்நாடக ராஜ்யத்தில் சேர்க்கவேண்டுமென்று கமிஷன் சிபார்சு செய்திருக்கிறது. அங்கு லட்சத்தி புதினோ ராயிரம் ஜனங்கள் இருக்கிறார்கள். இதில் சுமார் 35 ஆயிரம் ஜனங்கள் தமிழ் பேசுபவர்கள். அது மட்டுமல்ல. புது கோலிந்தபள்ளி, உடையார் பாளையம், முதலிய எட்டு கிராமங்களிலிருக்கும்—கொல்லேகால் தாலுக்கா வைச் சேர்ந்தது ஜனங்கள் தாங்கள் அந்தக் கிராமங்களில் நூற்றுக்கு 90 தமிழர்கள் இருப்பதால், அந்த கிராமங்களை, தமிழ் நாட்டின் சேர்க்க வேண்டுமென்று மகசர் சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள். என்னுடைய தாய் பாஷை கன்னடம், ஆனால் என் ஏரியாவில் உள்ளவர்கள் தமிழ்தான் பேசுகிறார்கள். அதைப்போல, கொல்லேகாலில், கன்னடம் பேசினாலும், அதன் சுற்றுப்புறங்களில் நிறைய தமிழ் பேசுபவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே இக்கிராமங்கள் விஷயமாகவும் நமது சர்க்கார் கவனஞ் செலுத்த வேண்டும். அடுத்தபடியாக, கோபி தாலுக்காவைப்பற்றி கனம் அங்கத்தினர் விருப்படியா உளர்ஷன் குறிப்பிட்டார்கள். அங்கு 10 ஆயிரம் கன்னட மக்கள் கூட தானவாடி பிரிக்கவில்லை இல்லை. இருந்தாலும் அங்கு 40 ஆயிரம் கன்னடியர்கள் இருப்பதாகச் சொல்ல. . . (Sri Virupakshiah :—I have got the Census Report) நானும் அதைப் பார்த்துத் தான் சொல்லுகிறேன். தானவாடி பிரிக்காவை கர்நாடகத்தின் சேர்க்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார். இப்படி கேட்பது சரிமல்ல. இப்படி கேட்டுக் கொண்டே போனால், அதற்கு ஒரு முடிவே இருக்காது. மூன்று லட்சத்திற்கு மேல் தமிழர்களைக் கொண்ட கோபி தாலுக்காவில், 10 ஆயிரம் கன்னடியர்களுடைய பாதகாப்பின் நிமித்தம், தானவாடியை கர்நாடகத்துடன் சேர்க்கவேண்டுமென்று சொல்லுவது சரிமல்ல. நாங்கள் கொல்லேகாலில் 30 ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட தமிழர்களை, இந்த ராஜ்ய புனரமைப்பின் சிபார்சுகளின் காரணமாக, கர்நாடகத்திற்கு தியாகம் செய்திருக்கிறோம் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

இப்போது, இந்த ராஜ்ய புனரமைப்பு, சிபார்சுபடி, ராஜ்யங்களை அமைப்பதால், சென்னை ராஜ்யத்தினுடைய காட்டுச் செல்வம், ஏராளமாக மற்ற ராஜ்யங்களுக்குப் போய் விடுகிறது. தானவாடிக்குச் சேர்ந்தாற்போல் சுமார் 250 சதுர மைல்களுக்கு வளைப் பிரதேசமிருக்கிறது. அந்த ரெவின்யூ பிரிக்காவில் சுமார் 32 ஆயிர ஜனங்கள் இருக்கிறார்கள். அதில் கன்னடியர்கள் 10 ஆயிரம் தான். முஸ்லிம்கள் அந்த ஜனத் தொகையில் மூன்றில் ஒரு பங்கு இருக்கிறார்கள். மற்ற தமிழ் பேசும் ஹரிஜனங்கள், மற்ற இனங்கள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். அங்கே இருக்கும் லிங்காயத்தர்கள் மற்றவர்களுக்கு ரொம்பத் தொந்தரவு கொடுப்பதால், அந்தப் பகுதி சென்னையுடன் இருக்கவேண்டுமென்று மெஜாரிட்யான மக்கள் விரும்புகிறார்கள். அங்கு 10 ஆயிரம் கன்னடியர்கள் இருப்பதால், அங்கிருக்கும் 250 சதுர மைல் லிஸ்தீர்ணமுள்ள காட்டை கர்நாடகத்திற்குக் கொடுக்கக்கூடாது, கொடுக்கவும் முடியாது. ஆகவே, அடுத்த படியாக எல்லை நிர்ணயம் செய்வதை எடுத்துக்கொண்டு கொல்லேகால் விஷயம் யோசிக்கும்போது, ஒப்பனைஹல்லி முதலிய 32 ஆயிரம் தமிழர்கள் வசிக்கும், அந்த ரெவின்யூ பிரிக்காவையும், அதைச் சேர்ந்த 250 சதுர மைலுள்ள வளைப்பிரதேசத்தையும் சென்னை ராஜ்யத்துடன் சேர்ப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் சகலவற்றையும் கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

“பழயன கழிதலும், புதியன புகுதலும் வழுவல் கால வகையினாலே” என்பதற்கொப்ப, பழைய பாகங்கள் கழிந்து புது பாகங்கள் ராஜ்யங்களுடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்போது இந்த சிபார்சுகளை பார்க்கும் போது, ராஜ்யங்கள் வெவ்வேறு விதமாக ஏற்படலாம் என்று தோன்றுகிறது. இப்போது இருக்கும் நாட்டின் சூழ்நிலையை கவனத்தில் கொண்டு இந்த ராஜ்ய புனரமைப்பு யாதாஸ்தை பாஷாவாரியாக மட்டும் பார்க்காமல், அகில இந்திய நோக்குடன் பார்க்க வேண்டும்.

23rd November 1955] [Sri P. G. Karuthiruman]

இந்தியா ஒன்று, நமது கலாச்சாரம் ஒன்று என்ற மனப்பான்மை யோடு, ஆங்காங்கு பல்வேறு ராஜ்யங்களில் இருக்கும் மக்கள் நல்ல முறையில் நாட்டுக்காக உழைக்க வேண்டும். ஒரு ராஜ்யம் உயர்ந்த ராஜ்யம் என்று ஏற்படவேண்டுமானால், அது அந்த ராஜ்யத்தின் விஸ்தீரணத்தை பொறுத்து ஏற்படாது. ஐம்பது ஆயிரம் சதுர மைல் விஸ்தீரணமும், 300 லட்சம் ஜனத்தொகையையும் சென்னை மாகாணம் கொண்டதாய் இருந்தாலும், 15 ஆயிரம் சதுர மைல் விஸ்தீரணமும், 136 லட்சம் ஜனத்தொகையையும் கேரள ராஜ்யம் கொண்டிருந்தாலும், 72 ஆயிரம் சதுரமைல் விஸ்தீரணமும் 190 லட்சம் ஜனத்தொகையையும் கர்னாடக ராஜ்யம் கொண்டதாய் இருந்தாலும், ஒரு ராஜ்யம் உயர்ந்தது என்று கருதப்படுவது இவைகளைப் பொறுத்ததல்ல. ஆங்காங்கு இருக்கும்படியான மக்களின் திறமை, நல்ல முறையில் சுறுசுறுப்பாக நாட்டுக்கு உழைக்கும் தன்மை இவைகளைப் பொறுத்துத்தான் நாட்டின் உயர்வு இருக்கிறது. அந்த முறையில், கேரள ராஜ்யத்தை கவனிக்கும்போது, ராஜ்யம் சின்னதாக இருந்தாலும்கூட மக்கள் enterprising qualities உடையவர்களாக எல்லா இடங்களிலும் பரவியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, நான் இறுதியாகக் கூற விரும்புவது, மக்கள் எல்லோரும் வாழ வேண்டுமென்ற முறையில் அந்தந்த ராஜ்யத்தில் உள்ளவர்கள் அவரவர்களுடைய ராஜ்யத்தை முன்னேற்றுவதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து, ஐக்கிய இந்தியா விற்குப் பலம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த புனரமைப்பு கமிஷனின் சிபார்சுகளை பொதுவாக ஆதரிக்கும் முறையில் நான் கொண்டுவந்திருக்கும் தீர்மானத்தை பிரேரேபிக்கிறேன்.

MR. SPEAKER : In view of the fact that a large number of hon. Members desire to participate in the debate—and I understand that the Leader of the House in consultation with others has agreed to have an afternoon session—we will have an afternoon sitting, with the leave of the House, between 3 and 5 p.m.

SRI P. RAMAMURTHI : Mr Speaker, Sir, சம்பிரதாய பூர்வமாக நான் பிரேரேபிக்கவேண்டிய திருத்தத்தை பிரேரேபிக்கிறேன். அதன்மேல் பேசவேண்டியதை நாளை பேசிக்கொள்ளுகிறேன்.

Add at the end of the following :—

“ and on such consideration this House is of the opinion that,

(a) the recommendation for the abolition of the distinction between Part A, B and C States as well as the institution of Raj-pramukhs is in accord with the democratic urge of the people;

(b) the fact that despite the laborious arguments built up by the Commission against the formation of linguistic States, it had recommended fourteen out of the sixteen States to be formed on the basis of language is a demonstration of the strength of the popular demand;

(c) its recommendations to the contrary in respect of Bombay as well as Punjab were not guided even by any of the arguments it had adduced against the formation of linguistic States and that in the case of Bombay considerations for protection of the vested interests of the big business was its guiding factor;

(d) in the fixation of boundaries between various States the Commission has not based its recommendations on any democratic principle but followed the opportunistic method of what it itself describes as that of “ checks and balances ”;

[Sri P. Ramamurthi] [23rd November 1955]

(e) as a result, the unity forged between the different people speaking different languages in our country both during the struggle for independence and during the struggle for the formation of linguistic states is seriously threatened with disruption;

This House is further of the opinion that there is nothing sacrosanct about the districts or taluks which were purely administrative units created by the British Government, and for the fixation of boundaries this House recommends the following basis:—

(a) the village should be taken as the unit;

(b) villages having a majority population of a particular language group and lying contiguous to a State of the same language should be incorporated in that State.

In view of the bitter controversies that have arisen in relation to Permede and Deviculam taluks and in view of the fact that passions of the Malayalee and the Tamil people have been inflamed this House appeals to both the people and Political Parties of both Kerala and Tamilnad to approach this problem on the basis of the above-mentioned principles and on the basis of respecting the mutual interests of both the people.

This House therefore recommends that this question of boundary line should be settled on the following basis:—

(a) the village should be taken as a unit;

(b) isolated pockets should be avoided; and

(c) due consideration should be given to the utilization of the waters in this area for the purpose of irrigation and power in Kerala and the revenue that the Travancore-Cochin State is getting from this area ”.

* **SRI R. KRISHNAN:** മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സർ, സംസ്ഥാന പുനഃസംഘടന കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട്ടിനു പ്രതിപക്ഷ നേതാവ് ശ്രീ രാമമൂർത്തി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഭേദഗതികളെ ഞാൻ മനഃപൂർവ്വം പഠിത്താണ്. ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാട്ടിയുടെ നിലപാടെന്തെന്ന് ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർമാർ ശ്രീ കെ. പി. ഗോപാലൻ ശ്രീ പി ജിയാനന്ദൻ ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. അതിൽകവിഞ്ഞ് അതിനെക്കുറിച്ച് എനിക്കൊന്നും വിവരിച്ചു പറയാനില്ല. എങ്കിലും എന്റെ നിരോധക മണ്ഡലമുൾക്കൊള്ളുന്ന പാലക്കാട് താലൂക്കിലെയും ചിററൂരിലെയും ചില പ്രദേശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ഈ സഭയിൽ അതിരുകുറവിന്റെ ചില അതിർത്തിവാദങ്ങൾ ചില ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർമാർ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ചില കാര്യങ്ങൾ പറയാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

സർ, പാലക്കാട് താലൂക്കും ചിററൂർ താലൂക്കും തമിഴ്നാട്ടിനോടു ചേർക്കേണ്ടതാണെന്നും പറഞ്ഞ് ചിലർ പ്രേക്ഷകർക്കും കൂട്ടുകൾക്കും മെമ്മോറാണ്ടങ്ങൾ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു വരുന്നതായി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു രണ്ടു മെമ്മോറാണ്ടങ്ങളുടെ കോപ്പികൾ എനിക്കും കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ മറച്ചുവെച്ചുകൊണ്ട് തെറ്റിദ്ധാരണ പരത്താൻ ഉതകുന്ന നിയമിത മെമ്മോറാണ്ടങ്ങൾ കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ട്. പാലക്കാട് താലൂക്കിലും ചിററൂർ താലൂക്കിലും മലയാളഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവർ മാത്രമല്ല ഉള്ളത്. അത് പരമാർത്ഥം. അവിടെ തമിഴ് സംസാരിക്കുന്നവരുണ്ട്, തെലുങ്ക് സംസാരിക്കുന്നവരുണ്ട്, ഹിന്ദുസ്ഥാനി സംസാരിക്കുന്നവരുണ്ട്. എന്നാലും ആ പ്രദേശം മിക്കവാറും കേരളസംസ്ഥാനത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രദേശമാണെന്നുള്ളത് അതിന്റെ പ്രത്യേകതയുള്ള അതിർത്തികളും അവിടത്തെ ജനങ്ങളുടെ സംസ്കാരവും നോക്കിയാൽ മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. ചിററൂരിൽനിന്നും വന്നിട്ടുള്ള ഒരു മെമ്മോറാണ്ടത്തിൽ അവിടത്തെ ആയിരത്തിലധികം കുടുംബങ്ങൾ നെയ്തുക്കാരാണെന്നും അവരെല്ലാം തമിഴരാണ്

23rd November 1955] [Sri R. Krishnan]

அவருടെ സംസ്കാരം തമിഴ്നാട്ടിന്റേതാണെന്നും മറ്റും വാദിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ബഹുമാനപ്പെട്ട ചീഫ് മിനിസ്റ്റർ പാലക്കാട്ടു വന്ന അവസരത്തിൽ അവിടെ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾ കേരളത്തോടു ചേരുന്നതിന് എതിരാണെന്ന് ചിത്രവിലാസനെയു ഞ്ഞുകൊണ്ടു വന്ന വിധത്തിൽ ചിലർ മെമ്മോറണ്ടങ്ങൾ കൊടുത്തതായും എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ചിററൂർ മினിസ്ട്രിയിലെ നിങ്ങളെയും ചിററൂരിനെ കേരളസംസ്ഥാനത്തിലാണ് ചേർക്കേണ്ടതെന്ന് പ്രമേയം പാസ്സാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. പാലക്കാട്ട് താലൂക്കിൽ തമിഴ് സംസാരിക്കുന്ന ആളുകളുണ്ടെങ്കിലും അവർക്ക് തമിഴിനേക്കാൾ കൂടുതലായി മലയാളം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും. അതിന്റെ പ്രദേശത്തെ ചില ഗ്രാമങ്ങളിലെ ആളുകൾക്ക് മലയാളം അത്രത്തോളം കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുവരാം. ഒന്നോ രണ്ടോ ഗ്രാമങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോളം അது ശരിയായിരിക്കാം. അச்சര്യത്തിന് ഒരു പോംവഴി കാണാൻ പ്രതിപക്ഷ നേതാവ് ശ്രീ പി. രാമമുരളിയുടെ ഭേദഗതിയിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന നിമ്നോക്ത പ്രകാരം അതായത്, പുനർവിഭജനം നടത്തുമ്പോൾ അതിന്റെ നിർണ്ണയം ഗ്രാമങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു വേണമെന്ന നിർദ്ദേശം. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ നகപടി സിരിക്കുന്നതിന് ഞാൻ എതിരല്ല. നേരെമറിച്ച് പാലക്കാട്ടു മുഴுவനം ചിററൂർ മുഴുവനും തമിഴ്നാട്ടിനോടു ചേരേണ്ടതാണെന്നു വാദിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിന് യാതൊരു നിസ്ഥാനവുമില്ല. പാലക്കാട്ട് താലൂക്കിലെ ആലത്തൂർ നിയോജകസമുദായത്തിൽനിന്നാണ് ഞാൻ വരുന്നത്. കൊല്ലത്തോടു വാങ്ങലുടെ സ്ഥിതി എന്താണെന്നു എനിക്കറിയാം. ബഹുമാനപ്പെട്ട ധനകാര്യമന്ത്രി അതിനെ സംബന്ധിച്ച ചില അപവാദവാദങ്ങളെല്ലാം പുറപ്പെടുവിക്കുകയുണ്ടായി. കൊല്ലത്തോടു വന്നങ്ങളിലേക്കുള്ള വഴി കോയമ്പത്തൂരിലാണ് ചിരിക്കുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുക. രണ്ടു പ്രദേശങ്ങളും ഒരു സ്റ്റേഷനിൽ ഉൾപ്പെട്ട കിട കുമ്പാൾ മലകളിലേക്കും കാടുകളിലേക്കും ഏതെങ്കിലും ഭാഗത്തുകൂടി റോഡുണ്ടാക്കിയെന്നു വരുന്നത് സാധാരണയാണ്. സീന്റർഗ്രേഡ്, ഹയ്വേയിൽ മുതലായ ചരങ്ങളിലേക്കുള്ള വഴി കൊച്ചിൻ ഡിസ്ട്രിക്റ്റിലുള്ള നെമ്മാറയിൽകൂടിയാണ്. അതുകൊണ്ട് ആ പ്രദേശങ്ങൾ കൊച്ചിയോടു ചേർക്കേണ്ടതാണെന്നു ഒരു പര്യായകയുണ്ടായിട്ടില്ല. രണ്ടു പ്രദേശവും ഒരു ഭരണത്തിൻ കീഴിലായിത്തന്നെപ്പോൾ എങ്കിലും നോക്കിയും മറുപടിയുണ്ടാകാൻ മുൻനിറുത്തിയും റോഡുകൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. പാലക്കാട്ടു താലൂക്കിനെ സംബന്ധിച്ച പര്യായകയാണെങ്കിൽ അവിടെ ബ്രാഹ്മണരുണ്ട്, ചെട്ടി സമുദായക്കാരുണ്ട്, ഗോസമുദായക്കാരുണ്ട്, മലയാളംകൂടാതെ തുളുവും, തമിഴും, തെലുങ്കും, ഹിന്ദുസ്ഥാനിയം സംസാരിക്കുന്നവരുണ്ട്. ഈ ഭാഗങ്ങളെല്ലാം സംസാരിക്കുന്ന ആളുകളെ പട്ടണ പ്രദേശത്തു ധാരാളമായി കാണാം. ചില ഗ്രാമങ്ങളും തമിഴ് ഭൂരിപക്ഷം കണ്ടു വരുന്നവരും പക്ഷെ അതുകൊണ്ട് പാലക്കാട്ടു തമിഴ് ഭൂരിപക്ഷമുണ്ടെന്നു പറയുന്നത് സത്യത്തിന് നിരക്കാത്തതാണ്. പാലക്കാട്ടും ചിററൂരിലുള്ള തമിഴരെന്നു പറയുന്ന ആളുകൾക്ക് അവിടെത്തന്നെ കോടതികളിലും കമ്മ്യൂണിക്കേഷൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന മലയാളഭാഷ ഭംഗിയായി മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും.

സർ, ഭരണസൗകര്യത്തിന് വേണ്ടിയാണല്ലോ ഈ സംസ്ഥാനപുനഃഘടനയെന്നു ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്. കോടതികളിലും കലാപരികളിലുമെല്ലാം ജനങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാക്കുന്ന ഭാഷ കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ള സൗകര്യമുണ്ടാകണമെന്നുള്ളതാണ് ഇതിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ള കാര്യം. അതു ശരിയായ ഒരു നിലപാടല്ലെന്നു ആരും പറയുകയില്ല. ഗ്രാമങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയെടുത്തുകൊണ്ട് നോക്കുമ്പോൾ ഏതെങ്കിലും ഗ്രാമത്തിലെ ജനങ്ങൾക്ക് തമിഴ്നാട്ടിനോടു ചേരണമെന്നുള്ളതിൽ അതിന് അവിടെത്തന്നെ ജനങ്ങൾ എതിരല്ല. നേരെമറിച്ച് കുറെ തമിഴ് സംസാരിക്കുന്ന ആളുകളുണ്ടെന്നുപറഞ്ഞു അതിനുകടന്നു അതിന്റെ വാദങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുന്നതു ശരിയല്ല. ഇന്നത്തെത്തന്നെ കോയമ്പത്തൂരിൽ മറ്റു കാര്യവരെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ മലയാളികളുണ്ട്, അതുകൊണ്ടു ഈ പ്രദേശങ്ങളെല്ലാം കേരളത്തോടു ചേർക്കേണ്ടതാണെന്നു ഒരു ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർ ഇവിടെ വാദിച്ചുകേട്ടു. അതു തമിഴർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു വാദമല്ല. അതെല്ലാം അതിനുകടന്നു അതിന്റെ വാദങ്ങളാണ്. കോയമ്പത്തൂരിൽ മാത്രമല്ല, മദ്രാസ് സിറ്റിയിലും മലയാളികൾ ധാരാളമുണ്ട്. മദ്രാസ് മാത്രമല്ല ഉത്തരേന്ത്യയിൽ, കല്ക്കട്ടയിലും, പുനയിലും, ഡെറാ ഹിയിലുമുണ്ട്. മലയാളികൾ അതിനുകടന്നുകൊണ്ട്, അതുകൊണ്ടു ആ സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം കേരളത്തോടു കൂട്ടിച്ചേർക്കണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ വല്ല അത്യാവശ്യമുണ്ടോ? അതുപോലെയാണ് ചിററൂരിനോടു പാലക്കാട്ടും കുറെ തമിഴരുണ്ട്, അതുകൊണ്ടു ആ പ്രദേശങ്ങളെല്ലാം തമിഴ്നാട്ടിലോ കൂട്ടിച്ചേർക്കണമെന്ന വാദവും. ഈ അവസരത്തിൽ ടിർച്ചുറായി പൂസംഗ്

[Sri R. Krishnan] [23rd November 1955]

ജനമെന്ന ആൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. പ്രതിപക്ഷനേതാവും ശ്രീ രാമമൂർത്തി ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഭേദഗതികളെ പിന്താങ്ങിക്കൊണ്ടും ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർമാർ ശ്രീ കെ. പി ഗോപാലൻ, ശ്രീ ജി.ധന.നമ്പ്യാ, പുറപ്പെട്ടവിചിത്രങ്ങളെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടോടുകയും യോജിച്ചുകൊണ്ടും പാർക്കുകയും ചിററും മുഴുവൻ തമിഴ്നാട്ടിനോട് ചേരണമെന്ന വാദത്തെ ശക്തിയായി എതിർത്തുകൊണ്ടും എന്റെ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

12-48
p.m.

* SRI B. VAIKUNTA BALIGA : Mr. Speaker, Sir, at the very outset I wish to thank you for giving me this long awaited opportunity. I am aware that there are many speakers to speak and it was exceedingly kind of the Hon. Speaker to have agreed for an evening session having regard to the importance of the subject and to the fact that ideas have to be expressed freely and fully. The time-limit of ten minutes should be relaxed, at any rate, in the case of Members whose constituencies are covered by the debatable points and I would appeal to you, Sir, that this ten-minute time-limit should not be enforced very strictly.

Making a very few preliminary observations, I wish to say that so far as this House is concerned the debate has proceeded on very high and cordial lines. On the whole, we in this House and in this State, have acquitted ourselves very well when compared with the state of affairs prevailing elsewhere. It has been said that by the formation of linguistic States the solidarity of the country is jeopardised. This is fallacious. What was happening in the past, namely, a few princes calling themselves supreme and sovereign and ruling the country, is not going to happen hereafter. There is a strong Central Government which will look after the general problems of the entire country and the States have been left to themselves to develop culturally to their best advantage. From that point of view one cannot say that the formation of States on linguistic basis is proceeding on wrong lines. We are making a hasty conclusion or hasty approach if we say that the formation of linguistic States will lead to fissiparous tendencies or that it is likely to jeopardize the solidarity of the country.

I shall now come to the amendment I have given notice of and which has received a large amount of support. Against its acceptance, a few feeble suggestions have been made. That amendment states, so far as Kasargod taluk is concerned, that the portion to the north of the Chandragiri river be allotted to Karnataka and that to the south of the river alone be allotted to Kerala. Now, Sir, history has shown that between the two kingdoms that existed, namely, the Chera Kingdom and the Thuluva Kingdom, Chandragiri river had always been the boundary. I have no doubt in my mind that authoritative pronouncements lead to this one conclusion, namely, that Chandragiri river should form the boundary for the two States. Reference may be made to the Imperial Gazetteer and to the South Kanara Manual in this connection and one thing that emerges from a perusal of the same is that Chandra-

23rd November 1955] [Sri B. Vaikunta Baliga]

giri river has always constituted the boundary between the two States. I shall read one sentence from the East India Gazetteer by Walter Hamilton (Second Edition) which says as follows :—

“ The country to the north of the river Chandragiri where Malabar ends, is called Tuluva by the Hindus and South Kanara by the British. . . . A large square fort in the Malabar province, thirty miles south from Mangalore, situated on the south side of a river of the same name, which is the northern boundary of Malayala or Malabar.”

I can cite many books. The one that I have in my hand is 2-50
 “ Early History of India ” by Vincent A. Smith where he also p.m.
 says that the Chandragiri river was the boundary between the two. Therefore, the question that arises for consideration is “ Is there any need to change this boundary which has existed, if history and even geography support that? ” What are the grounds on which it has been stated that the whole of Kasaragod taluk should be included in the Kerala State? In one sentence the Commission has said “ Administratively it will be more expedient to join the whole taluk of Kasaragod to Kerala than to break it up purely on linguistic grounds ”, thereby showing very clearly that if linguistic grounds did prevail and had an influencing voice, the Commission thought that the taluk would have to be broken up. Now, is there any question like breaking up? I submit that the two sub-taluks are independent and separate by themselves and if we analyse the position from any view-point, there can be no doubt that the natural boundary should be maintained. There are 36 panchayats to the north of Chandragiri. Of these, 34 have passed resolutions to the effect that they wish to remain in Karnataka. Is there not reason behind it? Have they not bestowed their attention upon the matter? Is there anything to show that the wishes of the people should not be respected? Another theory has been put forward on the ground of density of population. The psychological fallacy that is maintained is that while the population figures kept constant, more area is reckoned. This is not correct. On the other hand, if we consider the question of population in the two areas, the population in the northern portion is 191,000 for 273.6 square miles whereas in the southern portion it is 2 lakhs odd for 446 square miles. Density of population is 700 per square mile in the north of Chandragiri while it is only 400 odd per square mile in the portion to the south.

Again, taking the schools, out of 164 schools in the north, 144 schools are teaching Kanarese. The strength of the pupils is 19,583. To tell them that they cannot study in their own mother-tongue and that they will have to switch over to a foreign language is inflicting a hardship on them. One of the hon. Members was pleased to say that if out of 4,000 documents only ten documents are registered in Malayalam, it was because there were not enough document writers available there. What is it that is implicit in

[Sri B. Vaikunta Baliga] [23rd November 1955]

this statement? Does this not show that the prevailing custom, the prevailing language and the prevailing thought are entirely Kannadiga?

There is one important circumstance about the land tenures. When the Malabar Tenancy Act was sought to be extended to the whole of the Kasaragod taluk, the previous Government appointed a Committee which investigated fully and thoroughly into the matter and the report was not to the effect that any village to the north of Chandragiri should be governed by the Malabar Tenancy Act but was limited only to the villages south of it. These alone are not the only points. We have, in our district, barely a length of sixty miles of railway. If Kasaragod taluk is taken away, we will not be having even 10 miles of railway left over in our district. Mangalore is an expanding municipality and there is a proposal to have an all-weather port and the limit that has now been fixed comes within four or six miles of the Mangalore Municipality. Is it the intention of our friends that Mangalore Municipality should not expand? How is it possible to allow full freedom for the Mangalore Municipality to develop? In 1947—1947 is not a long time back—a Kannada Parishad was held in Kasargod of all the places in South Kanara district. I referred to several temples existing in these places. Not one of them is a Malayalee temple and not one of them has been founded by a Malayalee. They have come up through the efforts of Kannadigas.

1 p.m.

I wish to mention yet another circumstance. There are hereditary village officers. Hereditary village officers do not come into existence overnight. From time immemorial they have been there asserting their hereditary rights. I have got with me a list of names of village officers. Out of the 144 village officers in the 70 villages north of the Payaswani river, all are Kanarese people.

Then, Sir, language has been put on a wrong and fallacious basis. Friends have advocated that persons whose mother-tongue is Malayalam in the portion north of the Chandragiri river constitute 50 or 51 per cent of the population there. A majority of one per cent is not a material majority. They have wrongly included Moplahs as Malayalees or as belonging to Malabar. My Friend Mr. Mogral, who belongs to that community, has spoken about it. There is absolutely no doubt that they are not at all Malayalees. Their land tenures are quite different from those of Malabar and are akin to those of the Kannadigas. The language which is said to be their mother-tongue is not at all Malayalam. It is a misnomer to call it Malayalam. It is a language which is not understood by many of the Malayalees as Malayalam. It is only for the purpose of laying a claim to the area that this plea is put forward.

Let me take the constitution of the Congress Committees. My Friends in the Opposition may say that it is not a safe test. I say it is a safe test for it has been there for several years past. The

23rd November 1955] [Sri B. Vaikunta Baliga]

Kerala Pradesh Congress Committee has not exercised jurisdiction over the portion north of the Chandragiri river. The jurisdiction was decided upon after a keen controversy between the parties. Great men applied their minds to the question and came to the conclusion that only the Karnataka Pradesh Congress Committee should have jurisdiction over that portion.

As regards the point that Malabar is thickly populated, I wish to offer this remark. Kannadigas and Malayalees have always been good friends. There is a very large number among the Malayalees who are very dear and near to me. Is it not necessary in the interests of my Malayalee friends that we should continue to be good neighbours? We desire that they should come more and more into the Karnataka and live there, but not for the purpose of laying a claim, as they do now, that they are in a majority. In a small house we have, if four people come and say 'you are one and we are four, we will throw you out', is it proper? Let me assure the Malayalees that sufficient safeguards will be provided for the protection of their interests and that they will be well looked after. There has never been any complaint that Malayalees in South Kanara have not been treated properly. I will be voicing the feelings of many Malayalee friends belonging even to the south of the Chandragiri river when I say that they do not desire their area to be merged with Kerala. (An hon. Member: No, no.) I speak with a full sense of responsibility. Persons from certain villages south of the Chandragiri river have told me that it will be their endeavour to see that the whole of the Kasaragod taluk is merged with the Karnataka State. The amendment which I have proposed is a reasonable and proper one and I am sure it will be accepted by all.

I wish to submit to the House that there are a few other areas to which the Kannadigas have a just and proper claim. I have in my mind the Hosur taluk. There is absolutely no doubt that Hosur has been a part of Karnataka. If language is taken as the basis, Hosur taluk should go to the Karnataka State. In that State only the people of the area will have enough scope for expansion. Otherwise, their language, customs and habits of all these years will be disturbed. If there is any section of people who have been put to great hardship and who have been very patient all these years, it is the Kannadigas. This observation was made not only by the Dhar Commission but also by the States Reorganization Commission. Do any one of you want to load us with further infliction, when you can possibly avoid it? It is in that light that I plead with the House to support my amendment.

So far as Bellary is concerned, it has been stated time and again that it is a part of Karnataka. In 1934 Dr. Pattabhi Sitaramayya stated definitely that Bellary was a part of the Karnataka. Our former Minister Sri B. Gopala Reddi said in 1948 that Bellary should belong to Karnataka. The Partition Committee appointed by the Madras Government in 1949 repeated that statement. Still there was agitation and Justice Wanchoo was appointed to make

[Sri B. Vaikunta Baliga] [23rd November 1955]

an enquiry. He also came to the same conclusion. Further again, the award of Justice Misra stated that Bellary's right place was in Karnataka. I am sure the House will voice its feeling in that respect also.

SRI M. NARAYANAN NAMBIAR : Sir, I rise on a point of personal explanation. പത്തു ശതമാനം ആധാരത്തിൽ രജിസ്ട്രാക്കീയിട്ടുള്ളവെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നാല്പതിനായിരം ആധാരങ്ങൾ രജിസ്ട്രാക്കീയിട്ടുള്ളവെന്ന് പത്തു ശതമാനം മാത്രമേ ഉള്ളൂ. അത് അവിടത്തെ ഭൂരിപക്ഷം ആളുകൾ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് തെളിവാണെന്ന് എന്ന് വാദിച്ചതിനെ ശക്തിയായി കണക്കാക്കുക മാത്രമാണ് ഞാൻ ചെയ്തത്.

* **SRI B. VAIKUNTA BALIGA :** I did not give the figure relying on the speech of the hon. Member. I gave the figure on my own responsibility. I have got it verified.

* **SRI A. APPU :** Sir, the report of the States Reorganization Commission has been in our hands for the last three weeks. I have been watching the reactions to the report. There has been trouble in many places and the situation in Bombay yesterday was serious. I am glad that there is no such trouble in our State. But we are very much agitated. We, Malayalees, are very much agitated over the report. The report has been considered by the Congress Working Committee, by the State Chief Ministers and by the Presidents of the Pradesh Congress Committees. The Congress Working Committee has passed a resolution favouring the formation of a Kerala State subject to the settlement of the border disputes. As a Congressman I am bound to accept that resolution. I heartily welcome the formation of a Kerala State. But I must submit that the proposed Kerala State is a mutilated one. I am very sorry that such mutilation has been proposed. Further mutilation is demanded by my Tamil friends and South Kanara friends. The proposed Kerala State will be the smallest State in India. As all my friends know, Malabar is very thickly populated, and we have no space at all for expansion. The Travancore-Cochin State is particularly thickly populated. About five lakhs of Travancoreans have left Travancore and settled in the district of Malabar. For want of space, they are occupying hills and hill valleys from Olavakode up to the southern boundary of South Kanara. So I appeal to my friends in Tamil Nad and South Kanara to give us their goodwill. We have been very best friends all these years and I am sure that we will continue to be best friends even after separation. Our district has been in the Madras State since 1803. A number of Malayalees are residents of Tamilnad and I am sure they will not be driven away. Similarly there will be a number of Tamilians in the proposed Kerala State also and they will not also leave their places. We will look after them. (An hon. Member : No job!) There is acute unemployment in our State both among the educated and the uneducated. About the boundary adjustments between the Travancore-Cochin State and Tamilnad, I am not competent enough to say anything. There are eminent leaders in the Travancore-Cochin State. They have made representations and the matter is being discussed in

23rd November 1955] [Sri A. Appu]

their own Assembly. I am sure their representations will be considered by the High Power Committee and a correct decision arrived at.

So far as Malabar is concerned, I have to make my representation only about Gudalur and Kasaragod taluks. Both the taluks were integral parts of original Kerala. My hon. Friend Sri Vaikunta Baliga quoted something from an English book. That is only recent history. He has not read the original Kerala history. Kerala State began from Cape Comorin and went up to Gokarnam. These Kannadigas came from Maharashtra or Bombay and settled down there. (Sri Vaikunta Baliga : My quotations were from authoritative books.) The hon. Member Sri Narayanan Nambiar who belongs to Kasaragod has made out a very strong case. My Muslim Friend Sri Shafee has also made a statement. He has made some references to the Mappillas. Some Mappillas wanted to observe a hartal on a Friday. They particularly selected Friday because on a Friday all the shops were usually closed. What was the result? Instead of closing the shops, they opened all the shops. That is what has been done.

I am surprised to find that the States Reorganization Commission has omitted to say a word about the Gudalur taluk. I know Gudalur very well. My hon. Friend Sri Sankara Varma Raja has given some figures. I was an official in Wynaad taluk for three years. I often went to Gudalur taluk. I submit that the majority of the people in Gudalur taluk are Malayalees. The Raja of Nilambur and the Nelliyaalam Raja are all jannmis. According to the Government version itself, there is 47 per cent Malayalee population. That refers to only voters. The residents of Gudalur taluk are 80 per cent Malayalees. My Friend Sri Ari Gowder said that the Malayalees there did not care whether they went to Tamilnad or Mysore or Kerala. It is not a fact. There is a lot of agitation going on there. Representatives of Malayalees have gone to Delhi and presented memoranda to the authorities concerned. They have sent copies of the memoranda to the M.L.As. belonging to Malabar and to the Madras Government also. I submit that these two taluks must form part of the Kerala State.

Then, some demands have been made about Palghat taluk and Chittoor. I am sure that those demands will never be conceded by the High Power Committee.

Then, I also have to say a few words about the Laccadives and the Amindivi Islands. According to the resolution of the Working Committee of the Congress, these islands should be administered by the Central Government. I have been elected from a constituency of which these islands also form part. The forefathers of these islands originally belonged to Malabar and they settled there several centuries ago. They are an unfortunate set of people. They have been sending representation after representation for the development of their islands. A Special Officer was also appointed to go into the question. He submitted his report about four years ago, but no action has been taken thereon. I understand that no steps

[Sri A. Appu] [23rd November 1955]

have been taken for the development of those islands because the income from the islands is very meagre. Our Governor also visited the islands. I understand that he has sent a strong report that all arrangements should be made for giving help to them and for developing the area. Although I would like them to remain in the Kerala State, I am happy that they are going away because the Central Government will be able to help them much better. (Interruption.) Our Kerala State will be the poorest. So, we may not be able to help them substantially. These islands are of strategic importance. I am sure the Government of India will consider this aspect also and give them substantial help. I, therefore, approve of the proposal of the Congress High Command to transfer these islands for administration by the Central Government.

Finally, I have to appeal once more for the goodwill of all my friends who are not Malayalees. Of course, there has been a charge levelled by some of the Members against our Finance Minister that he was unreasonable in demanding so much area for the Tamil State. I cannot subscribe to that view at all. Our Finance Minister is the Leader of the House. He represents the viewpoint of the Government. He has to express the views of the Government. I had known the Finance Minister long before he became an M.L.A. or a Minister. I may not be misunderstood when I refer to him. As a Tamilian, he has a soft corner in his heart for us. I also understand most reliably that he did not want our Malabar district to be taken out of the Madras State. He wanted us to remain in the Madras State itself. I know that during the last two years there has been very great improvement effected in Malabar. So far as electricity is concerned, it is only two years since electric current began to flow to the west. I, therefore, want the Finance Minister to take particular interest in us. We want his goodwill. Even after separation, we want him to keep his interest in us. After the formation of the proposed Kerala State, it will take ten years for us to get current from Pallivasal. So, I request him to continue all the developmental works even after separation. Rupees sixty lakhs have been given for schemes of extension of electricity and other projects. Even after we go away, we want all the schemes to be carried out. If they are left to our proposed Government, it will take a long time to complete them.

I have taken much time. I request all the non-Malayalee Members in this Assembly to have sympathy for our poor State. We want their support hereafter. We shall always remember them. I have, particularly, a number of friends in Tamilnad, having been an official.

Thank you, Sir.

1-18 P.m. * SRI A. GOVINDASAMY NAYAGAR : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, மீ சையட் பாலில் அலி குழுவின அறிக்கையானது மக்கள் கருத்துக்கு முரண்பட்டதாக இருக்கிறது. இந்தியாவிலுள்ள எல்லாப் பகுதி மக்களையும் திருப்திபடுத்துவதற்காக அமைக்கப்பட்ட குழு எவரையும் திருப்திபடுத்தவில்லை. ஒவ்வொரு மாநிலங்களிலும் ஆங்காங்கே மறியலும், கடை அடைப்பும், வேலை நிறுத்தமும், துப்பாக்கிப் பிரயோகமும், கொலையும் நடப்பதைப் பார்க்கிறோம். தென்னகத்திலே மொழிவழி

23rd November 1955] [Sri A. Govindasamy Nayagar]

மாநிலங்களை அமைப்பதில் பெரிய தவறு நிகழ்ந்திருக்கிறது. மாநிலங்களை புதியதாக அமைப்பது என்ற நோக்கத்திலே அந்தக் குழு எப்படி தவறு இழைத்திருக்கிறது என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். தவறுகள் இதைக் கின்றபோது இயற்கையாகவும், செயற்கையாகவும் மாநிலங்களை அமைத்தார்கள். பல குழப்பங்கள் உண்டாகும்படியும் செய்துவிட்டார்கள்.

மொழி அடிப்படையில் ராஜ்யங்களை அமைப்பதே தவறு என்று சிலர் அபிப்பிராயப்படலாம். ஆனால் காங்கிரஸ் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடிய காலத்திலேயே தேச ஐக்கியம் மொழி அடிப்படையில்தான் ஏற்பட முடியும் என்கின்ற உண்மையை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. அதன் அடிப்படையில்தான் காங்கிரஸ் கட்சியைப் பொறுத்தவரையில், பிரதேச காங்கிரஸ் கமிட்டிகளை தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி, ஆந்திரா காங்கிரஸ் கமிட்டி, கேரளா காங்கிரஸ் கமிட்டி என்று அமைத்துக்கொண்டது. அப்படியிருக்கும்போது சுதந்திரம் வந்த பிறகு அதே அடிப்படைக் கொள்கையைக் கொண்டு மொழிவழி மாநிலங்களை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று மக்கள் விரும்பாமல் இருப்பதற்கில்லை. மொழிவழி மாநிலங்களைப் பிரித்திருந்தால், எல்லாவிடங்களிலும் பிரித்திருந்தால் இன்றைக்கு நாட்டில் கொந்தளிப்புகள் ஏற்படுவதற்கு இடம் வந்திருக்காது. ஏதோ மாநிலங்கள் மொழிவாரியாக பிரிக்கப்படவேண்டுமென்பது தவறு. மாநிலங்களைப் பிரிக்கும்போது அந்தந்த மாநில பொருளாதாரத்தையும், நிர்வாக செளகரியத்தையும் கவனிக்கவேண்டுமென்று சாக்குப்போக்கு சொல்லுகின்றவர்கள் சிந்திக்க வேண்டும். அவரவர்களுக்கு அவரவர்களது மொழியை, பண்பாட்டை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற உணர்வு அதிகப்பட்டு வருகிறது. மொழிவழி அடிப்படையில் மாநிலங்கள் பிரிக்கப்படால் சுதந்தர உணர்ச்சி பெருகுவதோடு, அவரவர்களது பண்பாட்டை வளர்த்துக்கொள்ளும் மனப்பான்மையும் அதிகமாகும். அறிவாற்றலால் தங்கள் நாட்டை முன்னுக்கு கொண்டுவர வேண்டுமென்ற உணர்ச்சி மிகும்.

ஆனால் இன்றைக்கு நாடு தேடிக்கொள்ளும் உணர்ச்சி அதிகப்பட்டு சண்டையும் சச்சரவும் ஏற்பட்டு வருவதைப் பார்க்கிறோம். பம்பாயில் ஏற்பட்டதைப் போன்று கேரளத்திலும், கண்டைத்திலும் ஏற்படுமோ என்ற குழந்தைவாதம் அதிகப்பட்டு வருகிறதைப் பார்க்கிறோம். சையட் பாவலில் அலி குழு மொழி அடிப்படையில் மாநிலங்களை அமைப்பது என்று முடிவு செய்திருந்தால் யாருடைய உரிமையையும் பறிக்காமல் இருந்திருக்க முடியும். ஆனால் இன்றையதினம் தமிழர்களடைய உரிமை பறிபோய் இருக்கிறது. திருவாங்கூர்-கொச்சி 'எல்லையோரத்தினுள் பிரிமே, தேவி குளம், நெய்யாற்றங்கரை ஆகிய இடங்களில் தமிழர்கள்தான் மிகவும் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டோடு தங்கள் பகுதி சேர்க்கப் படவேண்டுமென்ற ஒரே கொள்கையை வைத்தே அவர்கள் தேர்தலை நடத்தி எல்லாவிடங்களிலும் அவர்கள் வெற்றியும் பெற்று இருக்கிறார்கள். சட்டசபைக்குள்ளும் திருவாங்கூர்-கொச்சி தமிழ் பிரதேச காங்கிரஸ் கட்சி என்ற பெயரிலும் இயங்கி வருகிறார்கள் என்றாலும், அந்தப் பகுதி பூராவையும் தமிழ் நாட்டுடன் சேர்க்கவேண்டி இருக்க, அவற்றை கேரளத்தோடு இணைப்பதின் மூலம் சையட் பாவலில் அலி குழு தமிழர்களுக்கு பெரிய அநீதியை இழைத்திருக்கிறது.

கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் பேசும்போது கொடுத்த புள்ளிவிவரத்தைப் பார்க்கிறபோது 1931-ம் வருஷம் ஜனசங்கி பிரகாரம் தேவிகுளத்தில் மூவாயிரம் மலையாளிகள் இருந்தார்கள் என்றால், 1951-ம் வருஷ ஜனசங்கியில் அவர்கள் தொகை எப்படி பதினாயிரமாக இருக்கிறதென்றால் இந்த விசித்திரம் எப்படி நடந்தது என்பதே சந்தேகப்படவேண்டியிருக்கிறது.

இன்றையதினம் அந்தத் தமிழ் பகுதிகளை கேரள மாநிலத்தோடு இணைத்துவிட்டு, அதற்குக் காரணம் கூறுகிறபோது, அந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள தமிழர்கள் வந்து போய்க்கொண்டிருக்கும் கூலிகள் என்று ஏனெனமாக சையட் பாவலில் அலி குழு வெளியிட்டிருக்கிறது என்றால் இதைவிட வெட்கப்படவேண்டிய விஷயம் வேறு இல்லை. மொழிவழியே

[Sri A. Govindasamy Nayagar] [23rd November 1955]

மாநிலங்கள் அமைக்கப்படவேண்டுமென்று சொல்லுகிறபோது, அதை வேண்டாமென்று எதிர்க்கக் கூடியவர்களும் கூட தமிழர்களிடையே இருப்பதனால்தான் தமிழ் பிரதேசத்திலேயே வாழக்கூடிய மக்களை அன்றாடம் வந்து போகும் தோட்டக் கூலிகள் என்று பிறரால் எசப்படுகின்ற நிலைமை நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. வரண்ட பிரதேசங்களிலெல்லாம் வந்து குடியேறக்கூடிய மலையாளிகள் தேவிசூளம், பீர்மேடு போன்ற வளமான பிரதேசத்தில் வந்து என் குடியேறியிருக்க முடியாது? பீர்மேடு, தேவிசூளம் போன்ற பகுதிகளில் வந்து குடியேறியது மலையாளிகள். ஆனால் இன்றைக்கு அங்கே தமிழர்கள் வந்து குடியேறியிருக்கிறார்கள், அவர்கள் கூலிகள் என்று அழைக்கப்படுவதால் அது எவ்வளவு அவமானம் என்று பார்க்கவேண்டும்.

தென்னகம் இன்றைக்கு மொழி அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆந்திரர்கள் வாழும் நாடு ஆந்திரா என்றும், மலையாளிகள் வாழும் நாடு கேரளம் என்றும், கன்னடர்கள் வாழும் நாடு கர்னாடகம் என்றும் அழைக்கப்படும்போது தமிழர்கள் வாழும் நாட்டை தமிழகம் என்று என் அழைக்கக்கூடாது என்று நான் கேட்கிறேன். தமிழ்நாடு என்ற பெயர் இந்த ராஜ்யத்திற்குக் கொடுக்கப்படவேண்டும். சென்னை ராஜ்யம் என்ற பெயரேயிருந்தால் ஒன்றும் குடிமுழுதிப்போகாது என்று முதல் மந்திரி காமராஜ் சொல்லுவது சரியல்ல. நமது பக்கத்து நாட்டார்கள் எல்லாம் தங்கள் தங்கள் ராஜ்யத்திற்குப் பெயர் சூட்டிக்கொள்கிறார்கள். நம்முடைய ராஜ்யத்திற்கு தமிழ்நாடு என்ற பெயர் வைக்க என் தயக்கம்? பச்சை தமிழர் தனித் தமிழகத்திற்கு தமிழ் நாடு என்று பெயர் வைக்க என் தயக்கவேண்டும்?

மேலும் இந்த அறிக்கையில் காரைக்கால், புதுச்சேரி, மாஹி, எனம் போன்றயிடங்களைப்பற்றி ஒன்றுமே குறிப்பிடவில்லை. புதுச்சேரி, காரைக்கால் இரண்டையும் தமிழ் நாட்டுடனும், மாஹியை மலையாளத்துடனும், எனத்தை ஆந்திராவுடனும் சேர்க்க இப்பொழுதே தக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். பிரஞ்சு ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்ட திட்டர்கள் விஷயத்தில் இந்த குழு தன் அபிப்பிராயத்தை கூறுவது வருந்தத்தக்கது.

மேலும் இந்த அறிக்கையில் சில அனுவசியமான விஷயங்களும் கூட சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மாநில அரசாங்க அலுவல் நிலையங்களிலுள்ள பதவிக்கு அன்னிய மாகாணத்தவருக்கு சரிபாதி ஒதிக்கி கொடுக்கவேண்டுமென்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அன்னிய மாகாணத்தவருக்கு எதற்காக இரண்டில் ஒரு பங்கு ஒதுக்கவேண்டுமென்று இவர்கள் வரையறுக்க வேண்டுமென்று தெரியவில்லை. அந்தந்த மாநில அலுவலகங்களில் அந்தந்த மாநிலத்தவருக்கே பதவியில் இருக்க உரிமை இருக்கவேண்டும். மத்திய அரசாங்க உத்தியோகத்திற்கு வேண்டுமானால் இந்த முறையைக் கையாளலாம். அதைப்போலவே மாநில உயர்நீதி மன்றங்களில் இருக்கும் நீதிபதிகளில் மூன்றில் ஒரு பங்காவது வெளி மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லுவது சரியல்ல. எதற்காக இப்படி இருக்க வேண்டுமென்றுதான் நான் கேட்கிறேன்.

மேலும் தென்னகத்தில் ஒரு ஹிந்தி பல்கலைக் கழகம் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். திராவிட நாட்டில் ஹிந்தி பல்கலைக் கழகம் இருக்கவேண்டிய தேவையே இல்லை. வடநாட்டுப் பல்கலைக் கழகத்தில் தென்னாட்டு மொழி ஒன்றைச் சொல்லிக்கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்வது எல்லாம் வெறும் கண்துடைப்பு வேலைதான். இப்படி வேண்டாத சில விஷயங்களையெல்லாம் இந்த அறிக்கையில் கூறியிருக்கிறார்கள்.

தமிழர்களுக்குள் ஒற்றுமை உணர்ச்சியும், மொழிப்பற்றும், நாட்டுப்பற்றும் அதிகப்பாடத்தின் காரணமாகத்தான் இன்றையதினம் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ அரிகளையர் அவர்கள் நீலகிரி கன்னடத்துடன் சேரவேண்டுமென்றும், சென்னையை தனி மாகாணமாக இருக்கவேண்டுமென்றும் மேல்சபையில் கோவிந்த மேனனும், ஆந்திராவைச் சேர்ந்த தென்னேடி விஸ்வநாதம் அவர்களும் சென்னையை தனி மாகாணமாக

23rd November 1955] [Sri A. Govindasamy Nayagar]

வைக்கவேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள். சென்னை விஷயம் முடிந்த விஷயம்—அது தமிழ் நாட்டுடன்தான் இருக்கவேண்டும் எனவே அவர்கள் மேல் கோப்பட்டு பிரயோஜனமில்லை. நம்மிடையே ஒற்றுமை இல்லாததின்காரணமாகத்தான் இன்றைக்கு நாம் திருத்தணியையும்கூட ஆந்திராவுடன் சேர்ப்பதற்கு விட்டு விட்டு நிற்கிறோம். குறிப்பாக கங்குந்திருப்பம் வடாற்காடு ஜில்லாவில் இருக்கிறது. அந்த கிராமத்தின் காடு சித்தூரில் இருக்கிறது. இப்படி பல அநீதி நடந்து விட்டது.

இன்றைக்குக் காலையில் ஸ்ரீ குட்டிகிருஷ்ண நாயர் பேசும்போது இம்மாதிரி பாஷாவாரி மாகாணங்களைப் பிரிப்பானேன். ஒரு தட்சிண ராஜ்யத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சொன்னார். தட்சிண பிரதேசம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதுதானே திராவிடநாட்டுக் கொள்கை, அப்படியானால் அவர்கள் திராவிட இயக்கத்தை ஆதரிக்கிறா என்று கம்யூனிட்டுக் கட்சியைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ கோபாலகிருஷ்ணன் என்னிடம் கேட்டார்.

அவர் அமைக்க விரும்புகிற தட்சிணப் பிரதேசம் வேறு. நாங்கள் கேட்கிற திராவிட நாடு வேறு. தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த சிதம்பரம் செட்டியார் தட்சிணப் பிரதேசமாக இருக்க வேண்டுமென்றும் சொல்வதற்கும், மலையாளத்தைச் சேர்ந்த குட்டிகிருஷ்ண நாயர் தட்சிணப் பிரதேசம் ஏற்படவேண்டுமென்று சொல்வதற்கும், திராவிடக் கட்சி திராவிட நாடு ஏற்படவேண்டுமென்று சொல்வதற்கும் வித்தியாசமுண்டு. சிதம்பரம் செட்டியாரைப் போன்றவர்கள் வியாபார வேட்டைக்காகவும், குட்டிகிருஷ்ண நாயரைப் போன்றவர்கள் உத்தியோக வேட்டைக்காகவும் தட்சிண ராஜ்யம் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். தட்சிண பிரதேசம் வட நாட்டுக்கு கட்டுப்பட்டது. ஆனால் திராவிடக் கட்சி திராவிட நாடு ஏற்பட வேண்டுமென்று சொல்லுகிறபோது வடநாட்டு ஆதிக்கியத்திலிருந்து விடுபட்டு, தனி சுதந்திர சோஷலிஸ்திராவிட நாட்டை அமைக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறது. ஆகவே ஆந்திரா பிரிந்துபோன பிறகு இன்றைக்கு சிதம்பரம் செட்டியாரைப் போன்றவர்கள், குட்டிகிருஷ்ண நாயரைப் போன்றவர்கள் தட்சிண ராஜ்யம் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்வதில் அர்த்தமில்லை. அடிமை தட்சிண பிரதேசத்தை யாரும் விரும்பவில்லை.

மேலும் ஒரு விஷயத்தைப் பாருங்கள். சென்னை ராஜ்யத்திலுள்ள மொத்த நர்ஸுகள் எவ்வளவு? அதில் மலையாளிகள், தமிழர்கள், கன்னடர்கள் எத்தனை எத்தனை பேர்கள் என்று கேட்டதற்கு மொத்தம் 863 நர்ஸுகள் என்றும், அதில் மலையாளிகள் 473 பேர்கள் என்றும், பாக்கியுள்ளவர்கள் கன்னடர்களும், தமிழர்களும் ஆவார்கள் என்றும் கணம் மந்திரி அவர்கள் அதில் சொல்லியிருக்கிறார். மலையாளம் பிரிந்து போய்விட்டால் இந்த வசதி ஏற்படாதே என்பதற்காகத்தான் இன்றைக்கு குட்டிகிருஷ்ண நாயரைப் போன்றவர்கள் மொழி வழி ராஜ்யம் ஏற்படக் கூடாது. தட்சிண ராஜ்யமாகவே இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள்.

ஆனால் இன்றைக்கு திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்தில் ஓடும் ஆற்று நீரில் ஒரு சொட்டு தண்ணீரைக் கூடத் தரமாட்டோம் என்று ஸ்ரீ பணம் பள்ளி கோவிந்தமேனன் சொல்லுகிறார் என்றால் அவருடைய மனப்பான்மையை என்னவென்று சொல்வது? ஆனால் தமிழர்கள் மாதிரும் மலையாளிகளுக்காவே கொடுத்துக்கொண்டும், தமிழகச் செல்வத்தை அவர்கள் சுரண்டிக் கொண்டு போகவும் அனுமதிக்க வேண்டுமென்றால் அது சுயநலத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை. தமிழர்கள் இன்னமும் ஏமாந்து போய்க் கொண்டேயிருக்கமாட்டார்கள். தமிழர்கள் ஒற்றுமைப்பாடத்தின் காரணமாகத்தான் இன்றைக்கு தன் சொந்த பூமியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தேவிசுளம், பீர்மேடு தமிழ் மக்கள் கூலிகள் என்று அவமானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் உரிமை பறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆந்திர சர்க்காரால் சித்தூர் பிரதேச தமிழர்கள் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். மலையாளிகள் தேவிசுளம், பீர்மேடு, நெய்யாற்றக்கரையில் வாழும் தமிழர்கள் நசுக்கப்படுகிறார்கள் என்பதினால்தான் இன்றைக்கு ஸ்ரீ பி. டி. ராஜேன்ப் போன்றவர்களிடம்கூட விழிப்பு ஏற்பட்டு இருக்கிறது.

[Sri A. Govindasamy Nayagar] [23rd November 1955]

வாஞ்சு வந்தார், சித்தூர் தாலுக்காவை இழந்தோம். திருத்தணியை இழந்தோம். இன்றைக்கு சையட் பாஸல் அலி வந்தார், திருவாங்கூர்-கொச்சி தமிழ் பிரதேசங்களானபீர்மேடு, தேவிசுளம் முதலியவற்றை இழந்துவிட்டுத் தவிக்கிறோம், இப்படியேபோனால் தமிழர்களின் கதி என்ன என்பதைத்தான் நாம் சிந்திக்கவேண்டியிருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் ஒரு நாளும் பீர்மேடு, தேவிசுளம் முதலியவற்றை கோளத்திற்குக் கொடுக்கமாட்டோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு முன் வந்திருப்பது மிகவும் மகிழ்ச்சிக்கூரியது. ஆகவேதான் அவருடைய பேச்சை வரவேற்கிறோம், அவரைப் பாராட்டுகிறோம். அதேசமயத்தில் அவருடைய பேச்சில் காணப்பட்ட சில பகுதிகள் வரவேற்கக் கூடியதாக இல்லை. அதாவது தமிழகம் ஏற்பட்டாலும் நாம் ஒற்றுமையாக வாழ இந்திய யூனியனுடன் இணைந்து இருக்கவேண்டும், தேச ஒற்றுமை முக்கியம், மொழிவழி மாகாணம் என்றால் தப்பாக எண்ணிக்கொள்ளக்கூடாது, நிர்வாக செளகரியத்திற்காக இவை பிரிக்கப் படுகின்றன என்று சொல்வது எல்லாம் என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. வடநாட்டு அதிகத்திலிருந்து விடுபட்டு தென்னகம் தனித் திராவிடமாக விளங்கவேண்டுமென்பதே எங்கள் கருத்து. இதற்கு இன்றைக்கு அதிக ஆதரவு இல்லாவிட்டாலும் மக்களது இந்த உணர்ச்சி நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து உருபெறும். மக்கள் எழுச்சியை அழித்துவிட முடியாது. மக்கள் உணர்ச்சி, மக்கள் எழுச்சி பொங்கி எழும்போது கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் அதை முழுமனதுடன் பின்னால் வரவேற்பார்கள். அந்த நிலைமை வரப்போகிறது என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

ஸ்ரீமான் ஜீவானந்தம் அவர்கள் பேசும்போது வழவழாவென்று பேசினார்களே தவிர தெள்ளத் தெளிய தமிழர்களுடைய பிரதேசங்கள் என்னென்ன, எந்தெந்தப் பிரதேசங்கள் தமிழகத்துடன் சேர வேண்டுமென்று குறிப்பிடவில்லை. அவர்கள் பேசியதிலிருந்து கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் கொள்கை என்ன என்பதே தெரியவில்லை. முன்பு ஆந்திராவுக்கு வோட்டுப் போடும்போதும் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியைச் சேர்ந்த தமிழ் அங்கத்தினர்கள் ஆந்திராவுக்குத்தான் வோட்டுப் போட்டார்கள். இன்றைக்கும் வோட்டு எடுக்கும்போது மலையாளிகளுக்குச் சாதகமாக வோட்டுப்போட்டு, தமிழகத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் வோட்டு தமிழகத்தின் நலனைப் பொறுத்ததாகவே இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

MR. SPEAKER : The House will now rise for lunch and meet again at 3 p.m.

The House then adjourned.

(After lunch—3 p.m.)

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : Mr. Deputy Speaker, Sir, the question that is now engaging the attention of this House is a very controversial one as is seen from the very contradictory and sometimes hostile opinions expressed by not merely the ordinary members but also the leaders of the various parties and groups. But then, one major consideration that I should like to place before the House is the manner of approach towards the whole question. We must certainly remember, as the Leader of the House has, in the course of his long speech mentioned, perhaps not with sufficient emphasis, that we are all in India and that we are not here trying to grab a territory from the one or the other in a belligerent mood. But, actually what we are trying to do is to readjust boundaries in

23rd November 1955] [Sri V. R. Krishna Ayyar]

a sensible way so that the cause of democracy may prosper all over India and the Indian people and their prosperity may benefit by us. That is really the spirit in which we have got to approach it and we agree that the spirit of approach must be one tinged with democratic outlook and not any other outlook. If we agree that we should approach the question not in a spirit of aggression but with goodwill and tolerance, then there is hardly any difficulty in solving the question regarding border taluks, villages or even districts. The whole question is whether we are going to sit down calmly or whether as was demonstrated in one or two speeches notably here, we are going to indulge in all sorts of inflammatory speeches setting the Tamilians against the Malayalees or the Malayalees against Kannadigas, etc. If we do any such thing it is really mischievous. It is really the common people who ought to agitate over these matters. Leaders will be able to go to America and other places and remain there. There were days when it was said by some people that if India becomes free, they will go to England, etc. We will have some persons threatening like that. Here also, there are some people who say that if the Kerala State is formed, then they will leave that State. I know certain persons who want to leave Palghat because the Malabar Tenancy Act and the rent courts are operating there. Let us not be carried away by such sentiments. What really we have got to decide is what is the general consensus of opinion among the people and what will make for the prosperity of the people. India is well on the way to prosperity and nothing which will hinder its progress or its security can be allowed. I certainly cannot understand Dr. Menon saying that a catastrophe would fall on us if we accept the report of the States Re-organization Commission, that we have been carrying on for two hundred years quite nicely and that nothing should be done to change the map of India for two more decades. Of course, "after me the deluge" is certainly not proper. Therefore, my submission is that because a thing has been continued for one hundred years, it should be continued for some time more—at least for two decades or three decades—is certainly not correct, but that, if a thing is safe, if a thing is welcomed by all people, let it be done here and now. Let us approach the question from a democratic point of view.

But, then, there is the question that the administration must be carried on in the tongue talked by the common people. Then alone there will be identity of understanding between the people who administer and the people who are administered. Also the administered people will be able to understand the working of the Government. There will be real democracy in the sense of influencing the actions of the rulers by those who are to be ruled. There is no doubt, therefore, that following the democratic set up, there must be a linguistic basis. That is to say, the common people must understand the way in which the administration is being carried on. That is possible. Otherwise, as in the early days, we will have only a babel of voices and the Ministers themselves will be quite at sea, some of them not being able to understand one or other of the languages. So, it is obvious that we must have the

[Sri V. R. Krishna Ayyar] [23rd November 1955]

language of the people as the language of the administration. This leads us on to linguistic States. Again, the language of the people is inter-twined with the culture of the people, with their literature, customs, manners and everything. Therefore it is that we find that language has been a touchy subject to rulers. If we cast a glance at Ceylon, what we find is the same question of Tamils not being allowed to progress and flourish in their own language and trouble arose when the Pakistan Government dabbled with language in East Bengal. So, we must respect the culture of the people and we must make room for their proper development. We must respect the democratic desire of the people to understand the working of the Government. Suppose a man who does not know English or Tamil comes up here elected and if he wants to participate in the proceedings of the Assembly, surely he will be much handicapped. So, it is necessary for democracy to progress that there must be linguistic redivision or redistribution of the country and there is no need for us to hug the old, because the old States and their divisions have been based upon historical accidents. I submit, Sir, that we must look at the whole question from a democratic point of view and see that broad linguistic considerations prevail in realignment. I do not mean that if fifty per cent of the people in a particular area speak one language, that area must be formed into one State as Dr. Ambedkar put it sometime back. We must have an optimum size. Small States like Coorg must go whatever may be their peculiar customs and manners. Huge States must also go because there will be real difficulty. If the State is very big, it will not be possible for people in remote rural areas to be heard. Therefore, let us have redistribution of States primarily on linguistic considerations but at the same time taking note of administrative convenience also.

I plead that for a peaceful approach, for a democratic approach not the kind of violent approach as we have seen in the Bombay City recently—it is our first and foremost duty to see what exactly and really affects the common people. We have got to approach the border question in a peaceful way. There cannot be any doubt that, according to the linguistic principle, Malabar must go to the Travancore-Cochin State. I do not want to spend any time on the proposal for a Southern State because the champion of that State himself in a frustrated mood, now says: “I have missed the bus. So I will just mention that I once pleaded for an idealistic cause—which is a lost cause—and I once advocated it but now I have abandoned it as it ceases to be of any practical importance now.” When the history of Kerala is written, it will certainly go down in history and it will certainly be remembered. The fewer the pages there are about the Malabar Pradesh Congress Committee the better for them.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : We need not go to history. It will be an issue during the election time.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : As pointed out by the Hon. the Leader of the House, it will be an issue during the election time.

23rd November 1955] [Sri V. R. Krishna Ayyar]

At that time it will be stated that they were the enemies of the Kerala State who did not make any healthy and fruitful contribution to the proper formation or the birth of the Kerala State and who did not stand by the people—I would not say, “betrayed the people”.

Now coming to the actual problems which face us, there is of course the Gudalur taluk. Coming to the Malayalee problem as against the formation of the Madras State, we know exactly where we are. But during the course of the speeches made by hon. Members so far, I was startled to note that certain additional areas had been brought into the discussion and there were demands for taking away or tearing away some areas from the proposed Kerala State. I mention it not in any disparaging sense of acerbity or bitterness. Now it looks as if the Kerala State will be the smallest State which will be less in size than half of a neighbouring State. Such being the case, is it just and fair on the part of anybody to suggest that certain other portions of that State should be taken away or torn away and added on to the Madras State. I would therefore, entreat my Tamil friends especially the Hon. the Leader of the House to consider this matter in a generous way so that the Malayalees can form their own State of Kerala and get on very well. If they prosper well, they will be useful and helpful to their Tamil neighbours. If the Tamilians prosper well, they will be very happy over it. Even if they separate from the Madras State, they will continue to be good neighbours. It is not a matter to be looked at from a hostile angle or with a view to gain some territory or lose some territory. Let us look at it by having the mutual interests of the Tamilians, Kannadigas and Malayalees. If we approach the whole question from that angle and if we are sporting enough to accept certain tests, there is no doubt that we can solve this problem. The formula of treating district as a unit which the Commission has adopted, cannot be accepted. In fact, the Hon. the Leader of the House has already pointed out that it has been violated by the Commission itself. So, in that case the contiguity of a territory should be taken into consideration. While doing so, simply because Tamil or Malayalam is spoken in a particular place, it is not as if it should be tagged on to a particular State. If we take village as a unit, we have to observe certain rules or apply certain tests. In this connection, I would like to refer to the Gudalur taluk.

My hon. Friend Mr. K. P. Gopalan who went round that taluk recently gave me certain statistics. I can vouch for it on the authority of Mr. Gopalan.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Better leave those statistics alone.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : But the Madras Government have stated their case basing on statistics. So, according to the statistics furnished by my hon. Friend Mr. Gopalan, in the Gudalur taluk, Malayalees form 59 per cent of the population, original Chetties 12 per cent, Wynaad Chetties 10 per cent and Tamilians

[Sri V. R. Krishna Ayyar] [23rd November 1955]

only 19 per cent. There is hardly any question of comparison between 59 per cent and 19 per cent. There is no doubt that the Malayalees form a majority there. I do not say that, as a dogmatic principle, the entire taluk should go to the Kerala State. We may work out the whole thing on a village-war basis and if on this basis, we find that in a particular area the Malayalees are in a majority, that area must be included in the Kerala State. As it is, in the Gudalur taluk, there are 25 elementary schools and except in two schools, in all the other schools Malayalam is taught. Similarly, we find that out of the five representatives elected to the district board, four of them are Malayalees. So also out of six elected Panchayat Board Presidents, four of them are Malayalees. If we are to apply the tests which have been indicated by the Hon. the Leader of the House, I think there is a good case for the Gudalur taluk to be included in the Kerala State, apart from the historical circumstances which took place in 1887. The land tenure in the taluk is the same as in Malabar. The lands there are owned by about 80 or 90 per cent of the Malayalee jennmis. So, except some border villages, the whole of the Gudalur taluk really belongs to the Kerala State.

The same is the case with regard to the Kasaragod taluk.

DEPUTY SPEAKER: The hon. Member's time is up. He has already taken more than 15 minutes. Now, Sri Arumugam will speak.

3-16
p.m.

*SRI R. S. ARUMUGAM: தலைவர் அவர்களே, ராஜ்ய புனரமைப்பு கமிஷனின் யாதாஸ்து சம்பந்தமாக நம் நாட்டில் எங்கு பார்த்தாலும் இச்சமயம் ஒரே பேச்சாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இது சம்பந்தமாக சில இடங்களில் சண்டை சச்சரவுகள்கூட நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. குறிப்பாக பம்பாய் போன்ற இடங்கள் பெரிய குழப்பங்கள் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. அதே நேரத்தில் நமது தென்னிந்தியாவைப் பொறுத்தமட்டில் நமது பண்பாட்டிற்கேற்ப எந்தக் காரியத்தையும் சமாதானமாகச் செய்துவிடலாமென்ற தன்மையிலேயே நாம் எல்லோரும் இங்கே விவாதத்தில் கலந்துகொண்டிருக்கிறோம் என்பதைச் சொல்லும் போது மிக்க பெருமைப்படுகிறேன். இந்தப் பிரிவினையை பாக்கித்தான் பிரிவினை என்று கருதாமல் சொந்தத்தில் சகோதரர்களிடையே ஏற்படும் பாக்கப்பிரிவினை என்று எண்ணிக்கொள்ளவேண்டுமென்று பல தலைவர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதையே நானும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மேலும் இரு சகோதரர்களிடையே சொத்துக்கள் பிரிவினை ஏற்படப்போது இரண்டு பேருக்கும் பொதுவாக ஒருவர் நியாயம் பேச மத்தியஸ்தராக இருப்பது நமது கிராமங்களில் வழக்கம். ஆனால் இந்தப் பிரிவினையில் நமது ராஜ்யம் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் இந்தக் கமிஷனில் இருந்த ஒருவர் நமது வெறுப்பு இல்லாமல் இருந்தபோதிலும்கூட இன்னொரு பக்கத்தில் பற்றும், பாசமும் உள்ளவராக இருந்தது நமது துரதிர்ஷ்டம்தான் என்று சொல்வதிலே தவறில்லை என்று கருதுகிறேன். அதன் காரணமாக இந்த யாதாஸ்து நமக்கு அனுகூலமில்லாமல் இருப்பதுமாதிரிமல்ல, நியாயமில்லாமலும் இருக்கிறது. ஆகவே நமது இந்திய சர்க்காருக்கு மற்ற ராஜ்யங்களிலிருந்து சொல்லப்படும் விஷயங்களைவிட நமது ராஜ்யத்திலிருந்து போகும் கோரிக்கைகளை நல்லமுறையில் பரிசீலனை செய்து நியாயமான முடிவைத் தெரியப்படுத்தவேண்டிய கடமையும் அவசியமும் இருக்கிறது. நாம் கேட்கும் பிரதேசங்களுக்கு தக்க ஆதாரம் இருக்கிறது என்பதைத் தெரியப்படுத்துகிறேன். நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் நமது மாகாணம் சம்பந்தமாக நிலைமையை நல்ல படம் பிடித்துக் காட்டினார்கள். இந்த சென்னை மாகாணம் எப்படி எப்படி அமையவேண்டும்,

23rd November 1955] [Sri R. S. Arumugam]

எந்த எந்த இடங்கள் இந்த ராஜ்யத்துடன் சேரவேண்டும், அதற்கு என்ன என்ன ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன என்பதையெல்லாம் விளக்கிக் காட்டினார். மேலும் நெய்யாற்றங்கரை, சித்தூர் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தமட்டில் சில கிராமங்கள் தமிழர்களுக்கும், சில கிராமங்கள் மலையாள ராஜ்யத்திற்கும் போகவேண்டியிருக்கிறது என்றும் இந்தப் பிரிவினையையெல்லாம் நல்ல முறையில் செய்யவேண்டுமென்றும் அவர் எடுத்துக் காட்டினார். அதையேதான் நான் நூபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். தேவிசுளம், பீர்மேடு சம்பந்தமாக கவனிக்கவேண்டிய அம்சங்கள் அதிகமாக இருக்கின்றன. வாஸ்தவத்தில் தேவிசுளம், பீர்மேடு சம்பந்தமாக இந்த யாதாஸ்து குழப்பம் தருவதாயிருக்கிறது. அவ்விரு தாலாக்காக்களையும் எப்படியாவது கேரள ராஜ்யத்துடன் சேர்க்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் இந்த யாதாஸ்து தயாரிக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. இந்த மாதிரியான அடிப்படையில் இந்த யாதாஸ்து தயாரிக்கப்பட்டிருப்பதால், நம் ராஜ்யத்தில் மட்டுமல்ல பல ராஜ்யங்களிலும் குழப்பங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. எப்படியாவது இந்த இரு தாலாக்காக்களையும் கேரளத்துடன் சேர்க்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தின் இந்த யாதாஸ்து தயாரிக்கப்பட்டு இருப்பதைப் படிக்கும்போதே மிகத் துலக்கமாகத் தெரிகிறது.

தேவிசுளம், பீர்மேடு ஆகிய இந்த இரு தாலாக்காக்கள் நம் சென்னை ராஜ்யத்துடன் சேர வேண்டுமென்பதற்குப் போதிய ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. முதல் முதலில் அந்தப் பக்கத்து பூர்வீகக் குடிகளை எடுத்துக் கொண்டால் அவர்கள் மண்ணடியார்கள், மலை ஜாதியார்கள். அவர்கள் தமிழ்தான் பேசுவார்கள். அவர்கள்தான் அந்தக் காலத்தில் அங்கே வசித்தவர்கள். அந்த மாதிரியாக அடிப்படையில் எடுத்துக்கொண்டாலும் அவைகள் தமிழர்களுக்குச் சேரவேண்டிய தன்மையில்தான் இருக்கின்றன. மேலும் அங்கு அதிகப்படியான தமிழர்கள் வசிக்கிறார்கள். அவர்களை கூலி வேலை பார்த்து வந்தவர்கள் என்றும், அதனால் பளோடிங் பாபுலேஷன் என்றும் கூறுவதை யார் கேட்டாலும், படித்தாலும் வருத்தப்படாமல் இருக்கமுடியாது. என்போன்ற திருநெல்வேலி ஜில்லாப் பகுதியிலிருந்து வருபவர்களுக்கு தேவிசுளம், பீர்மேடு தமிழர்களைப்பற்றி நன்றாகத் தெரியும். அந்தக்காலத்தில் திருநெல்வேலிப் பகுதியில் உள்ளவர்களும் பெருவாரியாக அங்கே போயிருக்கிறார்கள். இப்போதுகூட திருநெல்வேலியில் காலி மனைகள் பல இருக்கின்றன. அந்த மனைகளை மற்றவர்கள் கிரயத்துக்கு வாங்கி இருக்கிறார்கள். காலியாயிருக்கும் அம்மனைகளைப்பற்றி விசாரித்தால் அங்குள்ள ஜனங்கள் “இந்த மனையின் சொந்தக்காரன் மலைக்குச் சென்றுவிட்டான். பல காலம் ஆகிவிட்டது. திரும்பி வரமாட்டான், மனை விற்கும் ஆகிவிட்டது” என்று கூறுகிறார்கள். இப்படி மலைகளிலேயே நிரந்தரமாக குடியேறி வசிப்பவர்களையா கூலிகள் என்பது? இதையேதான் ஜான் கொத்தலா வாலே சொல்கிறார். அவர் இன்னொரு நாட்டுக்காரர். அவர் சொல்வதைப் பற்றி கவலையிலலை. ஆனால் பாம்பு, புலிகள் வாழ்ந்து வந்த, மலை யாளிகள் அறவே இல்லாத காடுகளை பண்படுத்தி நாடாக்கிய தமிழ் மக்களை அங்கு இருப்பதற்குத் தகுதியற்றவர்கள் என்றும், அவர்களுக்கு அந்த இடம் கிடைப்பது நியாயம் இல்லை என்றும் நமது இந்திய நாட்டின் ஒரு பகுதியாக இருக்கும் மலையாளிகள் சொல்லியிருப்பதைப்பற்றி யாரும் வருத்தப்படாமலிருக்க முடியாது. அது மாதிரமா? தற்சமயம் அங்குள்ள தமிழர்களுக்கு எவ்வளவோ தீமைகள் எல்லாம் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. பீர்மேடு, தேவிசுளம் தாலாக்காக்களில் ஹரிஜனங்கள்தான் அதிகம். நம் நாட்டில் ஹரிஜனங்களுக்கு சலுகைகள் இருக்கின்றன. அங்கேயும் கூட ஹரிஜனங்களுக்கு அந்த சர்க்கார் சலுகைகள் வழங்குகிறார்கள். ஆனால், சமீபத்தில் அவர்களுக்கு கல்விச் சலுகைகள் கிடைப்பது என்று நினைத்திவிட்டார்கள். ஏனென்றால், அவர்கள் எல்லாம் தமிழ் ஹரிஜனங்கள் என்பதற்காகத்தான் அப்படிச் செய்துவிட்டார்கள். இப்போதே அந்த சர்க்கார் இப்படியிருந்தால் இந்தத் தமிழர்கள் எல்லாம் திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்திலேயே சேர்க்கப்பட்டுவிட்டால் அப்புறம் அவர்களுக்கு எப்படி எப்படி கஷ்டங்கள் இருக்

[Sri R. S. Arumugam]

[23rd November 1955]

கும் என்பதை நாம் எல்லோரும் சிந்தித்துப் பார்க்கக் கடமைப்பட்டவர்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக பொருளாதார அபிவிருத்திப்பற்றி பேசப்படுகிறது. வேண்டுமானால் தேயிலைத் தோட்ட வருமானம்தானே வரும். அங்குள்ள இயற்கை வளங்களை, குறிப்பாக ஆறுகளை பயன்படுத்த இடம் இல்லையே. ஆனால் இங்கு திருநெல்வேலி, ராமநாதபுரம், மதுரை, கோயம்புத்தூர் ஜில்லாக்கள் வரண்ட பிரதேசங்களாகத்தானே இருக்கிறது. இயற்கைவளங்களின்மூலம் இவைகள் சீர்திருத்தம் அடைய பல வழிகள் இருக்கின்றன. பம்பையாறு, கீரியாறு, கல்லாறு முதலிய ஆறுகள் மலையாளிகளுக்கு பிரயோஜன மில்லாமல் இருக்கின்றன. ஆனால் அவைகளை இங்கே பயன்படுத்தப்படக் கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. ஆகவே பொருளாதார அடிப்படையில் எடுத்துக்கொண்டாலும் அந்தப் பிரதேசம் தமிழ் நாட்டுடனேயே சேருவது நூறு சத விதிகம் நியாயமானது என்பதைத் தெரியப்படுத்திக்கொள்கிறேன். அதுமட்டுமல்ல. மற்றுமொரு அடிப்படையான காரணம் கூற விரும்புகிறேன். உதாரணமாக இங்கு மலபார் நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களை இங்கு இருக்கவேண்டுமென்று நாம் வற்புறுத்தவில்லை. ஏனென்றால் மலையாளிகள் அதிகமாக இருக்கக்கூடிய மலபார் பிரதேசத்திலிருந்து அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதேமாதிரி தமிழர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தமிழர்கள் திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்தில் இருப்பது எந்த விதத்தில் நியாயம் என்று கேட்க விரும்புகிறேன். ஆகவே தமிழ் ராஜ்யத்துடன் ஒட்டியிருக்கக்கூடிய பிரதேசத்தில் இருக்கக்கூடிய அவர்கள் தமிழ் ராஜ்யத்துடனேயே சேரவேண்டுமென்பதுதான் நியாயமானது. தர்மமுகூட என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அது மட்டுமல்ல. பீர்மேடு, தேவிசுளம் பகுதியில் தேர்தல் நடந்தபோது தமிழர்களை எதிர்த்து தமிழர்களுக்கே ஓட்டு போட்டுப் பார்த்தார்கள். அப்படியிருந்தும் தமிழ் நாடுடன் சேருதல் கோரிக்கையைச் சொல்லி தமிழர்களால் நிறுத்திய தமிழர்கள்தான் வெற்றிபெற்றார்கள். அப்படிப்பட்ட தமிழர்களை திருவாங்கூர்-கொச்சியில் சேர்ப்பது எந்த விதத்தில் நியாயமும், தர்மமும் ஆகும் என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டியது நம் எல்லோருடைய கடமையும் பொறுப்பும் மாத்திரமல்ல, நமது மத்திய சர்க்காருடைய கடமையும் பொறுப்பும் கூட ஆகும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

3-25
p.m.

SRI S. S. KOLKEBAIL : Mr. Deputy Speaker, Sir, yesterday when the Hon. Leader of the House moved the motion on States Reorganization Commission's Report, he began his speech as an Indian but ended his speech as a pucca Tamilian, of course, in conformity with his career. He began his career as a Member of the Constituent Assembly and then he became a Member of the Asesmbly of the Composite State of Madras. Hereafter he is going to be a Minister of the Tamil State. So, in conformity with that, he made out a case and argued like a lawyer briefed by Tamilians. (The Hon. Sri C. Subramaniam : You are also a lawyer.) But you are a senior lawyer.

Now, the whole Karnataka area is under the control of six Governments—the Governments of Mysore, Madras, Hyderabad, Coorg, Bombay and Andhra. Our case has not been properly represented by any of these six Governments. That is how we have lost our case. Yesterday I heard speeches from Members fighting for two taluks. But in the case of Kannadigas, areas in six or seven districts which ought to have been included have not been merged in the proposed Karnataka State. This has been done, it is said, in the interest of administrative convenience. The

23rd November 1955] [Sri S. S. Kolkebail]

Madras State Government have also not represented properly our case because if they do so, the interests of Tamilians will be affected. In Mysore, the people there still feel that they are wedded to the Maharaja. In Bombay the Government are interested only with the problem of Gujarathis *vis-a-vis* the Maharashtrians. The people of Coorg are very clannish.

With regard to Kasaragod taluk in South Kanara district, it ought to go to Karnataka area. But I have entered into a compromise with Malayalee friends that only the area north of Chandragiri River should go to the Karnataka State and that the area south of Chandragiri River should go to the Kerala State. Apart from the various reasons pointed out by my friends Sri Suvarna and Sri Vaikunta Baliga and also by the Hon. Leader of the House, (The Hon. Sri C. Subramaniam: My arguments, you should not adopt . . .) I endorse every one of your arguments,—there are two or three important reasons also. The area lying north of Chandragiri River is bounded on three sides by Mangalore and Puthur taluks. If this area is given to Kerala State, it will form an enclave and according to the States Reorganization Commission's Report formation of all enclaves should be avoided. Geographically this area fits in with the Karnataka State well. Our Poet Laureate Govinda Pye is living in this particular locality. He has been conferred that Poet-Laureateship by the Madras Government somewhere in 1950. He represents the Karnataka area and the Kannadigas. Suppose you are transferring the whole of Kasaragod taluk to Kerala, you are also transferring the Poet-Laureate of Karnataka to Kerala. (Laughter.) Is it not an anachronism? There is another Parthi Subbiah, the author of Ekshagana of the Janapada of Karnataka about whom you might have heard a lot. He is the father of Ekshagana culture. Under these circumstances, culturally, historically and commercially, the portion north of the Chandragiri River belongs exclusively to the Karnataka State. I am sure our Malabar friends will have no objection to this. We are treating them very hospitably. They have got their Mukkambika temple in the Kundapur taluk. If they object to part with the northern portion of Kasaragod taluk, there will be unnecessary trouble and we will have to cut them off from the Mukkambika temple. So, in their own interests and by way of compromise, let us accept the Chandragiri River as the boundary. I would advise my Malabar friends not to fight on two fronts. They are quarrelling with the Tamilians. Let them not quarrel with the Kannadigas also. Let them restrict their quarrel to Tamilians. (The Hon. Sri C. Subramaniam: Yes, they are fighting on two fronts.) They are throwing out a challenge and we are accepting it.

As regards Hosur taluk, we know that it is part and parcel of the Mysore State. It was there till Tippu Sultan was defeated in the Fourth War of Mysore. It was after his defeat that the Britishers, who had an eye on the Kannadigas because they knew about their capacity to fight, tore asunder the entire Karnataka kingdom. Because of Vijayanagaram, that is the city we have

[Sri S. S. Kolkebail] [23rd November 1955]

built on the banks of Tungabhadra, the Tamil people and the Telugu people to-day claim their culture. It is we who saved them. It is we who are their benefactors. It was on account of us (the Kannadigas) that the marauding army of the Muhammadans was stopped near the Tungabhadra river. It is on account of that that the Tamilians to-day claim Tamil as their culture and the Telugus claim Telugu as their culture. So they must have regard for us. I therefore plead that they should all support us. So far as Hosur taluk is concerned, 90 per cent of the people are Kannadigas. Sir, I have received a memorandum from the residents of that locality and I am presenting it to the House because it has been addressed to the Members of this House. It may be taken as part and parcel of the proceedings.

There is one other area adjoining the Kollegal taluk. So far as Kollegal is concerned, I think it is a foregone conclusion that the Tamilians would not put forward any claim. There is one Talavadi firka which is also on the Mysore plateau. To-day it forms part and parcel of Gobichettipalayam taluk of the Coimbatore district. The entire firka has to go to the Karnataka State. Instead of placing all the facts before the House, I am presenting a memorandum submitted by the people of Talavadi firka. I am also presenting another memorandum so far as Kollegal taluk is concerned.

One more point I wish to stress. Everybody wants that the unity of India should be maintained but nobody has suggested anything. Part IV of the Report of the States Reorganization Commission is the most important one. It deals with administrative and allied matters. It should be our Bible and the principles outlined therein should be our guiding principles. If we want to preserve the unity of India, then all the gazetted posts in all the States must constitute an All-India Service. Any service in any State should not be the preserve of that particular State. It is only on account of the services that all the troubles and heart-burning arise and disruptive forces play their part. Apart from this, the officials of the North should be posted to the South and those belonging to the South must be sent to the North. That is the only way by which we can bring about unity among all sections of the people. I would further suggest that every officer must compulsorily be made to study at least two or three national languages. In addition to Hindi, the Northerners must be made to learn two or three languages of the Southerners. Likewise the people of the South must learn two or three languages of the North. Thus only we can preserve the unity of India.

* SRI K. VENKATRAMANA GOWDA : Deputy Speaker, Sir, the Government of India have earned the gratitude of the people for appointing a High Power Commission and calling for a report in regard to the reorganization of the States on a linguistic basis. When the recommendations of the Commission are implemented, the face of the map of India will be changed. This will be another

23rd November 1955] [Sri K. Venkatramana Gowda]

epoch-making event after Independence. The States Reorganization Commission deserve the special gratitude of the Kannadigas for in their report we see the birth of the Karnataka State. It has been generally recognised that under the Provincial distribution during the British regime, the Kannadigas suffered the most and their areas were split under five different administrations. In three of them they were at the tail end and were reduced to ineffective minorities. It is more than 30 years that the Kannadigas struggled for a State of their own. They have every reason to be satisfied with what they have achieved now, for they have got it consistent with their national sense and responsibility.

The Karnataka State Memorandum Drafting Committee had demanded a State of 85,373 square miles in area. The States Reorganization Commission have recommended a Karnataka State with an area of 72,730 square miles. Evidently, a large extent of their territory has been denied to the Kannadigas. The people on the borders of the Karnataka State are denied unfairly their legitimate claim to be included in the Karnataka State. In this connection, special mention has to be made about the injustice done to the Kannadigas of Kasargod taluk. The portion of Kasargod taluk, north of the Chandragiri River has always been a natural, compact and homogeneous unit. Culture, social customs, communications, trade relations, land tenure system—all these have made that portion an entity inseparable from Karnataka. Chandragiri River divides the Kasargod taluk into two portions. The northern portion is the Kasargod main taluk and the southern portion the Hosdrug sub-taluk. The conditions in the southern portion are quite different from those in the northern portion and are closely allied to the conditions in Malabar. No doubt Malayalam-speaking people are found in large numbers in the northern portion. But they are only a floating population comprising petty traders and labourers. The States Reorganization Commission have conceded that on purely linguistic grounds the northern portion naturally and legitimately forms an integral part of the rest of the South Kanara district. But they have recommended its merger with the Kerala State on the ground that administratively it would be more expedient to do so rather than break up the taluk purely on linguistic grounds. The reason advanced by the Commission in support of this recommendation arises out of an improper consideration. There will be administrative convenience even if the Hosdrug sub-taluk is separated from the main taluk and tacked on to the Kerala State. Even now this sub-taluk is a separate administrative unit and is an independent taluk by itself. All the offices have exclusive jurisdiction over the sub-taluk without any sort of control by the main taluk. Every office in the main taluk of Kasargod has its counterpart in the Hosdrug sub-taluk. From the memorandum submitted to the Government and the speeches made in this House by members coming from South Kanara, it is clear that the people of the area are against this recommendation of the Commission. Therefore I submit to the House that the Chandragiri River may be roughly taken as the northern boundary of the proposed Kerala State.

3-40
p.m.

[Sri K. Venkatramana Gowda] [23rd November 1955]

The other Kannada areas proposed to be kept outside the Karnataka are the taluks of Bellary, Hospet, Siruguppa and Mallapuram sub-taluk of the present Bellary district in Mysore State. Their exclusion from the proposed Karnataka State reverses judicial findings and awards and annuls a decision taken by the Government of India and incorporated in an Act of Parliament. If at all the desire of the people count in this vital matter, I submit that their desire is in favour of merger with Karnataka. The Karnataka State will not be a complete linguistic and cultural homogeneity and geographical entity unless other predominantly Kannada-speaking areas are merged with it. There is an overwhelming majority of Kannada-speaking people in the Madakasira taluk of Anantapur district, Hosur taluk of Salem district and Talavadi firka of Coimbatore district and the Nilgiris district. The people of these areas agitated along with others for the formation of a Karnataka State. These areas are fundamentally parts of Karnataka. There will be no administrative inconvenience to the districts of which they now form part if they are separated and merged with the Karnataka State. I hope their just demand will be conceded and the past injustice set right.

* SRI S. T. ADITYAN : Sir, some of the hon. Members who spoke in this House had rightly stressed that this was a matter in the discussion of which hatred should not play any part at all. The very same hon. Members have said that this is a matter which should be viewed with some sympathy. I submit to this Honourable House that this is a matter which does not at all call for hatred on the one side or sympathy on the other side. If we are sympathetic to one side, it will only mean that we are unsympathetic to the other side. This is so in all matters in which two parties are involved.

This is a matter which has to be examined in the light of cold logic and coolly and calmly. Bearing this aspect in mind, I will make my submission.

After all division is not new to us. Divisions have already been made. Composite India was divided into India and Pakistan. In connection with that division, certain principles were adumbrated and accepted. I very earnestly request the House to consider whether it will not be possible to apply those very same principles now. One of those principles is that where there is a clear majority of Muslims, that area should go to Pakistan, where there is a clear majority of Hindus, that area should go to India, and wherever there is a doubt, refer it to the people themselves and act up to their wish. The voice of the people should reign supreme in this matter and the actual number of square miles of territory that should go to the one State or the other does not matter. Sympathy or other considerations also should not weigh in this matter.

Passions have been roused. Some hon. Members said that some people were shot down in Bombay. Trouble started and people were shot down in Bombay after the publication of the States Reorganization Commission Report. As far as South India

23rd November 1955] [Sri S. T. Adityan]

is concerned, may I remind them that in Travancore shooting preceded the publication of the report. Only to-day some people are losing their lives in Bombay; in South India some people have already lost their lives. Here is a matter in which one's passions and hatred are roused and one's sympathy is appealed to. Here is a matter which will not stop there, but may give rise to other difficulties. Looking at the question logically, the only way to solve linguistic disputes seems to me to be by the application of the principles that were adopted for the division between India and Pakistan. If those principles are applied, there cannot be any room for difference of opinion.

The people of Devikulam and Peermede taluks want to be with Tamilnad, their motherland. They have expressed their wish more than once. They have expressed it clearly in two elections. There is not the slightest reason to doubt the result of the elections. When people have expressed themselves so clearly, I fail to see how their wish can be ignored.

One of the factors that is proposed for consideration by this House is history. When India was divided, did not Pakistan say "Is not India like Sindh a country which an eighteen year old Muslim conquered with the help of twenty soldiers. Did not Muslims invoke the aid of history and say that historically India was theirs? Did we not then reply: History is no consideration. Did not our Andhra friends say that Madras originally belonged to an Andhra chieftain and that therefore the City of Madras should go to them? Did we not tell them "history has no place in the matter"? Historical considerations should not be applied. What is the other consideration? Natural boundary. It is said that if there is a mountain or river, the area on the one side should go to one State and the area on the other should go to the other State. I submit that natural boundary would not be a proper test in these days when we tunnel mountains or fly over them in an aeroplane. If natural boundary were to be the test, what is the force in the claim of India to Kashmir? On the basis of this test, Pakistan has a better claim to Kashmir. In this twentieth century, natural boundaries have been effaced. It is futile to talk of natural boundaries in 1955.

What are the other considerations that are suggested? It is stated that economically there is a necessity for these two taluks, namely, Devikulam and Peermede, to be in the new State. In the very same Report of the Commission the economic aspect has been examined. The conclusion has been arrived at that after all, the Kerala territory is not going to suffer very much economically by these adjustments. The hon. the Lady Member has asked "Is it not necessary that we should have some mountain wealth also in our Tamil State?" Taking a long-range view, we have to consider all things. There are rivers and there are mountains. Could they be better developed if they are in Kerala or could they be better developed for the good of the whole country if they are in this part

3 50
p.m.

[Sri S. T. Adityan] [23rd November 1955]

of the country? The water is now running to waste. Is it not better that it should be diverted here where we are crying for water? The waters of Giriar, Pampaiyar and Periyar are now running to waste. Is it not better that they are given to a State which is prepared to shoulder the responsibility of developing the water power immediately? "Economically" is a flexible term. What is economic to-day may become uneconomic to-morrow. For instance, we used to think that coal and iron ore were the only things which gave economic strength to a country. What about Switzerland? It has not got coal or iron ore. Take again Japan. It has not got any of them. Again in this twentieth century we are on the verge of new discoveries when atomic energy is brought into the service of man. We see that atomic strength is going to rule the world. Perhaps due to the Neiveli mines, we in Tamil Nad may be a little stronger in respect of coal because of the availability of chemical fuel. But may I remind my Kerala friends that they have got strength in their atomic resources? All the thorium deposit is theirs. Where are our natural resources? Economically, Kerala State is as strong as it can be. It is said that the Kerala State is going to be very small. My answer is this. If a state is small, that itself is not going to diminish its importance. A State may be small, but the strength of a State does not reside in its square miles; it resides in the people. May I suggest to my Kerala friends, "Because your State was small and because of the overcrowding in the small space, you were so enterprising and because of that you came and conquered the Tamil territory and you have been spreading yourself all over the world. It is not the smallness that matters. It may be small, but one acre of land in Travancore-Cochin is as good as ten acres of land in Tamil Nad. Small it may be, but one man in Travancore-Cochin State is as aggressive and enterprising as 10 people here. Therefore, Kerala is not going to be economically backward. If they husband their resources of manpower properly, they are going to be, after all, the Switzerland of India. That day is not going to be far off. Their State may be small but it is going to be as important as any other State of India. Therefore, let us distribute the whole territory on a scientific and just basis. I am incompetent to speak about Kasaragod and other like places. But I was listening to my friends who were speaking about this side and that side of the Chandragiri river. I was curious to know whether I found myself in agreement with the argument about this side of the Chandragiri river or that side. If the argument advanced by my learned Friend Sri Krishna Ayyar regarding Gudalur is applied to Kasaragod also what will be the result? He said that the medium of instruction in the schools and the home language of the panchayat board presidents should be taken into consideration. That principle can be applied to Kasaragod also. That is what the Kanarese Members are asking for. When we enunciate a principle, it should be pushed to its logical conclusion. If that is done, we will find that Malabar stops with the southern side of the Chandragiri river.

23rd November 1955]

[Sri S. T. Adityan]

Finally, I would only say this. This is a question in regard to which passions could but should not be roused. This is one which has to be studied closely and scientifically. Whatever be the result of logical thinking, it should be accepted by every Tamilian. I expect that it will be accepted by every Malayalee, Tamilian and every Kannadiga. With these, I close.

SRI A. S. SAHAJANANDA : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கமிஷனுடைய ரிப்போர்ட்டைப் படித்துப் பார்த்தேன். அந்த ரிப்போர்ட்டைத் தயாரித்தவர்கள் ரொம்பவும் சிரமப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது. நாட்டைத் துண்டாடுவதற்கு அவர்கள் ரொம்பவும் சிரமம் நாட்டித் தொண்டிடுகிறார்கள். பழைய காலத்திலேயே சரித்திரத்தில் கன்யாகுமரி முதல் குடகு வேங்கடம் வரையில் தமிழ்நாடு இருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதன் எல்லையை அந்த அளவில் ஏற்கெனவே நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள். திருவேங்கடம் தமிழ் நாட்டிற்கு எல்லையாக அமைத்திருக்கிறார்கள். இது சாஸ்திரப் பூர்வமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. தொல்காப்பியங்களிலும் அப்படியே இருக்கிறது. அகஸ்தியர் முதலிய பெரியோர்கள் அதை எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுதுள்ள ரிப்போர்ட்டைப் பார்த்தால் பழைய காலத்து பெரியவர்கள் எழுதி வைத்துவிட்டுப் போனதை அழிப்பதாகத்தான் இருக்கிறது. பழைய காலத்திய தமிழ் இமயமலை வரையில் பரவி இருந்திருக்கிறது. அதன்பிறகு தான் அதனுடைய நாட்டை பிரித்திருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கும்போது அந்த நாட்டை இப்பொழுது அழிப்பதாக இருக்கிறது. அப்படி அழிக்க முற்படுவது நன்றன்று.

மேலும் கேரளத்தில் பெரியார்கள் எல்லோரும் தமிழர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். அங்குள்ள பெரிய அரசர்களும் தமிழர்களாகத்தான் இருந்திருக்கிறார்கள். குவசேகர பெரியார் சிதம்பரத்தைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறார். திருவேங்கடத்தைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறார். அவர் கேரளத்தைச் சேர்ந்தவர்தான். அவர் என்ன எழுதிவைத்திருக்கிறார்? எம்பெருமானிடத்தில் தான் பிறக்கவேண்டும் என்றும் நந்த ரூபத்திலாவது பிறக்கவேண்டும் என்றும் செடியாகப் பிறக்கவேண்டும் என்றும், பட்சியாகப் பிறக்கவேண்டும் என்றும், குளத்தில் பிறக்கவேண்டும் என்றும், கல்லாய்ப் பிறக்கவேண்டும் என்றுகூட எழுதியிருக்கிறார். ஆசையால் அங்குள்ளவர்கள் தமிழர்கள்தான். சோமசுந்தரர் என்ன எழுதி வைத்திருக்கிறார். தமிழர்களைப்பற்றி எழுதிவைத்துவிட்டு தமிழ் எல்லையையும் எழுதிவைத்திருக்கிறார். அப்படி எழுதிவைத்துவிட்டு அவர் கூண்டோடு கைலாசம் போயிருக்கிறார். தமிழ் வித்வான்கள் கேரளத்தில் அரசராக இருந்திருக்கிறார்கள். அதனால் கேரள நாட்டைப் பிரிப்பது அவ்வளவு நல்லதல்ல.

இந்தியாவும் பர்மாவும் ஒன்றாக இருந்தபோது எவ்வளவோ வளமாக இருந்தது. பர்மாவை இந்தியாவிலிருந்து பிரித்தவுடன் அதன் வளம் கெட்டுப்போய்விட்டது. மற்றும் அங்குள்ளவர்கள் சகோதர மனப்பான்மையில் வாழ்ந்து வந்தவர்கள் இப்பொழுது விரோதிகளாகிவிட்டார்கள். பாகிஸ்தான் பிரிவதற்கு முன்னதாக முஸ்லீம்களும் நாமும் சகோதரர்களைப்போல் வாழ்ந்து வந்தோம். நம்மைவிட்டு அவர்கள் பிரிந்து போனபிறகு அவர்கள் நம்மவர்களுக்கு விரோதிகளாகிவிட்டார்கள். அங்குள்ள நம்மவர்களை அவர்கள் அகதிகளாக்கிவிட்டார்கள். ஆந்திரா நம்முடன் இருந்தது. அப்பொழுது அவர்கள் நம்மூட இருந்து இந்த சபையில் ஆந்திர மந்திரிகள் இருந்து அரசாட்சி செய்து வந்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் பிரிந்துபோனபிறகு தமிழர்களுடைய விரோதிகளாகி விட்டார்கள். தமிழர்களிடத்தில் வெறுப்பு அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் இந்த சட்டசபை மந்திரியாக இருந்தும் இப்பொழுது ஹோசூரும் ஹரூரும் வேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். பிரிந்து போனதனால் அவர்களுடைய மனப்பான்மை அப்படி மாறிப்போய்விட்டது.

3-56
p.m.

[Sri A. S. Sahajananda]

[23rd November 1955]

குடும்பத்தில் கூட பிரிவினை ஆன பிறகு அண்ணன் தம்பிகளுக்கு, விரோதம் ஏற்படுகிறது. அதனால் இந்தப் பிரிவினையினால் கலகமும் குழப்பமும், கஷ்டங்களும் தான் ஏற்படுகின்றன. பிறகு மக்கள் சுமுகமாக வாழமாட்டார்கள். நாம் ஒற்றுமையாக சுமுகமாக வாழவேண்டியது தான் முக்கியமானது. கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, அதனால் எந்த வகையிலும் ராஜ்யத்தைப் பிரித்துக் கொடுக்கவேண்டாம். அப்படி பிரிக்கவேண்டுமானால் பழந் தமிழ் ராஜ்யமாகத்தான் பிரிக்கவேண்டும்.

பழந் தமிழ் ராஜ்யத்தில் ஹரிஜனங்களும் திராவிடர்களும், ஆரியர்களும் தான் இருந்தார்கள். அவர்கள்தான் விரோதிகளை எதிர்த்துப் போராடி வெற்றி பெற்றார்கள். அப்படியிருந்தும் இன்று தமிழர்கள் மற்றவர்களுக்கு அடிமைகளாகிவிட்டார்கள். அதிலும் ஹரிஜனங்கள்தான் அதிகமாக அடிமைகளாகிவிட்டார்கள். ஆனால் அண்ணல் காந்திஜி வந்து அதை உடைத்து எறிந்துவிட்டார். காங்கிரஸ் சர்க்கார் ஹரிஜனங்களுக்கு எவ்வளவோ செய்திருக்கிறார். சட்டசபைகளுக்கு ஹரிஜனங்கள் வருவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். அப்படி இருந்தும் இன்றைக்கு பண்டாசர்க்களிடத்திலும், ஜாதி இந்துக்களிடத்திலும் ஹரிஜனங்கள் ரொம்பவும் பாடுபடுகிறார்கள். ஆகையினால் ராஜ்யத்தைப் பிரிக்கவேண்டுமானால் பழைய தமிழ் ராஜ்யமாகத்தான் பிரிக்கவேண்டும். அதாவது சர்க்காருடைய வரும்படியில் ஆரில் ஒரு பங்கை ஹரிஜனங்களுக்கு என்று ஒதுக்கிவைத்து அவர்களுக்குத் தனியான ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து உதவ வேண்டும். அவர்களுக்குள்ள பணத்தைப் பிரித்துக் கொடுக்கவேண்டும். ஹரிஜனங்கள் முன்னேற்றம் அடைவதற்கு எவ்வளவு செலவு செய்தாலும் உண்மையாக அவைகள் ஹரிஜனங்களுக்குப் போவதில்லை. இப்பொழுது ஹரிஜனங்கள் அழிந்து கொண்டு வருகிறார்கள். ஹரிஜனங்களுக்கு என்று தனியாக அபிவிருத்தி இலாகா ஒன்றை ஏற்படுத்தினார்கள். அதை இப்பொழுது எடுத்துவிட்டு அதை கல்வி இலாகாவுடன் சேர்த்துவிடவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். மேலும் ஹரிஜன மாணவர்களுக்குக் கொடுத்து வந்த ஸ்காலர்ஷிப்புகளை கொடுக்கவில்லை. ஹாஸ்டல்களையும் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் பேக்வர்ட் இனத்தவர்களுக்குத்தான் அதிகமாகக் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இந்தியா கவர்ன்மென்ட்டில் கொடுத்து வருவதைவிட 150 ரூபாய் குறைவாகக் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். அதனால் ஹரிஜனங்களையே நிலைமை மிகவும் கேவலமாக்கிக்கொண்டு வருகிறது. அதனால் ஹரிஜனங்களுக்குப் பழந் தமிழ் ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். அப்படி ராஜ்யத்தைப் பிரித்துக் கொடுத்து அவர்களுக்குள்ள பணத்தையும் அவர்களுக்கென்று தனியாகப் பிரித்துக் கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கென்று தனித்தனியான இலாகா இருக்கவேண்டும். இப்பொழுது ஹரிஜனங்களையே நிலைமை மிகவும் மோசமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. அதனால் இந்தச் சர்க்கார் ஹரிஜனங்களுக்கு ராஜ்யத்தைப் பிரித்துக் கொடுக்கும்படியாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI N. K. PALANISAMY : கூண்டோடு கைலாசம் போன ஊர் எது?

4 p.m.

SRI C. KANDASAMY : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது மூன்று தினங்களாக மாகாணப் பிரிவினை சம்பந்தமாக விவாதம் நடைபெற்று வருகிறது. எல்லா தரப்பிலும் அவரவர்களுடைய கட்சியை விட்டுக் கொடுக்காமல் பேசிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அதே சந்தர்ப்பத்தில் மற்ற கட்சிகளை தூண்டிக்கொண்டு பேசி வருகிறார்கள். அப்படிப் பேசும்போது குழப்பத்தையும் கொந்தளிப்பையும் உண்டாக்கி பேசிக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் இங்கு ஒரு விதமாகவும் வெளியில் போய் பேசும்போது பல விதமாகவும் குழப்பத்தை உண்டாக்கக் கூடிய முறையில் பேசிக்கொண்டு வருகிறார்கள். உதாரணமாக நமது கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் போடிநாயகனூரில் ஒரு கூட்டத்தில் பேசும் போது அங்குள்ள சில வாலிபர்கள் ரத்தம் சிந்தும் அளவில் போராடுவோம் என்று சொல்லியதாக பேப்பரில் பார்த்தோம். சில தினங்களுக்கு முன்னதாக திருவாங்கூரில் ஒருவர் பேசியபோது குடிக்க தண்ணீர் கூட

23rd November 1955]

[Sri C. Kandasamy]

கொடுக்கமாட்டோம் என்று சொல்லக்கூடிய அளவில் பேசியிருக்கிறார்கள். இதனால் அங்குள்ள ஜனங்களுடைய மனோபாவம் எப்படி இருக்கிறது என்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. இப்படி என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லிக்கொண்டு போவது சரியல்ல. அங்கங்குள்ள நிலைமையை கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

இப்பொழுது நாம் பார்க்கிறோம்; இரண்டு தினங்களாக பேசி வருவதில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஏன் தேவிகுளம், பீர்மேடு சம்பந்தமாக ஒருவிதமான முடிவும் சொல்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்று பேசி வருகிறார்கள். கூடலூர் சம்பந்தமாகவும் பேசி வரவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். அங்குள்ள நிலைமை எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். தேவிகுளம் பீர்மேடு யார் யாருக்கு சொந்தம் என்பதும் கூடலூர் யாருக்குச் சொந்தம் என்பதையும் நிர்ணயிக்கவேண்டுமானால் அதில் எவ்வளவோ எக்கச்சக்கமான நிலைமை இருக்கிறது. அவைகள் யார் யாருக்குச் சேர வேண்டுமோ அவர்களுக்குத் தான் கொடுக்கவேண்டும். அதைப்பற்றி எங்களுக்கு ஆட்சேபணை கிடையாது. அதனால் இப்பொழுது அதைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருப்பதில் பயன் இல்லை என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். இப்பொழுதே அதை முடிவாகத் தீர்த்துவிடவேண்டும் என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். அப்படி இல்லாவிட்டால் பின்னால் நாளைக்கு எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் ஏற்படும். இதனால் அதை இன்றைக்கே தீர்த்துவிடுவது நல்லது. அவைகளை கமிஷனுக்கு விட்டு ஏதாவதும் தீர்ப்பு வந்தால் அப்பொழுது அநேகவிதமான குழப்பம் ஏற்படும். அதனால் இப்பொழுதே திட்டவாட்டமான ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும். இப்பொழுதே அதை நாம் தீர்க்க முடியும். மாகாண அரசாங்கமே நிர்ணயிக்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்படலாம். அதனால் நிலைமையை இன்றைக்கு முழுப்புவதாகவோ, மறைப்பதாகவோ இல்லை. இன்றைக்கே ஒரு முடிவுக்கு வந்தாக வேண்டும். இன்றைக்கு நாம் ஜனப் பிரதிநிதியாக இருக்கிறோம். பாஷை அடிப்படையை வைத்துக் கொண்டு இன்றைக்கு மொழிவாரி மாகாணம் அமைக்கப்படவேண்டும் என்று கம்யூனிஸ்ட்கள் சொல்லிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஏற்கனவே எந்த அடிப்படையில் சொல்லிக் கொண்டு வந்தார்கள் என்பதையும் பார்க்கவேண்டும். அப்படி நிலைமை இருக்கும்போது கம்யூனிஸ்ட்டுகள் முழுப்புகிறார்கள் என்று சொல்லுவதில் அர்த்தம் இல்லை. நாங்கள் வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டு என்று சொல்ல வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படி பேசுவது சலபம்தான். அப்படி பேசும் போது காரசாரமாகப் பேசுகிறார்கள். எங்களுக்கும் அதைவிட கார சாரமாக பேசுவதற்கு முடியும். பின்னால் பார்க்க வேண்டும் நிலைமை எப்படி வரப்போகிறது என்பதை. இங்கு பேசி முடிவு காண்பது என்பது முடியாது. எல்லோரும் கலந்து பேச வேண்டும். அப்படி கலந்து பேசி ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும். அந்தந்தக் கட்சியில் இருக்கிறவர்கள் என்ன பேசுகிறார்கள் என்பது அல்ல. கட்சியில் உள்ளவர்கள் இங்கு எப்படி பேசுகிறார்கள் என்பதையும் வெளியில் போய் எப்படிப் பேசுகிறார்கள் என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். மொழிவாரி மாகாணங்கள் அமைக்க வேண்டியது அவசியமானது தான். அதைத் தவிர்க்கமுடியாது. இந்திய மக்களின் போராட்டத்தின் பேரில் இப்பொழுது இந்த நிலைமை வந்திருக்கிறது. சம்பந்தப்பட்ட வரையில் வழிக்கு வந்தால் அதை திருத்திக் கொள்ள முடியும். அதனால் கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் பிரச்சனையை நன்றாக கவனித்துத் தீர்க்க வேண்டும். குறிப்பாக 'என்களேங்கள்' எப்படி இருக்கிறது. 13, 14 கிராமங்கள் அங்கு இருக்கின்றன. ஜில்லா அடிப்படையில் பிரிக்க வேண்டும் என்று சொல்லக் கூடாது. நியாயமாகப் பிரிவினையைச் செய்ய வேண்டும்; மலை தொடர்ச்சியாக இருக்கிறது; அதனால் அதைச் சேர்க்க வேண்டும், வளம் அதிகமாக இருக்கிறது அதனால் அதை இங்கு சேர்க்க வேண்டும் என்றெல்லாம் சொல்லாமல் நியாயமான முறையில் கிராமவாரியாக பிரித்து அமைக்கவேண்டும்.

மொழிவாரியாக மாகாணங்கள் பிரிக்கப்பட வேண்டும் என்று அநேகம் நாட்களாகவே பிரச்சனை இருந்து வருகிறது: ஒரு இடத்தில் ஜில்லாவை அடிப்படையாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் மற்றொரு இடத்தில்

[Sri C. Kandasamy]

[23rd November 1955]

தாலுகாவை அடிப்படையாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் சொல்வது நியாயமில்லை. எஸ்.ஆர்.சி. ரிபோர்ட்டிலேயே அவர்களுடைய நிலைமை ரொம்பவும் எக்கச்சக்கமாக இருந்திருப்பதாகச் தெரியவருகிறது. மற்றும் பம்பாயில் நடக்கும் கலாட்டாவிற்கு கம்யூனிஸ்ட் கட்சிதான் பொறுப்பு என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இது யார் செய்யக் கூடிய விஷயம் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அரசியல் கட்சிகள் கட்சி பூசல்களையும் மொழிப் பிரச்சனையும் கிளப்பி வருகிறார்கள். இது சமீபத்தில் ஏற்பட்டது அல்ல. ரொம்ப நாட்களாகவே நடந்துகொண்டு வருகிறது. ஜாதி வெறி, இன வெறி முதலியவற்றை கெடச் செய்வார்கள் யார்? நிலைத்துப் பார்த்தால் கம்யூனிஸ்ட் கொள்கைக்கு நிச்சயமாக புடிவில் வரவேண்டும். தேவிஞளம், பீர்மேடு, கூடலூர் முதலிய பிரதேசங்களின் பிரச்சனை மிகவும் எக்கச்சக்கமாக இருக்கிறது. எந்தப் பக்கம் வேண்டுமானாலும் பேசலாம். காங்கிரஸ்காரர்களே இரண்டு பக்கம் பேசுகிறார்கள். ஏன் அவர்களுக்குள்ளேயே ஒற்றுமை இல்லை? ஆகவே இந்தப் பிரச்சனையை கட்சி மனப் பான்மையில் பேசக் கூடாது. அப்படிப் பேசினால் தீர்த்து விடலாம் என்று நினைக்கக்கூடாது. ஏன் இஷ்டப்படி வோட்டும் போடலாம் என்று சொல்லி யிருக்கிறார்கள்? அதனால் நியாயமான முறையில் நியாயமான அடிப் படையில் இதைத் தீர்க்க வேண்டும். இன்னும் எவ்வளவோ பிரச்சனைகள் இதில் இருக்கின்றன. அவைகளையெல்லாம் தீர்க்க வேண்டியதாக இருக்கிறது.

4-05

p.m.

ஒரு பக்கத்தில் நியாயமான அடிப்படையை வைத்துக்கொண்டு எல்லைப் பிரச்சனைகளை தீர்க்கவேண்டும், நாட்டைவிட்டு பிரிந்து அப்படி போகும் போது, எந்தப் பகுதி எந்தப் பக்கத்தில் இருந்தாலும், எந்த நதி எங்கே ஓடினாலும், இந்தியா ஒன்று என்ற முறையில் நாட்டை வளம் பெறச் செய்ய வேண்டும், ஐந்து வருட திட்டங்களின் மூலமாக இந்த முறையில் நாட்டை வளம் பெறச் செய்ய கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று பேசுகிறார்கள். அதே சமயத்தில் இந்த சபையில் பேசும்போது, சில பகுதிகளை விட்டுக்கொடுக்கும்படி வியாபாரம் கேட்டுக்கொண்டுக்கூட இருக்கிறார்கள். பிறகு, விவகாரத்திற்கு வரும்போது, அந்தப் பகுதி என்னுடையது இந்தப் பகுதி உன்னுடையது என்று பேசுகிறார்கள். ஒரு பக்கத்தில் தொடர்ச்சியாக கிராம அடிப்படையில் எல்லைகளை வகுக்க வேண்டுமென்று பேசுகிறார்கள், இன்னொரு பக்கத்தில் எங்களுக்கு காட்டுச் செல்வம் இல்லை, காட்டுச் செல்வம் வேண்டும் என்கிறார்கள். இந்த மாதிரி பல விஷயங்களை குழப்புவது எதனால் ஏற்படுகிறது? மத்திய சர்க்கார் தன் கடமைகளை நிறைவேற்றக்கூடிய வகையில், ஒருவருக்கும் பாரபட்சமாக நடக்க மாட்டார்கள் என்ற நிச்சயம் ஏற்படும் வரையில், இந்த மாதிரிதான் இருக்கும். கேரளத்தில் பல வசதிகள் இருக்காது, தமிழ் நாட்டுக்கு சில வசதிகள் இருக்காது, உத்திர பிரதேசத்திற்கு சில தேவைகள் இருக்கும். பரஸ்பரம் ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவவது, ஒட்டு மொத்தமான வளர்ச்சியை கணக்கெடுத்துக்கொண்டு, திட்டம் போட்டு முன்னேறுவது என்கிற எண்ணம் எல்லா இனங்களினிடையே ஏற்படக் கூடிய வகையில் மத்திய சர்க்காரின் போக்கு வருவதற்கு தக்க நிலைமையை ஏற்படுத்த வேண்டும். அதை விட்டு விரட்டு, எனக்குக் காடு வேண்டும், நதி வேண்டும் என்று ஒவ்வொருவரும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தால், நாட்டில் இருக்கக்கூடிய எல்லா ராஜ்யங்களின் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்ய முடியாது. சின்ன ராஜ்யம், பெரிய ராஜ்யம் என்ற பிரச்சனை எப்படி ஏற்படுகிறது? 6 கோடி ஜனங்கள் உத்திரப் பிரதேசத்தில் இருக்கிறார்கள், கேரளத்தில் 1½ கோடி ஜனத்தொகைதான் இருக்கிறது என்ற பேச்சுக்கள் எப்படி ஏற்படுகின்றன. ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் பயப்படக் கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டு இருப்பதால்தான் இந்த கேள்விகள் எழுகின்றன. இன்றைக்கு பாஷாவாரி பிரிவினை சம்பிரதாயம், நிர்வாக செளகரியங்களை பொறுத்தது என்று சொல்லுவது சரியல்ல. எனக்கு முன்பு பேசிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணய்யர் அவர்கள் இதை விளக்கிப் பேசியிருக்கிறார்கள். நமது நிதியமைச்சர் அவர்களே, பத்திரிக்கை ஒன்றின் தீபாவளி மலரில் “மக்களின் சரித்திரம்”, “பாஷையின் சரித்திரம்” என்ற தலைப்பில், பாஷையின் முக்கியத்துவத்தை விளக்கி எழுதியிருக்கிறார். இந்த தேசத்தில் மொழி

23rd November 1955] [Sri C. Kandasamy]

வாரி பிரிவினை, மக்களின் தலைவதியை நிர்ணயிக்கக் கூடியது. நிர்வாக செளகரியத்திற்கு மாத்திரம் அல்ல, கோர்ட்டு விசாரணை நடவடிக்கைகளுக்கு மாத்திரமல்ல, அரசாங்க, அரசியல் நடவடிக்கைகளை மக்கள் புரிந்து கொண்டு அவற்றில் பங்கெடுத்துக்கொள்ள செய்வதற்கு கேந்திரமான கருவியாக இருப்பது பாஷை. ஆகவேதான் நாங்கள் கூறுகிறோம், மொழி அடிப்படையில் ராஜ்யங்கள் அமைக்கப்பட்டு, எல்லைப் பகுதிகள் விஷயத்தில் அடிப்படையான கொள்கை ஒன்றை வகுத்து அந்த பிரச்சனைகளுக்கு முடிவு காணவேண்டுமென்று. ஒரு அங்குல தமிழ் நாட்டைக்கூட தமிழ் கம்யூனிஸ்டுகள் விடமாட்டார்கள், அதே சமயத்தில் மலையாள பிரதேசத்திலிருந்து அவர்களுக்குடைய பகுதியில் ஒரு அங்குலம் கூட வேண்டுமென்று கேட்கமாட்டார்கள்.

ஆகவே, இன்றைய தினம் நாங்கள் கூறும் இந்த formula-ஐ அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு மத்திய சர்க்கார் ராஜ்யங்களை அமைத்தால், அதற்குப் பிறகு பொருளாதாரம் சம்பந்தமாக, இன்னும் பல்வேறு விசேஷ அம்சங்கள் சம்பந்தமாக, பரஸ்பரம் ஒவ்வொரு ராஜ்யமும் தங்களுக்குள்ளே உதவிக்கொள்ள ஏற்பாடுகள் செய்யமுடியும். நாம் எல்லோரும் சகோதர மனோபாவத்துடன்தான் வாழ விரும்புகிறோம். ஒரு வரை ஒருவர் விரோதித்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. எகாதிபத்திய கொள்கைப் போக்கில் நாம் ஒருவரை ஒருவர் ஆக்கிரமிக்க விரும்பவில்லை. அப்படிப்பட்ட எண்ணம் நம்மிடம் இருந்திருந்தால், நாட்டின் ஒற்றுமை சீர்குலைந்திருக்கும். நாம் எல்லோரும் ஒற்றுமையாக இருந்து, இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் மூலம் நாட்டின் செல்வத்தை பெருக்கி, எல்லா தரப்பாரும் அபிவிருத்தி அடையவேண்டும் என்று கூறும் வகையில் தான் நாங்கள் ஒரு அடிப்படை கொள்கையை வகுத்திருக்கிறோம். கம்யூனிஸ்டுகள் வேட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டு என்ற முறையில் பேசாமல், மழுப்புகிறார்கள் என்று கூறுகிறார்கள். இன்றைக்கு இருக்கும் சூழ்நிலையை கணக்கெடுத்துக் கொண்டு, நாட்டில் வகுப்புக் கலவரத்திற்கு இடங்கொடுக்கக்கூடாது, இன் வெறிக்காரர்களுக்கு, தேசத்தை துண்டாட விரும்புகிறவர்களுக்கு இடங்கொடுக்கக்கூடாது என்ற வகையில்தான் நாங்கள் பேசுகிறோம் தவிர, வேறில்லை. ஆகவே, நீங்கள் கருணை கூர்ந்து இந்த சபையில் ஏதாவது ஒரு அடிப்படையை வகுத்து, அந்த முடிவை மத்திய சர்க்காருக்கு அனுப்பி, அந்த அடிப்படையில் பிரச்சனையை தீர்த்து விடுங்கள். இந்த நாட்டில் ரத்தம் சிந்தும் கேவலமான போக்கினால் பல கிளப்படுத்த வேண்டாம் என்று மத்திய சர்க்காரை கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற முறையில்தான், கம்யூனிஸ்டு கட்சி முடிவு எடுத்திருக்கிறது. ஆகவே, இந்த சபை அந்த கொள்கையை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI T. ANANTA PAI : Mr. Deputy Speaker, Sir, the logical conclusion of the process that started with the disintegration of the great State of Madras, is going to take place early. South Kanara and Malabar which have been an integral part of the State for centuries and which along with others, contributed to its greatness are going away. However regrettable this may be, it is foolish to run away from this process because the idea of disintegration of the States on a linguistic basis has taken place in the minds of our leaders and politicians even twenty or twenty-five years earlier and they have been preparing the people for it. The very speeches that have been made on the floor of this House that began calling ourselves Indians have ultimately reduced ourselves to the position of Kannadigas, Malayalees and Tamils. It is better to face this problem as it is, than run away from it, because what is necessary is not merely a physical integration but a psychological integration of all people into one Nation. The States Reorganization Report

[Sri T. Ananta Pai] [23rd November 1955]

I must say, has made a very good job of a nasty business. I am glad that they have left a problem here and there for every State, because if they had not, I am sure we would have raised it ourselves putting forward further claims.

Several of us have gone back to study the history of Karnataka, the history of Tamilnad and Malabar to find out where exactly were our boundaries once upon a time. Just as I was hearing one member from Malabar claiming land right up to Gokarnam to be incorporated into Kerala, I asked him whether Parasurama was also claimed as a Malayalee. If history mattered, I could tell you Sir, that there was a great King in Karnataka, Pulikeshi by name who defeated Harsha. Does it mean that we could lay claim to Northern India for that reason? Or should we think of the boundaries of the Vijayanagar Empire to be our boundaries or think of the conquests of Tippu? We have to stop somewhere, otherwise these problems will never be solved.

In regard to the formation of the Karnataka State the States Reorganization Commission Report has left two problems mainly for us to solve, viz., those relating to Bellary and Kasaragod. First of all I do not wish the Bellary question to be reopened because that has been settled after so much of agitation and reopening of this issue will create a dangerous precedent. If you just say that a question that has been once for all decided could be reopened by agitation, the boundaries are not going to be safe and the people would be going on agitating for something or other and even the boundaries of the new States that are going to be created may not be the final word on the subject. For this reason more than anything else I do hope, if the people of Bellary do wish that they should be part of Karnataka as they are now, nothing should stand in their way and readjustment of boundaries should not be called for. If the agitation for border adjustments goes on like this, I do not know where exactly the problem is going to land us. Do you wish to create a condition in this country where a person of one State is to be an alien in other parts of the country? Personally, I feel that we cannot be having States over-crowded with population on the one hand and leaving vast areas in the country on the other which will be left undeveloped for want of men to develop the same. But that means that the problem of many States like Kerala can be solved only by migration and there should be no obstruction even psychological to this migration. That is exactly the reason why I have asked for the entire Kasaragod taluk to remain with South Kanara. When I said that, many of my Malayalee friends were laughing at me. It appeared to them it was ridiculous for me to have claimed the entire Kasaragod taluk. But, at the same time they did not consider whether it was logical on their part to claim the entire Kasaragod taluk themselves. That is because they have been looking at this problem purely as Malayalees. The commission itself has considered that aspect and has stated that though Kannadiga opinion in South Kanara concedes the claim of Kerala up to the Chandragiri river, administratively

[Sri P. M. Munuswamy Gounder]

23rd November 1955]

இல் என்ன சொன்னார்கள் என்றால் ஓசூர்
it will be more expedient to கன்னடம் பேசுபவர்கள் இருப்பதாகச்
to break it up purely on linguistic முற்றிலும் தவறாகும். 1931-ம்
ing to the Commission the area that is beyond the கோலுக்காவில்
Chandragiri river should not legitimately go to Kerala, yet for
administrative reasons they thought it was undesirable to break
up the Kasaragod taluk. So they recommended that the entire
taluk might go to Kerala. For the same reasons I say let the whole
taluk be with South Kanara as it has been for centuries. I do
not want to argue with facts and figures because in any border
area, it is impossible to conceive a basis where any single language
group could be in a majority unless we decided here and now that
in future we shall not allow any more migration. Even if the
entire Kasaragod taluk goes away to Kerala, we shall have over one
lakh of Malayalees among the remaining 13 lakhs of South
Kannarites. Why should not the Malayalees of Kasaragod remain
with us even in future as they have been for centuries?

I am particularly happy that the future Karnataka State is
going to be a multi-lingual State, that is, it will consist of people
talking Kannada, Tamil, Malayalam, Telugu, Thulu, Marathi and
Konkani. The solution of the problem of population for Malayalees
would be not to ask for a larger area because they will be
creating a dangerous precedent. The point is that in case they
are to migrate they should have opportunities to peacefully settle
down in any part of the country without trying to claim a part
of it as Mr. Vaikunta Baliga put it correctly. They should not
create a condition which will prevent this solution. Therefore,
Sir, I feel that the entire Kasaragod taluk should remain with us.
I do not want that the Kasaragod taluk should be disintegrated
and that it should be a bone of contention between Malayalees and
Kannadigas. Sir, the four lakhs of Malayalees have lived with us
in South Kanara. I do not think there is any difference of opinion
between us all along and this States Reorganization Commission
Report should not create any difference of opinion amongst us now.
But I do agree if they want to go away, if the people living in
the South of Chandragiri river want to go to Malabar, we should
not stand in the way. But the representatives of the people of
Kasaragod in this House Mr. Mogral and Mr. Baliga say that they
should be in South Kanara. On the other hand, when I find that
Mr. Narayanan Nambiar, who happens to belong to Hosdrug taluk,
says that the entire taluk must go to Kerala, it reminds me of an
antedote which was current during war time. It appears that
Hitler, Mussolini and Franco were having a dinner and Franco
said God had promised him half the world, Mussolini said that
God had promised him the other half and Hitler said that he had
not promised them anything. Therefore, Sir, if they (the people
living in that area) want to go to Malabar, let them have the option
to go. But let not the people of Kasaragod be taken away from
South Kanara against their wish. Thank you, Sir.

*SRI P. M. MUNUSWAMY GOUNDER : கனம் உதவி சபா 4-20
நாயகர், சார், கடந்த மூன்று தினங்களாக, ராஜ்யப் பிரிவினை கமிஷன் p.m.
தயாரித்த ரிப்போர்ட்டின்மீது விவாதம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

[Sri D. K. Raju] [23rd November 1955]

சந்தர்ப்பம் வந்திருக்கிறது. இதில் நம்முடைய தலைவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு விதமாக சமாதானப்படுத்தினால்தான் நல்லது. இல்லாவிட்டால் சண்டை முற்றும் போலிருக்கிறது.

முக்கியமாக நான் இப்பொழுது நம்முடைய சென்னை ராஜ்யத்திற்கும், கேரள ராஜ்யத்திற்கும் இருக்கிற இரண்டொரு மனோபாவங்கள் பற்றி சொல்ல விரும்புகிறேன். தேவிசுளம், பீர்மேடு ஏரியாவோடு, நாஞ்சில் நாட்டில் சில தாலுக்காக்களும் தமிழ் நாட்டோடு சேரவேண்டும் என்பதில் பிரச்சினை கிடையாது. நாஞ்சில் நாட்டில் எப்பொழுதும் தமிழர்கள் தான் மிக அதிகம். முன் காலத்தில் கேரள ராஜாக்கள் தமிழ் ராஜ்யத்தின் மீது படையெடுத்து வந்து அந்தப் பகுதிகளை கேரளத்துடன் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர ஆதியில் அது தமிழ் நாட்டுடன் தான் இருந்தது. ஆகையால் அவற்றை இப்பொழுது தமிழர்கள் வேண்டுமென்று கேட்பதில் ஒரு விதமான நியாயக் குறைவும் இல்லை. தேவிசுளத்தை எடுத்துக்கொண்டால் சுமார் 50 வருஷங்களுக்கு முன்னால் அங்கே இவ்வளவு அதிகமாக ஏல விவசாயம் நடந்தது இல்லை. அந்தப் பிராந்தியம் தமிழ் நாட்டுக்கு ரொம்பப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. மலையாளிகள் “ஹே ரேஞ்ஜு” என்று சொல்லக் கூடிய அந்த இடத்திற்கு வரவேண்டுமென்றால், மிகவும் அடர்ந்த வனத்திற்குள் நுழைந்து வரவேண்டும். ஆகையால் அவர்களால் மிகச் சலபமாக வரமுடியவில்லை. ஆனால் மதுரை ஜில்லா, நான் வசிக்கக் கூடிய ராமநாதபுரம் ஜில்லா ஆகிய ஓரங்களில் அதப் பக்கம் ஏல விவசாயம் ரொம்ப காலத்திற்கு முன்னாலிருந்தே செய்யப்பட்டு வந்திருக்கிறது. சுமார் 40 வருஷங்களுக்கு முன்னால் அந்த ஏரியாவுக்கு இமைகப் பட்டா பண்ணிக் கொடுக்கப்பட்டது. அப்போது முதல் இந்த பீர்மேடு, தேவிசுளம் பகுதியில் இருக்கும் விவசாயிகள் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் பணத்தை செலவு பண்ணி இந்த தேவிசுளம் முதலிய இடங்களை மிகவும் அபிவிருத்தி பண்ணினார்கள். இப்போது இந்த எல்லைப் பிரச்சினை வந்தவுடன் அந்த இடம் கேரளத்தைச் சேரவேண்டுமென்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நியாயமாகப் பார்க்கப் போனால் இந்தத் தேவிசுளம், பீர்மேடு தாலுகாக்கள் தமிழர்கள் மிகவும் அரும்பாடுபட்டு சம்பாதித்த இடம். அதில் கேரள மக்களுடைய சொத்து ஒன்றும் கிடையாது. ஆகையினால் இந்தப் பிரச்சினை எப்படியிருந்தாலும் நம்முடைய தமிழர்கள் அரும்பாடுபட்டு சம்பாதித்த அந்த “ஏரியா”வை அபிவிருத்தி பண்ணவேண்டிய காரணத்தை உத்தேசித்தும், வேறு எந்தக் காரணத்தை உத்தேசித்தும் கூட அது கேரளத்தில் சேர்க்கப்பட நாம் சம்மதிக்கக்கூடாதென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். மேலும் இதற்கு முன்னால் இந்த பீர்மேடு, தேவிசுளம் “ஏரியா” திருவாங்கூர் ராஜ்யத்திற்குச் சென்றால் கூட அவர்களுக்கு அந்தப் பக்கம் வருவதற்கு இடைஞ்சலாக இருக்கும். அவர்கள் மதுரை முதலிய இடங்களுக்கு வந்து தான் இருந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஆகையினால் இந்த தேவிசுளம், பீர்மேடு “ஏரியா” நம்முடைய தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்ததேயொழிய கேரளத்தைச் சேர்ந்ததென்று இப்போது நாம் சொல்வதற்கு ஒருவித நியாயமும் இல்லை. இப்போது கணக்கெடுத்துப் பார்த்தாலும் கூட அங்கே மலையாளிகளுடைய எஸ்டேட்டுகள் மிகவும் குறைவாகவும் தமிழர்களுடைய எஸ்டேட்டுகள் ஜாஸ்தியாகவும் இருக்கின்றன. இவர்களை “ப்லோடிங் பாபு லேஷன்” என்று சொல்லுவது தப்பு. தமிழர்கள் “ப்லோடிங் பாபு லேஷன்”-இல் ஜாஸ்தியாக இல்லை, குறைவாகத்தான் இருக்கிறார்கள். அதேபோல் மலையாளிகளும் “ப்லோடிங் பாபுலேஷன்”-இல் இருக்கிறார்கள். இவற்றையெல்லாம் உத்தேசித்து இந்த “ஏரியா” சென்னை ராஜ்யத்துடன் சேரவேண்டுமென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

SRI M. S. SELVARAJAN : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, லக்ஷத்

4-26
p.m.

தீவுகள், அமின் தீவுகள், மினிகசாய் தீவுகள் ஆகிய கடல் சூழ்ந்த பகுதிகளை உத்தேச கேரள ராஜ்யத்திலிருந்து பிரித்து மத்திய சர்க்கார் நேரடியான கண் காணிப்பில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது என்னுடைய பிரேரணை. அந்தமான், நிகோபார் தீவுகள் சென்னை கடற்கரையை அடுத்திருந்தாலும் கூட, இலங்கை, மலேயா, தென் ஆப்பிரிக்கா முதலிய பிரதேசங்களில்

23rd November 1955] [Sri M. S. Selvarajan]

உள்ள தமிழர்கள் தாயகத்திற்குப் போகக்கூடாதென்று அவர்கள் சொல்லக்கூடிய தருணத்தில் கூட அவர்கள் இன்னல்களைப் போக்கும் மத்திய சர்க்கார் மற்ற இடங்களுக்குப் போக முடியாதபடி மக்கள் இருக்கும் இந்த அந்தமான், நிக்கோப் தீவுகளைத் தங்கள் கண்காணிப்பில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இந்தத் தீவுகளைப் பற்றிச் சொல்வது மேற்கத்தியத் தீவுகளுக்குப் பொருந்தும். தவிரவும் பக்கத்தில் இருக்கக்கூடிய குட்டி இலங்கை கொக்கரித்துக் கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் லக்ஷத் தீவுகள், அமின் தீவுகள், மினிக்காய் தீவுகள் ஆகிய பகுதிகளைப் பற்றி மத்திய சர்க்கார் கவனிக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம். குடும்பத்தில் குழந்தைகள் விசேஷ கவனத்திற்காக பாட்டி வீட்டில் விட்டு வைக்கப்படுவது போல் இந்தத் தீவுகளை மத்திய சர்க்கார் கண்காணிப்பில் விட்டுவைத்தல் மிகவும் அவசியம். அப்படிச் செய்தால் இந்தத் தீவுகள் சுதந்திர உணர்ச்சி பெற்று நல்ல முறையில் வளர்ச்சி பெறமுடியும். இவைகளையெல்லாம் கவனிப்பது மத்திய சர்க்காரின் கடமை. சமீபத்தில் மேற்கத்தியத் தீவுகளுக்கு விஜயம் செய்திருந்த நமது ராஜ்ய கவர்னர் அந்தத் தீவுகளின் எளிய, மெல்லிய தன்மையைப் பற்றிக் கூறி அவைகளைப் பற்றி மத்திய சர்க்கார் விசேஷ கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று விசேஷக்குறிப்பு எழுதியிருக்கிறார். இவைகளையெல்லாம் கவனிக்கும்போது அந்தத் தீவுகள் மத்திய சர்க்காரின் கண்காணிப்பில் இருக்கவேண்டியது எவ்வளவு அவசியம் என்பது எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட வேண்டிய விஷயம். ராஜ்ய புனரமைப்பு கமிஷன் ஒரு பாஷை பேசும் மக்கள், பொருளாதாரம், முதலிய பல அம்சங்களை கருத்தில் கொண்டிருந்தாலும் கூட அவர்கள் விசேஷமாக பாஷையைத்தான் கவனித்து பிரிவினையைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். அந்த நிலையில் யார் எங்கு இருந்தாலும், எத்தனை பேர்கள் எந்த பாஷைக்காரர்கள் வசித்தாலும், சென்னை சென்னைக்குத்தான் என்று முடிவுசெய்த ஒரு நல்ல அம்சம். அதேபோல் இங்கு எல்லைப் பிரச்சனைகளை விவாதிப்பதற்கு வந்து போன ஆந்திர பகுதித் தலைவர்கள் எல்லாம் கூட ஆந்திரப் பகுதியிலிருந்து ஒருசில தமிழ் பேசும் பிரதேசங்களை நாம் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று உணர்ந்திருப்பதில் மத்திய சர்க்காரின் நோக்கத்தைப் புரிந்து கொண்டிருப்பது தெரிகிறது. ஆகவே ஆந்திர ராஜ்யத்தில் இப்போது இருக்கும் தமிழ் பகுதிகளைப்பற்றிக் கவலையில்லை. பக்கத்தில் கர்ணாடகப்பகுதியில் இருக்கும் தமிழ் பகுதிகளைப்பற்றிக் கூட அதிக விவகாரம் இல்லை. அவர்கள் எடுத்துக் கொள்ளக்கூடிய கர்ணாடகப் பிரதேசங்களைப் பற்றிக்கூட விவகாரம் இல்லை என்று தெரிகிறது. ஆனால் பக்கத்திலிருக்கக்கூடிய கேரள சகோதரர்களுக்கும் நமக்கும் உத்தேச சென்னை ராஜ்ய விஷயமாக சில விவகாரங்கள் இருக்கின்றன. திருவாங்கூரில் தமிழர்கள் இருக்கக்கூடிய பகுதிகளான 9 தாலுகாக்களைப்பற்றி விவகாரம் இருக்கிறது. நமது கண்ணின் மணி போன்று கருதப்படவேண்டிய தலைவர் முதல் மந்திரி அவர்கள் அங்கே தேர்தல் பிரசாரம் செய்த காலத்திலும்கூட திருவாங்கூரிலிருக்கும் தமிழ் மக்கள் வாழும் 9 தாலுகாக்களும் உத்தேச சென்னை ராஜ்யத்தில் சேரவேண்டுமென்று பேசியிருக்கிறார்கள். அங்கே நான்கில் நாட்டில் கூட அங்குள்ள குஞ்சன் நாடார் தேர்தலில் நின்று வெற்றி பெற்றார் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இதுபோன்று தமிழ் நாட்டுடன் சேரவேண்டிய மற்ற பகுதிகளில்கூட தமிழர்கள் நின்று நல்ல வெற்றிபெற்றிருக்கிறார்கள். எவ்வளவோ கௌரவமான கேரள சகோதரர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள். சென்னை ராஜ்யத்தில் நிர்வாகப் பொறுப்பு அதிகாரிகளிலும், காரிய தரிசிகளிலும் மலையாளிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் ஆதரவு கொடுத்து நாம் பெருந்தன்மையாக இருக்கிறோம். இருந்தாலும் மற்றவர்கள் அந்த அளவுக்கு இல்லை. ஸ்ரீ பொட்டி ஸ்ரீராமலு இறந்த காரணத்தால் ஆந்திர ராஜ்யம் சீக்கிரத்தில் பிரிந்துவிட்டது. இப்போது மலையாளிகளுக்கு அனுகூலமாக இருப்பதைப் பார்க்கும்போது மத்திய சர்க்காரில் மலையாள சர்க்காரின் பிடிமானம் இருக்கிறதென்று தோன்றுகிறது. ஏதோ நடந்துபோன காரியங்கள்! அணுகுண்டு சகாப்தம் வேகமாக முன்னேறி வருகிறது. அதற்காக இவர்கள் பூலோகத்திற்கெல்லாம் தலைவர்களாக வந்து விடமுடியாது.

[Sri M. S. Selvarajan]

[23rd November 1955]

அடுத்தபடியாக பிரிட்டிஷார் காலத்தில் நாட்டைப் பிரித்தார்கள் என்றால் சுதந்திர உணர்ச்சியை அழுக்கி வைப்பதற்காகப் பிரித்தார்கள். ஆனால் இப்போது சுதந்திர உணர்ச்சி மலர்ந்து ஜனநாயகம் மிளிர் வேண்டுமென்பதற்காக அதற்கான அடிப்படையில் பிரிக்கப்படுகிறது. ஆகவே பிரிவினை செய்வதைப்பற்றி “டிஸ்ப்யூட்” செய்வதற்கோ குற்றம் சொல்வதற்கோ இல்லை.

இப்போது திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்ய முன் முதன் மந்திரி ஸ்ரீ பட்டம் தாணுப்பிள்ளையும் இன்றையப் பிரதமர் ஸ்ரீ கோவிந்த மேனனும் கூட அங்குலநிலமோ, அவுன்ஸ் தண்ணீரோ கொடுக்கமுடியாதென்று பிடிவாதம் செய்கிறார்கள். ஆனால் டில்லியில் இருக்கக்கூடிய அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் பொதுக் காரியதரிசி ஸ்ரீ மாதவன் நாயர் சொல்லியிருக்கக்கூடியது பெருந்தன்மையாக இருக்கிறது. ஆகவே அவர்களுடைய ராஜ்யத்தைக் கடந்து வெளியே உள்ளவர்களுக்கு இந்த பெருந்தன்மை ஏற்படுகிறது. ஆதலால் வெளியில் உள்ளவர்களுக்குத் தான் நியாயம் தெரியும்.

4-48
p.m.

SRI D. KRISHNAMURTHY GOUNDER : உயர் திருவாளர் உதவி தலைவர் அவர்களே, ராஜ்ய சீரமைப்புக் குழுவின் தீர்மான அறிக்கையை நாம் இப்பொழுது கவனிக்க வேண்டியதாக இருந்தாலும் அதன் முடிவு என்னவாகும் என்பது நமக்கு முன்னதாகவே தெரிந்து விட்டது. என்னென்றால் மத்திய அரசாங்கம், மற்றும் காங்கிரஸ் ஹை பவர் கமிஷன் அவர்களும் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டார்கள். அப்படி இருக்கும்போது நாம் வீணாக அதைப்பற்றி விவாதித்து கால தாமதம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். அப்படி விவாதிக்கும்போது அனாவசியமாக மக்களுடைய வரிப் பணத்தையும் செலவு செய்து கொண்டு விவாதித்து வருகிறோம். நாம் அப்படி செலவு செய்து விவாதித்தாலும் நாம் சொல்வதை அவர்கள் கேட்கப்போவதில்லை. அதனால் நான் அதிகமாகப் பேச வேண்டியதில்லை. எனக்குக் கொடுத்திருக்கும் ஐந்து நிமிஷ நேரத்தில் அதிகமாக ஒன்றும் கூற முடியாது. எங்கள் ஜில்லா ஹொசூர் பகுதியைப் பற்றியும், சித்தூர், குட்பம் முதலிய பகுதிகளைப் பற்றியும் இரண்டொரு வார்த்தைகளை மட்டும் சொல்லலாம் என்றிருக்கிறேன்.

வழக்கம்போல் அரசாங்கம் அங்குள்ள நிலைமைகளை பரிசீலனை செய்வதற்கு குழுக்களை நியமிப்பது போல் இப்பொழுதும் ஒரு குழுவை நியமித்து அந்தக் குழுவும் தன்னுடைய அறிக்கையை வெளியிட்டிருக்கிறது. அதனால் அங்கங்கே குழப்பங்களையும் உண்டாக்கி விட்டார்கள். நமக்குள்ள ஒருமைபை அவர்கள் குலைத்து விட்டார்கள். ஹொசூர் பகுதி ஆந்திராவுக்குச் சேரவேண்டும் என்று இப்பொழுது வேகமாக முயற்சி செய்கிறார்கள். அதற்காக ஆந்திர சர்க்காரும் ஹொசூர் பகுதியைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகப் பணத்தையும் பெருவாரியான பிரசாரத்திற்கு செலவு செய்து கொண்டும் வருகிறார்கள் என்பது தெரியவருகிறது. அவர்கள் உண்மையைச் சொல்லுவதாகவே இல்லை. அவ்விதம் அப்படிச் சொல்வதில் கொஞ்சம்கூட நியாயம் இல்லை. கன்னட சாம்ராஜ்யத்தில் மைசூர் இருந்தது. சேலம் ஜில்லாவில் ஒரு பகுதியும் கோயமுத்தூரில் ஒரு பகுதியும் கன்னடாவுடன் சேர வேண்டும் என்று சொல்வது நியாயம் அல்ல. அங்குள்ளவர்கள் செய்யும் தொழில் எல்லாம் தமிழர்கள் செய்யும் தொழில்கள்தான். தமிழர்கள் கொள்கையை அவர்கள் அனுசரித்து வருகிறார்கள். தமிழ் பண்பு தான் அங்கே இருக்கிறது. அங்குள்ளவர்கள் அநேகமாக எந்த ராஜ்யத்திலும் சேருவதாக இல்லை. அப்படி இருந்த போதிலும் அவர்களுடைய மனதைக் கலைக்க அவர்கள் தீவிரமாக முயற்சி செய்து வருகிறார்கள். இது விஷயத்தில் நமது சர்க்கார் சேர பிடியாக இருந்து அந்தப் பகுதி ஆந்திராவுக்கோ அல்லது மற்ற ராஜ்யத்திற்கோ போகாமல் பாதுகாக்க வேண்டும். சித்தூரைப் போல் பல தமிழ் பகுதிகளை ஆந்திரர்கள் சேர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ராஜ்ய சீரமைப்பு குழுவின் நியாயமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னாலும், மற்றும் சிலர் அவர்களுடைய அறிக்கையைப்பற்றி பாராட்டினாலும் தமிழர்களைப் பொறுத்த வரையில் கமிஷன் நியாயமாக நடந்து கொள்ளவில்லை என்றுதான் நான் கூற விரும்புகிறேன்.

23rd November 1955] [Sri D. Krishnamurthy Gounder]

மற்ற ராஜ்யங்களை அமைக்கும்போது அவர்கள் அந்தந்த ராஜ்யங்களை மொழிவாரியாகப் பிரித்து அந்த மொழியின் பெயரால் அந்த ராஜ்யங்களின் பெயரை அமைத்து விட்டார்கள். ஆனால் தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் அவர்கள் சரியாக நடந்து கொண்டதாகச் சொல்ல முடியாது. பெயர் வைப்பதில் கூட அவர்கள் தமிழர்களை அடக்கி ஒடுக்க வேண்டும் என்ற கருத்தோடு இருந்து விட்டார்கள் என்று தோன்றுகிறது. மற்ற ராஜ்யங்களை அந்தந்த ராஜ்ய மொழியின் பெயரில் ராஜ்ய பெயரை அமைத்திருக்கும்போது ஏன் நம் தமிழ் ராஜ்யத்திற்கு “தமிழ் ராஜ்யம்” என்று பெயரைக் கொடுக்காமல் “மதராஸ் ராஜ்யம்” என்ற பெயரைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை. இதில் அவர்கள் நேர்மையில் தவறி விட்டார்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

மற்றும் திருவாங்கூரிலுள்ள இரண்டு தமிழ் பகுதிகளை நம் ராஜ்யத்துடன் சேர்க்கவிட்டு விட்டார்கள். அதிலும் அவர்கள் நேர்மையாக நடந்து கொள்ளவில்லை. இந்த ராஜ்ய புனரமைப்பினால் நாம் ஒன்றும் நன்மையை அடையப்போவதில்லை. நம்முடைய ஒற்றுமையைத்தான் அவர்கள் குலைத்து விட்டார்கள். நாம் மற்றவர்களுடன் சகோதரர்கள் போல் வாழ வேண்டும். அத்துடன் இல்லாமல் நம் தென்னுட்டிற்குரிய தமிழ் மொழியிலிருந்துதான் மற்ற மொழிகள் வந்தன. அது சரித்திர வாயிலாக இருக்கிறது. அதிலிருந்து தான் மற்ற மொழிகள் வந்திருக்கின்றன. அதனால் நாம் மீண்டும் ஒன்றுபட்டு வட நாட்டு ஆதிக்கம் நமக்கு இருக்கக்கூடாது. அதை ஒழிக்க வேண்டும். அதன் பிறகு தென் தேசம் தனி சுதந்தர தேசமாக இருக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு என் சிறுமையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* **SRI P. CHELLATHURAI :** கனம் துணைத் தலைவர் அவர்களே, கன்னட ராஜ்யமும் கேரள ராஜ்யமும் பிரிந்த பிறகு எஞ்சிய இந்த ராஜ்யத்திற்கு சீரமைப்புக்குமுன்னர் கொடுத்திருக்கும் “மதராஸ் மாகாணம்” என்ற பெயர் இல்லாமல் அதற்கு “தமிழகம்” என்று பெயரிடவேண்டும் என்பது என் கருத்து. ஏனென்றால் கல்கத்தா மாகாணத்திற்கு வங்காள மாகாணம் என்றும், லாகூர் மாகாணத்திற்கு பஞ்சாப் மாகாணம் என்றும் இது போன்று அந்தந்த மாகாண மொழிப் பெயரில் பெயரைக் கொடுத்திருக்கும்போது இங்கும் மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டு இதனை தமிழகம் என்று பெயரிட வேண்டும். அதனால் எந்த விதத்திலும் நிர்வாகத்தில் பங்கம் வந்து விடப் போவதில்லை. புயலோ அல்லது புகம்பமோ வந்து விடப்போவதில்லை. கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் கடைசியில் பதில் சொல்லும்போது இதற்கு விளக்கம் சொல்ல வேண்டும். அவர் தனது அறிக்கையில் இதைப் பற்றி பின்னால் பார்த்துக் கொள்ளுவோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார். அப்படிச் சொல்லுவதற்கு ஆதாரமான காரணம் என்ன என்பதையும் அவர்கள் சொல்லுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

மற்றும் தேவிசுளம், பீர்மேடு இந்த இரண்டு பிரதேசத்தையும் பற்றி சிறிது தெரிந்தவன் நான். 1942-ல் புரட்சி நடத்திய காரணத்தால் என் மீது அரசாங்கம் வாரண்டு போட்டிருந்தது. அதற்கு தலை மறைவாக அங்கு சென்றிருந்தேன். அப்பொழுது எனக்கு தஞ்சம் கொடுத்த நாடுகள் அவைகள். நாஞ்சில் நாடு என்று சொல்லும் அந்தப் பிரதேசத்தைப் பற்றி எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். தேவிசுளம், பீர்மேடு முதலிய பிரதேசங்கள் எந்த அடிப்படையில் பார்த்தாலும் அது தமிழ் நாட்டுடன் சேருவதற்கு ஆதாரம் இருக்கிறது. கேரள நாட்டுடன் சேருவதற்கு எந்த விதமான அடிப்படையும் இல்லை. அந்தப் பிரதேசங்களில் கேரள ராஜ்யத்தின் பக்கம் மலைகள் செங்குத்தாக இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டின் பக்கம் மலை சரிவாக இருக்கிறது. அங்குள்ள மக்களின் கலை, பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள் எல்லாம் தமிழ் சார்பாகத்தான் இருக்கின்றன. அங்குள்ள வர்கள் எல்லோரும் தமிழ் பரம்பரையிலிருந்து வந்தவர்கள். அப்படி வந்தவர்கள்தான் அங்கு அதிகமாக இருக்கின்றார்கள். அத்துடன் இப்பொழுது சீரமைப்புக் கமிஷன் கொடுத்திருக்கும் அறிக்கையின் 83-ஆவது பக்கத்தில் ஒன்றை குறித்திருக்கிறார்கள். கடந்த 1954-ம் ஆண்டு நடந்த பொது தேர்தலில் இந்த இரண்டு தாலுக்காக்களும் தமிழ் நாட்டுடன் சேர

[Sri P. Chellathurai]

[23rd November 1955]

வேண்டும் என்ற பிரச்சினையில் மெம்பர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சினையை அடிப்படையாக வைத்து அங்குள்ளவர்கள் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று அந்தக் குழுவின் எழுதியிருக்கிறார்கள். அப்படி யிருப்பினும் கூட இன்னொரு வாக்கியத்தையும் அவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். திருவாங்கூர் காங்கிரஸ் கமிட்டியினர் தேவிகுளம், பீர்மேடு பகுதியில் இருக்கிற பள்ளி வாசல், பெருவந்தநாடு பகுதி இந்த இரண்டும் வேண்டுமானாலும் பொருளாதார நிலையை அனுசரித்து கேரள நாட்டிற்குக் கொடுத்து விடலாம் என்று சொல்லுவதாகவும் குறித்திருக்கின்றார்கள். தேவிகுளம், பீர்மேடு இந்த இரண்டு பிரதேசங்களும் கேரளாவிற்கு சேர வேண்டும் என்று தீர்ப்புக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். பரம்பரையாக அங்கு தமிழர்கள் வாழ்ந்து வந்திருப்பதை அவர்கள் கவனிக்கவே இல்லை. பொது ஜனங்கள் தேர்தலில் தீர்ப்புக் கொடுத்திருக்கும்போது—அதை அவர்களே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை விட்டு விட்டு, தகாத முறையில் காரணம் காட்டி இருக்கிறதை அதன் மூலம் பெரிய சிக்கல்களையும் உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். கம்யூனிஸ்ட் தோழர்கள் சொன்னது போல் தேவிகுளம், பீர்மேடு பகுதிகள் சம்பந்தமாக முடிவு செய்ய பார்லிமெண்டுக்குத்தான் அதிகாரம் உண்டு. எந்தப் பகுதியுடன் அவர்கள் சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்று ஒரு முடிவு கட்டிய பிறகு பல சிக்கல்கள் அங்கு ஏற்படலாம். அதற்கு அங்கு வேண்டிய கண்காணிப்பு செய்ய அவசியம் ஏற்படலாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதைச் சமாளிக்கத்தான் வேண்டும். சமீபத்தில் நடந்த குறுகிய கால ஆட்சியில் அதாவது பிரஜா-சோஷலிஸ்ட் கட்சி அரசாட்சியில் பட்டம் தாணுப்பின்னை அவர்களைத் தலைவராக கொண்ட கட்சி பல தமிழர்களை சுட்டுத்தள்ளியிருக்கிறார்கள். அந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் மிகவும் பலமாக இந்த தேவிகுளம், பீர்மேடு பகுதிகள் இரண்டும் கேரள ராஜ்யத்துடன் சேர வேண்டும் என்பதை மறுப்பது ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.

SRI P. RAMAMURTHI : அவர் சொல்லுவது போல் பிரஜா-சோஷலிஸ்ட் கட்சி மந்திரி சபை மட்டும் அல்ல காங்கிரஸ் மந்திரி சபையும் அப்படித்தான் சொல்லுகிறது. அதாவது பனம்பள்ளி கோவிந்த மேனன் தலைமையில் நடக்கும் காங்கிரஸ் மந்திரி சபை கூட இந்த இரண்டு பகுதிகளும் வேண்டும் என்று தீவிரமாக கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

SRI P. CHELLATHURAI : தலைவர் அவர்களே எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் காலம் குறைவாக இருக்கிறது. (டிபுடி ஸ்பீகர் : உங்களுடைய நேரம் முடிந்து விட்டது.) ஆகவே எந்தக் காரணத்தினாலும் தேவிகுளம், பீர்மேடு தாலுகாக்கள் தமிழ் நாட்டுடன் சேர்க்கப்படவேண்டும். இந்த ராஜ்யத்திற்கு தமிழகம் என்ற பெயரை வைக்க வேண்டும். இப்பொழுது மதறஸ் மாகாணம் என்று இருக்கிறதை அதிலுள்ள மதறஸ் என்ற வார்த்தை எந்த வார்த்தையிலிருந்து வந்தது என்பது தெரியவில்லை. அந்த வார்த்தைகள் அப்படியே இருத்தலின் அவசியம் என்ன? இது எனக்கு புலப்படவில்லை. விருப்பப்படி வோட்டுப் போடும் உரிமையை எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டால் இது பற்றி எந்த கட்சியிலிருந்து திருத்தம் கொண்டு வந்தாலும் அதற்குச் சாதகமாகத்தான் நான் வோட்டுப்போடுவேன். தமிழ் அகம் என்ற பெயரை வைப்பதற்குத்தான் வோட்டுப் போடுவேன்.

கடைசியில் ஒரு வார்த்தை. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தோழர்களும் இந்த விதமான உரிமையை அவர்களுடைய தோழர்களுக்குக் கொடுத்தால் நல்லது. தேவிகுளம், பீர்மேடு சம்பந்தமாக அங்கத்தினர்கள் தங்கள் இஷ்டம் போல் வோட்டுப் போட வேண்டும் என்று அவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும் என்று நான் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அப்படிப்பட்ட சுதந்தரம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கத்தினர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன் என் பேச்சினை.

23rd November 1955]

SRI T. GANAPATHI : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நாஞ்சில் நாட்டுப் பக்கத்தில் உள்ள தொகுதியிலிருந்து நான் வருவதால், அங்குள்ள சில உண்மைகளை எடுத்துரைக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். எனது ஊருக்குப் பக்கத்தில் ஆரல்வாய் மொழி இருக்கிறது. அதற்கு மூன்று மைல்கள் அந்தப் பக்கத்தில்—கம்ப்யூனில்லு தோழர்களுக்கு இது தெரிந்திருக்காது என்று நினைக்கிறேன்—தோவாலை கால்வாய் ஒடுகிறது. இந்த கால்வாய் வழியாக கடலில் போய் வீணாக வடியும் தண்ணீரை பக்கத்திலுள்ள ஆரல்வாய் மொழிக்கு எனக்குத் தெரிந்த மட்டில் 40 வருடங்களுக்கு மேலாக உபயோகப்படுத்த, அங்கு தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள் என்கிற ஒரே காரணத்திற்காக, மலையாள சர்க்கார் யாதொரு ஏற்பாடும் செய்ய முன் வரவில்லை. இது ஒரு விஷயம்.

4-55
p.m.

இரண்டாவதாக, ஸர் சி. பி. ராமசாமி அய்யர் திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்தின் திவானாக இருக்கும்போது பெருவந்த நாடு அணை என்று ஒன்றை பெரிய அளவில் கட்டவேண்டும் என்று அஸ்திவாரம் போட்டார்கள். அவர் மாறிய பிறகு, அதை குறுகிய விஸ்தீரணத்தில் மலையாள சர்க்கார் நிறைவேற்றியதால், நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர்களுக்கு அதிகப்படியாக தண்ணீர் பாய்முடியாமல் இருக்கிறது. இதற்குப் பிறகு பட்டம் தாணப் பிள்ளை—சர்க்கார் தமிழர்களை சட்டுக் கொள்ளுர்கள். இப்போது இந்த ராஜ்ய சீரமைப்பு கமிஷனின் அறிக்கை வெளிவந்தவுடன் பல விடங்களில், விரலிட்டு எண்ணக்கூடிய மலையாளிகள் கூச்சல் போடுகிறார்கள். இப்படியிருக்கும்போது நாம் தேவிகுளம், பீர்மேடு பிரதேசங்களை அவர்கள் கையில் விட்டால், அங்குள்ள தமிழர்களின் கதி என்னவாகும்? இலங்கையிலிருந்து லட்சக்கணக்கான தமிழர்கள் விரட்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு நமது சர்க்காரோ அல்லது மத்திய சர்க்காரோ ஏதும் உதவி செய்வதற்கு தயாராயில்லை. ஏற்கனவேயே திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்தில் வேலையில்லா திண்டாட்டம் அதிகமாக இருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது, தேவிகுளம், பீர்மேட்டில் உள்ள தமிழர்களை கண்டிப்பாக விரட்டித்தான் தீருவார்கள்.

பூர்வீக சரித்திரத்தைப் பார்த்தாலும், பூர்வீகமாக அங்கு குடியிருந்தவர்கள் மண்ணடியார்கள். அவர்கள் தமிழ் பேசும் சாதியார் என்பதற்கு அந்தப் பிரதேச தமிழர்கள் கையில் ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. இரண்டாவதாக தமிழர்கள் குடியேறினார்கள். பின்னால் பிழைக்க கூலிகளாக வந்தவர்களே மலையாளிகள். பட்டம்தாணப் பிள்ளை பதவிக்கு வந்த பிறகு 1946-க்குப் பின்னால் ஏகப்பட்ட மலையாளிகளை சட்ட பூர்வமாக உள்ளே புகுத்தியிருக்கிறார்கள். இந்த வகையில் தவறான முறையில் மலையாளிகள் உள்ளே புகுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். 1920-லிருந்து மொழியடிப் படையில் மகாண்பிகள் அமையவேண்டுமென்று தேசிய காங்கிரஸ் விரும்பியதால், மொழியடிப்பதில் கண்டிப்பாக தேவிகுளம், பீர்மேடு இந்தப் பிரதேசங்களை கேட்டு ரிவாரர்களென்று, ஸ்ரீ செல்லத்தரை குறிப்பிட்டது போல், பள்ளிவாசல் பகுதியையும், பெருவந்தனாடு பகுதியையும் பிரித்து இரண்டும் இரண்டு தாலுக்காக்களில் இருந்தன. அப்படியிருந்தும் பிரித்து இரண்டு சட்டசபை தொகுதிகளை உண்டாக்கினார்கள். எவ்வளவு கெட்டிக்காரத்தனமாக செய்திருக்கிறார்கள் பாருங்கள். தமிழ் பேசும் பகுதிகள் நம் கையை விட்டுப் போய்விடும் என்று விஷயத்தை முன் எச்சரிக்கையாக புரிந்துகொண்டு, பெருவந்தனாடு பகுதியும், பள்ளிவாசல் பகுதியும் நம் மிடமிருக்கட்டும். எல்லாவற்றையும் சேர்த்து கொண்டுபோய் ரிவாரர்கள் என்று முன் ஜாக்கிரதையாக அவற்றை பிரித்து இரண்டையும் இரண்டு சட்டசபை தொகுதிகளாக்கினார்கள். அந்த முறையிலும்கூட, இந்த இரண்டு தொகுதியிலிருந்தும் தமிழர்கள் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள். தங்களுடைய உழைப்பால் இந்த பிரதேசங்களை வளப்படுத்திய தமிழர்கள், பெருந்தன்மையாக மலையாளிகள் இருக்கிற இந்த இரண்டு பகுதிகளும் அவர்களிடமே இருக்கட்டும், மற்ற தமிழ்பேசும் பகுதிகள் சட்டசபை தொகுதிகள் இருந்த மாதிரி பிரித்து விட்டால் கிராமம் கிராமமாக பிரிக்கவேண்டிவராது என்ற முறையை சொல்லியிருக்கும்போது, இந்த எஸ்.ஆர். Commission ஆனது தவறான முறையில் interpretation கொடுத்து, பிரிவினை செய்திருக்கிறார்கள்.

[Sri T. Ganapathi] [23rd November 1955]

இன்னோரு விஷயம். பொருளாதார சயதேவையை முன்னிட்டு தேவி குளம், பீர்மேடு பகுதிகள் கேரள ராஜ்யத்தில் இருக்கவேண்டுமென்று கமிஷன் வாதித்திருக்கிறது. எல்லா ராஜ்யங்களிலும் பொருளாதாரத்தில் இன்னும் முன்னேற்றமடையவில்லை. எல்லாம் மத்திய சர்க்காரை எதிர்பார்த்துதான் இருக்கின்றன. ஆகவே, பொருளாதார அடிப்படையில் அவர்கள் பீர்மேடு, தேவி குளம் விஷயத்தை அணுகியிருப்பது கண்டிக்க வேண்டிய விஷயம். பொருளாதார நெருக்கடியை உத்தேசித்து எந்த ராஜ்யத்தையும் புனரமைப்பதுபற்றி அவர்கள் வருத்தப்படவேண்டாம். மத்திய சர்க்கார் பொருளாதார விஷயங்களை கவனித்துக்கொள்ளுவார்கள்.

நெய்யாற்றங்கரை பகுதியை எடுத்துக்கொண்டால், நாகர்கோவில் போன்ற பிரதேசங்களில் கோர்ட்டுகள், இதர ஆபீஸ்கள் இவற்றிற்கு போனால், எல்லாம் மலையாளத்தில் எழுதவேண்டுமென்று instructions. அந்த மாதிரி அவர்கள் எழுத கஷ்டப்படுகிறார்கள். நெய்யாற்றங்கரை பிரதேசத்தில் ஏராளமான மலையாளிகளை புகுத்தி விட்டார்கள் என்ற பேரதிலும், குஞ்சன் நாடார், எம்.எல்.ஏ.-ஆக நெய்யாற்றங்கரை பகுதியிலிருந்துதான் தேர்ந்து எடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அப்படியானால் நெய்யாற்றங்கரை பகுதியில் எத்தனை பேர்கள் தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பது தெரிந்து, அந்த பகுதியில் உள்ள தமிழ் பிரதேசங்களை தமிழ் நாட்டுடன் சேர்க்க தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, நெய்யாற்றில் இப்போது ஒரு அணை கட்டி வருகிறார்கள். அதன் இடது பக்கத்தில், ஒரு கரையிலிருந்து தமிழ்நாட்டுக்கு ஒரு புது கால்வாய் கட்டி வருகிறார்கள். ராஜ்யங்கள் சீரமைந்தவுடன், இதை அவர்கள் நிறுத்தி விடக்கூடாது என்பதில் நிதி அமைச்சர் அவர்களும், நமது முதன் மந்திரி அவர்களும் முக்கிய ஜாக்கிரதை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இந்த கால்வாய் பூர்த்தி செய்வதில் அக்கரைகொண்டு இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் சேர்த்து நிறைவேற்றவேண்டுமென்பதையும் மனதில் கொண்டு, மத்திய சர்க்காருக்கு சிபார்சு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

DEPUTY SPEAKER: The House will now adjourn and meet again to-morrow morning at 9 a.m.

The House then adjourned.